

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No

Tm 894.8111

Accession No

Tm 287

Author

S94W

Subramaniabharathi, S

Title

Bar. 10, -

lar, 1948

This book

before the date

last marked be

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208165

UNIVERSAL
LIBRARY

பாரதி — மணி மலர் —

ஸ்ரீ கி. சுப்பிரமணிய பாரதி

“பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும்
நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தனவே”

ப் பாரதி பிரசுராலயம்
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை
(காபிரைட் ரிஜிஸ்தர் செய்தது)

Bharati Vijayam Press, Triplicane, Madras—M S 308.

Bharathi Prachuralayam M S 407

Copies 3000 Sep -9-48

முன்னுரை

எத்தனையோ வரகவிகள் இந் நாட்டில தோன்றி யுள்ளார்கள். எனரூலும் நமது மகா (வர) கவியின பெருமையோ ஓர் தனிச சிறப்பு வாய்ந்தது. தமிழ் மொழிககு அழியாத உயிரும், ஒளியும் தந்து, ஓர் புதிய 'சகாப்தம்' சிருஷ்டி செய்து, தமிழ் நாட்டை நித்திரையி லிருந்து தட்டி எழுப்பிவிட்டவா பாரதியா

இக் கவியின எந்த நூலுக்கும 'முன்னுரை' அவசிய மில்லைதான். இருந்தாலும் 'சமபிரதாயம்' என்ற முறைக் கேற்றவாறு ஒரு சிறு குறிப்பு எழுத முன்வந்தாளோம்

பாரதி பாடல்கள் பலவகைப் பட்டுள்ளன. தேச பகதி, தெய்வபகதி, வேதாந்த ஆராய்ச்சி, கண்ணன பாமாலை, குழந்தை இனபம், காதல் உணர்ச்சி, சிலலறைச் சீட்டுக் கவிகள், பாஞ்சாலி சபதம், சரித தத்துவம் முதலியனவாம்.

சாதாரணமாக சிலருக்கு தேசியத்தில் அதிகப் பற்று உள்ளதாக இருக்கலாம். இன்னும் சிலருக்கு 'தெய்வீகம்' என்ற பாடல்களிலேயே அதிக இனபம் ஏற்படும். சிலருக்கு பாகவதங்கள் கூறும் சரித்திர சநதங்களில்—கதா காலக்ஷபத்தில் இனிமை பிறக்க லாம். எது எப்படி யாயினும் 'ஸங்கீதம்' என்னும் அம்சம் பொருந்தி யிருந்தால் யாருக்குமே எதுவும் ஒருவித நல்லுணர்ச்சியை உண்டுபண்ணும் எனபது உறுதி. எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்துகொள ளக்கூடிய சநதம், யாவரும் விருமபும மெட்டுக்கள் கொண்ட—பாடல்கள்—அதாவது சங்கீதத்தில் பூரண

ஞானம் இல்லாமற்போனாலும் கேள்வி ஞானம் போன்ற ஒரு (பகுதி) அமசம் உடையவன்கூட அனுபவிக்கும்படிக்கான பாடல்கள் கொண்ட தொகுதி ஒன்று பதிப்பிக்க வேண்டுமென்ற அபிலாஷையை சில நண்பர்கள் எங்க ளிடம் தெரிவித்தது வந்தார்கள்.

பாரதியார்பால் தனிப்பறறுகொண்ட இக்காலத் தில் எந்த இடத்திலும், எந்த சமயத்திலும் எந்த கொண்டாட்டத்திலும் 'பாரதி பாடல்கள் போட்டி' நடத்துவது நிதாசனாக காட்சி பாடக்கூடிய பாட்டுக்கள் யாவையும் ஒன்றுதிரட்டி வெளியிட்டால் ஒரு தனிச்சிறப்பு ஏற்படும், யாரும் எளிதில் படித்து இன்புறுமாபடிக்கான வழிகு ஓர் தூண்டுகோலாக இருக்கக்கூடும். எவ்வெவ ருக்கு எதில் இன்பம் தெவிட்டுகின்றதோ அதை சிரவணம் செய்யாட்டும் என்று கருதியே இவ்விதம் செய்யத் துணிந்துள்ளோம்.

அன்பர்கள் இப்பதிப்பையும் ஆதரித்து, பாரதி யாரின் பொன்மொழிகளை ஆனந்தத்துடன் அனுபவித்து இம் 'மணிமலரை' ஆசரயித்து பாடி மகிழ்ந்து, அவரது ஆசியையும் பெறுமாறு, ஸ்ரீபராசகதியருளபுரிவாளாக !

பாரதி பிரக்ரஸ்யத்தார்.

பொருளடக்கம்

முன்னுரை பொருளடக்கம்	பக்கம் viii v—viii
1. வந்தே மாதரம்	... 1
2. நாட்டு வணக்கம்	... 2
3. பாரத நாடு	... 4
4. பாரத தேசம்	... 6
5. எங்கள் நாடு	... 8
6. பாரத மாதா திருப்பள்ளி யெழுச்சி	.. 9
7. எங்கள் தாய்	... 11
8. மஹாதமா காந்தி பஞ்சகம்	... 13
9. சுதந்திர தேவியின் துதி	.. 15
10. பாரத சமுதாயம்	... 17
11. வருகின்ற பாரதத்தை வாழ்த்தல்	... 19
12. பெண்மை	... 20
13. தமிழ்த் தாய்	... 22
14. தமிழ்	... 24
15. செந்தமிழ் நாடு	... 26
16. புது வருஷம்	... 28
17. ஆறு துணை	... 29
18. பகதி	... 30
19. ஸரஸ்வதி தேவியின் புகழ்	... 33
20. லக்ஷ்மி பிரார்த்தனை	... 37
21. முருகன் பாட்டு (1)	... 39

22.	முருகன் பாட்டு (2)	...	40
23.	முருகக் கடவுள் மீது கிளித்தூது	.	42
24.	வேலன் பாட்டு	.	43
25.	கண்ணன் வரவு	...	45
26.	வெண்ணிலா		46
27.	சந்திரமதி பாட்டு	..	49
28.	மஹா காளியின் புகழ்		50
29.	முருகுமாரி	..	52
30.	யோக சித்தி		53
31.	காணி நிலம்	.	57
32.	மாயையைய பழித்தல்		59
33.	அரசமலை		60
34.	அறிவே தெய்வம்		62
35.	அவன் முகம்	..	64
36.	அய் பரிசை		65
37.	அல்லா		66
38.	யோக சித்தி	.	66
39.	நந்தலாலா	...	68
40.	அரியம் அருந்தம்		68
41.	விடுதலை	...	70
42.	விடுதலை-சிட்டு புகழி	..	71
43.	பைகவண்கருள் வாய்	.	71
44.	நான்	..	73
45.	விநாயகா நான்மணி மலை	..	75
46.	கண்ணன்—என் தோழன்	...	78
47.	கண்ணன்—என் சேவகன்	...	81
48.	கண்ணம்மா—என் குழந்தை	...	84
49.	கண்ணன்—என் விளையாட்டுப் பிள்ளை	...	86
50.	கண்ணன்—என் காதலன் (1)	..	88

51	கண்ணன—என காதலன் (2)	...	90
52	கண்ணன—என காதலன் (3)	...	92
53.	கண்ணமமா—என காதலி (1)	...	93
54	கண்ணமமா—என காதலி (2)	...	94
55	கண்ணன—என ஆண்டான	...	96
56.	கண்ணமமா—எனது குலதெய்வம்	...	98
57.	முரசு	...	99
58.	பாப்பாப பாட்டு	...	105
59.	பாஞ்சாலி சபதம்	108—140	
	பிரம்ஸுதி	..	108
	துரியோதனன் சகுனியிடம் சொல்வது		109
	சகுனியின் சதி	.	110
	திரிதராட்டிரன் பதிற கூறுதல்	..	111
	திரிதராட்டிரன் பதில்	..	114
	தருமபுத்திரன் தீரமானம்	..	116
	தருமபுத்திரன் முடிவுரை		117
	தருமனின் பதில்	...	119
	தருமன் இணங்குதல்	...	120
	சூது மீட்டும தொடங்குதல்	.	122
	திரௌபதியை இழுத்தல்	.	124
	திரௌபதி சூதில் வசமானதுபற்றிக் கௌரவா கொண்ட மகிழ்ச்சி	..	125
	துரியோதனன் சொல்வது	...	126
	திரௌபதியைத் துரியோதனன் மன்றுக்கு அழைத்து வரச்சொல்லியது பற்றி ஜகத்திலு உண்டான அதாமக குழப்பம்	...	127
	துரியோதனன் விதுரனை நோக்கி உரைப்பது	...	128
	விதுரன் சொல்வது	...	129
	வீமன் சொல்வது	...	132
	அர்ஜுனன் சொல்வது	...	134

திரௌபதி கண்ணனுக்குச் செய்யும் பிரார்த்தனை	135
விமலர் செய்த சபதம்	... 138
அாஜ்ஞாநன் சபதம்	... 139
பாஞ்சாலி சபதம்	... 140
60. ஸவசரிதை	141—150
ஆங்கிலப் படிபெற்ற	141
மணம்	143
தருதை வருமை எய்திடல்	146
பொருட் பெருமை	148
முடிவுரை	... 149
61. வேயங் நுழை	151
62. வள்ளிப் பாட்டு (1)	152
63. வள்ளிப் பாட்டு (2)	153
64. மறை	154
65. ஓவியா மணி ஸ்ரீரவிவாமா	155
66. சத்ரபதி சிவாஜி	157
67. ஸ்வராத்திரிப் பாட்டு	165
68. காவிய பாட்டு	166
69. நிலவுப் பாட்டு	166
70. வேலை	167

மாதா பராசக்தி வையமெலா நீ நிறைந்தாய் !

[பக்கம் 165]

ஓம் சகதி

பாரதி மணி மலர்

—ஊவஊ—

1. வந்தே மாதரம்

தாயுமானவர் ஆனந்தக்களிப்பு மெட்டு.

ராகம்—நாதநாமக்கிரியை.]

[தாளம்.—ஆதி.

பஸ்ஸி

வந்தே மாதர மெனபோம்—எங்கள்
மாநிலத் தாயை வணங்குது மெனபோம்.

(வந்தே)

சுரணங்கள்

1. ஜாதி மதங்களைப் பாரோம்—உயர்

ஜனம் மிததேசத்தி லெய்தின ராயின
வேதிய ராயினும் ஒன்றே—அன்றி
வேறு குலத்தின ராயினு மொன்றே.

(வந்தே)

2. ஈனப் பறையா களேனும்—அவா

எமமுடன வாழந்திங் கிருப்பவ ரன்றோ ?
சீதைத் ராயவிடு வாரோ ? பிற
தேசத்தா போறபல திங்கிழைப்பாரோ ?

(வந்தே)

3. ஆயிர முண்டிங்கு ஜாதி—எனில்
அன்னியர் வந்து புகலெனன நீதி?—ஓர்
தாயின் வயிற்றிற்பிறந்தோர்—தமமுட
சண்டை செயதாலும் சகோதர ரன்றோ ?
(வந்தே)
4. ஒன்று பட்டாலுண்டு வாழுவே—நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கி லனைவர்க்கும் தாழுவே
நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும்—இந்த
ஞானம் வந்தாற்பின் நமக்கெது வேண்டும் ?
(வந்தே)
5. எப்பதம் வாயத்திடு மேனும்—நமமில்
யாவாககு மந்த நிலை பொதுவாகும் ,
முப்பது கோடியும் வாழுவோம்—வீழில்
முப்பது கோடி முழுமையும் வீழுவோம். (வந்தே)
6. புல்லடிமைத தொழில் பேணிப்—பண்டு
போயின நாடகளுக கினி மனம் நாணித
தொல்லை யிகழ்ச்சிகள் தீர—இந்தத
தொண்டு நிலைமையைத் தூவென்று தளளி.
(வந்தே)

2. நாட்டு வணக்கம்

சுதேச வணக்கம்

ராகம்—காம்போதி. தாளம்—ஆதி.

1. எந்தையுந் தாயு மகிழந்து குலாவி
யிருந்தது மிநநாடே—அதன

நாட்டு வணக்கம்

முந்தைய ராயிர மாணடுகள் வாழ்ந்து
முடிந்தது மிநநாடே—அவர்
சிறந்தயி லாயிர மெண்ணம் வளர்ந்து,
சிறந்தது மிநநாடே—இதை,
வந்தனை கூறி மனதி லிருத்தி யென
வாயுற வாழத்தேனே—இதை
(பல்லவி) 'வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்'
என்று வணங்குகேனோ?

2. இன்னுயிர தந்தெமை வீன்று வளாத தரு
வீந்தது மிநநாடே—எங்கள்
அனனையா தோன்றி மழலைகள் கூறி
அறிந்தது மிநநாடே—அவா
கன்னிய ராகி நிலவின் லாடிக
களித்தது மிநநாடே—தங்கள்
பொன்னுட லின்புற நீர்வினை யாடி, "இல
போந்தது மிநநாடே—இதை
(பல்லவி) 'வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்'
என்று வணங்குகேனோ?

3. மங்கைய ராயவர் இல்லற நனகு
வளாதது மிநநாடே—அவா
தங்க மதலைக வீன்றமு தூட்டித்
தழுவிய திநநாடே—மக்கள்
துங்க முயர்ந்து வளாகெனக் கோயில்கள்
குழந்தது மிநநாடே—பின்னர்

பாரதி மணி மலர்

அங்கவா மாய அவருடற பூநதுகள்

ஆராதது மிந்நாடே—இதை

(பல்லவி) 'வநதே மாதரம, வநதே மாதரம'

என்று வணங்குகோ?

3. பாரத நாடு

ராகம்—ஹிந்துஸ்தானி தோடி.

பல்லவி

பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு—எங்கள்

பாரத நாடு

சரணங்கள்

1. ஞானத்திலே பர மோனத்திலே—உயா

மானத்திலே அனன தானத்திலே

கானத்திலே அமுதாக நிறைந்த

கனிதையிலே யுயா நாடு—இந்தப்

(பாரு)

2. தீரத்திலே படை வீரத்திலே—நெஞ்சில

ாரத்திலே உப காரத்திலே

சாரத்திலே மிகு சாததிரங் கண்டு

தருவதிலே யுயா நாடு—இந்தப்

(பாரு)

3. நனை வயிலே யுடல் வனமையிலே—செலவப்

பனமையிலே மனத் தனமையிலே

பாரத நாடு

பொனமயி லொத்திடு மாதர்தங் கற்பின
புகழினிலே யுயா நாடு—இந்தப (பாரு)

4. ஆகததிலே தொழி லாகததிலே—புய
விகததிலே யுயா நோகததிலே
காகதத்திறல கொண்ட மலலர்தஞ் சேனைக
கடலினிலே யுயா நாடு—இந்தப (பாரு)

5. வணமையிலே யுளத திணமையிலே—மனத
தணமையிலே மதி நுணமையிலே
உணமையிலே தவருத புலவா
உணாவினிலே யுயா நாடு—இந்தப (பாரு)

6. யாகததிலே தவ வேகததிலே—தனி
யோகத்திலே பல போகததிலே
ஆகததிலே தெயவ பகதி கொண்டார தம
அருளினிலே யுயாநாடு—இந்தப (பாரு)

7. ஆறறினிலே சுனை யூறறினிலே—தெனறற
காறறினிலே மலைப பேறறினிலே
ஏறறினிலே பய னீந்திடுங் காலி
யினததினிலே யுயா நாடு—இந்தப (பாரு)

8. தேட்டததிலே மரக் கூட்டததிலே—கனி
யீட்டத்திலே பயிரூட்டததிலே
தேட்டததிலே யடங்காத நிதியின
சிறப்பினிலே யுயர் நாடு—இந்தப (பாரு)

4. பாரத தேசம்

ராகம்—புன்னுகவராஸி

11ல்லி

பாரத தேச மென்று பெயர் சொல்லுவாரா—மிடிப
பயங் கொல்லுவாரா துயரப்பகை வெல்லுவாரா.

சரணங்கள்

1. வெள்ளிப பனி மலையின மீதுலவுவோம்,—அடி
மேலைக் கடல் முடிதுங் கப்பல விடுவோம்,
பள்ளிக் தல மனைததுங் கோயில செய்குவோம் ;

எங்கள்

பாரத தேசமென்று தோள கொட்டுவோம்.

2. சிங்களத் திவினாக கோர பால மமைப்போம் ;
சேதுவை மேடுறுத்தி வீதி சமைப்போம்,
வங்கத்தி லோடிவரும் நீரின மிகையால்
மையத்து நாடுகளிற் பயிர் செய்குவோம்.
3. வெட்டுக் கணிகள் செய்து தங்க முத்தலாம்
வேறு பல பொருளுங் குடைந் தெடுப்போம்,
எட்டுத் திசை களிலுஞ்சென்றிவை விற்றே
எண்ணும்பொருளைத் தும் கொணடுவருவோம்.
4. முத்துக் குளிப்ப தொரு தென கடலிலே
மொய்த்து வணிகர் பல நாட்டினர் வந்தே
நத்தி நமக்கினிய பொருள் கொணர்ந்து
நம்முள் வேண்டுவது மேற்கரையிலே.

5. சிந்து நதியின மிஷ்சுநிலவினிலே
சேர நன்னாட்டினம் பெண்களுடனே
சுந்தரத் தெலுங்கினிற பாட்டிசைத்துத்
தோணிக்குளோட்டி விளையாடி வருவோம்.
6. கங்கை நதிப்புறத்துக் கோதுமைப் பண்டம்
காவிரி வெற்றிலைக்கு மாறு கொள்ளுவோம்,
சிங்க மராட்டியா தங்கினைத் கொண்டு
சேரத்துத் தந்தங்கள் பரிசளிப்போம்.
7. காசி நகரப் புலவா பேசு முரைதான்
காஞ்சியிற கேட்பதற்கோர கருவி செய்வோம்;
ராசபுத் தானத்து வீரா தமக்கு
நல்லியற் கனவெதத்துத் தங்கமளிப்போம்
8. பட்டினி லாடையும் பஞ்சிலுடையும்
பண்ணி மலைகளென் வீதி குவிப்போம்,
கட்டித் திரவியங்கள் கொண்டு வருவாரா
காசினி வணிகருக் கவை கொடுப்போம்.
9. ஆயுதம்செய்வோம், நல்ல காகிதம் செய்வோம்,
ஆலைகள் வைப்போம், கலவிச சாலைகள்
[வைப்போம்.
ஓயுதல் செய்யோம், தலை சாயுதல் செய்யோம்,
உணமைகள் சொல்வோம், பல வண்மைகள்
[செய்வோம்.
10. குடைகள் செய்வோம், உழுபடைகள் செய்வோம்;
கோணிகள் செய்வோம், இருமபாணிகள் செய்வோம்;

பாரதி மணி மலர்

நடையும் பறப்பு முணர் வண்டிகள் செய்வோம் ;
ஞாலம் நடுங்க வரும் கப்பல்கள் செய்வோம்.

11. மந்திரங் கறபோம், வினைத் தந்திரங் கறபோம் ,
வாணை யளபபோம், கடல் மீனை யளபபோம் ,
சந்திர மண்டலத் தியல கண்டு தெளிவோம் ,
சந்தித் தெருப பெருக்கும் சாத்திரங் கறபோம்.
12. காவியஞ் செய்வோம், நல்ல காடு வளாபபோம் ,
கலை வளாபபோம், கொல்லருலை வளாபபோம் ,
ஓவியம் செய்வோம், நல்ல ஊசிகள் செய்வோம் ,
உலகத் தொழிலனை தது முவந்து செய்வோம்.
13. 'சாதி இரண்டொழிய வேறிலலை' யென்றே
தமிழ்கள சொல்லியசொல் அமிழ்த மெனபோம் ;
நீதி நெறியினின்று பிறாக குதவும்
நோமையா மேலவர் , கீழ்வா மறறோ. (பாரதி)

5. எங்கள் நாடு

ராகம்—பூபாளம்.

1. மன்னு மிமய மலை யெங்கள் மலையே
மாநில மீதது போறபிறி திலையே !
இன்னு நீர்க்கங்கை யாறெங்கள் யாறே
இங்கித.அ மாண்பிற கெதிரெது வேறே ?

பாரத மாதா திருப்பள்ளி யெழுச்சி

பன்னரு முபநிட நூலெங்கள் நூலே
பாமிசை யேதொரு நூலிது போலே !
பொன்னொளிர் பாரத நாடெங்குள நாடே
போற்றுவ மிஃதை யெமக்கிலை யீடே.

2. மாரத வீரர் மலிந்த நனனாடு
மாமுனி வேராபலா வாழநத பொன்னாடு
நாரத கான நலந்திகழ நாடு
நல்லன யாவையு நாடுறு நாடு
பூரண ஞானம் பொலிந்த நனனாடு
புத்தர் பிரானருள பொங்கிய நாடு
பாரத நாடு பழம்பெரு நாடே
பாடுவ மிஃதை யெமக்கிலை யீடே.

3. இன்னல வநதுற,றிடும போததற 'கஞ்சேரம் ;
ஏழையராகி யினி மணணிற் றுஞ்சேரம் ;
தன்னலம் பேணி மிழி தொழில் புரையாம,
தாயத்திரு நாடெனி லினிககையை விரியோம்.
கன்னலுந் தேனும் கனியு மினபாலும்
கதலியும் செநநெலும் நலகு மெக்காலும்
உன்ன த ஆரிய நாடெங்குள நாடே
ஓதுவ மிஃதை யெமக்கிலை யீடே.

6. பாரத மாதா திருப்பள்ளி யெழுச்சி

1. பொழுது புலர்ந்தது ; யாம் செயத தவத்தால
புன்மை யிருடகணம் போயின யாவும் .

பாரதி மணி மலர்

எழுபசும பொறசுடா எங்கணும் பரவி

யெழுந்து விளங்கிய தறிவெனும் இரவி ;
தொழுதுனை வாழத்தி வணங்குதற கிங்குன
தொண்டா பலலாயிரா சூழந்து நிறகினேம
விழுதுயில் கினறனை யினனுமெந தாயே !
வியப்பிது காண ! பள்ளி யெழுந்தருளாயே !

2. பள்ளிமை ஆரத்தன , ஆரத்தன முரசம் ;

பொங்கிய தெங்குஞ் சுதந்திர நாதம் ;
வெள்ளிய சங்கம முழங்கின, கேளாய !
வீதியெலாமணு குற்றனா மாதா ;
தெள்ளிய அந்தணா வேதமும் நின்றன
சீரத்திரு நாமமும் ஓதிநிற கினரா ,
அள்ளிய தெள்ளமு தனையெம அனனை !
ஆருயிரே ! பள்ளி யெழுந்தருளாயே !

3. பருதியின பேரொளி வானிடைக கண்டோம் ,

பாமிசை நினனொளி காணுதற கலந்தோம் !
கருதிநின சேவடி அணிவதற கென்றே
கனிவுறு நெஞ்சக மலாகொடு வந்தோம் ;
சுருதிகள பயந்தனை , சாததிரங் கோடி
சொல்லரு மாண்பின னான்றனை யமமே !
நிருதாக்கள நடுக்குறச சூல்கரத தேற்றாய !
நிரமலையே, பள்ளி யெழுந்தருளாயே !

4. நின்னெழில் விழியருள காணபதற கெங்கள்

நெஞ்சகத தாவலை நீயறி யாயோ ?
பொன்னனை யாய ! வெண் பனிமுடி யிமையப
பொருப்பின நீந்த பெருந்தவப பொருளே !

எங்கள் தாய்

என்ன தவங்கள் செய் தெத்தனைக் காலம்
ஏங்குவம் நின்னருட கேழையம் யாமே ?
இன்னமும் துயிலுதி யேலிது நன்றோ ?
இன்னுயிரே ! பள்ளி யெழுந்தருளாயே !

5. மதலைய ரெழுப்பவுந் தாய்துயில் வாயோ ?
மாநிலம் பெற்றவ ளிஃதுண ராயோ ?
குதலை மொழிககிரங் காத்தொரு தாயோ ?
கோமகளே ! பெரும் பாரதாக கரசே ?
விதமுறு நின்மொழி பதிவொட்டுங் கூறி
வேண்டிய வாறுணைப் பாடுதுங் காணாய் !
இதமுற வந்தெமை யாண்டருள செய்வாய் !
நன்றவளே ! பள்ளி யெழுந்தருளாயே !

7. எங்கள் தாய்

காவடிச்சிந்தில் ஆறுமுகவடி வேலவனே என்ற வர்ணமெட்டு.

1. தொன்று நிகழ்ந்த தனைத் து முணர்ந்திடு

சூழகலை வானாகளும—இவள

என்று பிறந்தவ ளென்றுண ராத

இயல்பின் ளாமெங்கள் தாய்.

2. யாரும வகுத்தற கரிய பிராயத்த

ளாயினு மேயெங்கள் தாய்—இந்தப்

பாருளெந் நாளுமோர் கனனிகை யென்னப்

பயின்றிடு வரெங்கள் தாய்.

3. முப்பது கோடி முகமுடை யாளுயிரா
மொயம்புற வொன்றுடையாள—இவள
செப்பு மொழிபதி னெட்டுடையாள, எனிற
சிந்தனை யொன்றுடையாள.
4. நாவினில வேதமுடையவள கையில்
நலந்திகழ வாளுடையாள — தனை
மேவினாக கினனருள செயபவள, தீயரை
வீட்டிடு தோளுடையாள.
5. அறுபது கோடி தடக்கை களாலும்
அறங்கள் நடத்துவள தாய—தனைச
செறுவது நாடி வருபவ ரைத் துகள்
செயது கிடத்துவள தாய.
6. பூமியினும பொறை மிககுடை யாளபெரும
புண்ணிய நெஞ்சினள தாய—எனில
தோமிழைப பாரமுன நின்றிடுங் காற்கொடுங்
தூக்கை யணையவள தாய.
7. கற்றைச் சடைமதி வைத்த துறவியைக்
கைதொழு வாளெங்கள் தாய—கையில்
ஓற்றைத் திகிரி கொண்டேழுல காளு
மொருவனை யுந்தொழு வாள.
8. யோகத்தி லேரிக ரற்றவ ளுணமையு
மொன்றென நன்றறிவாள—உயிரா
போகத்தி லேயு நிறைந்தவ ளெண்ணரும்
டெஃறகுவை தானுடையாள.

மஹாதமா காந்தி பஞ்சகம்

9. நல்லற நாடிய மன்னரை வாழ்த்தி
நயம்புரி வாளெங்கள் தாய—அவர்
அல்லவ ராயி னவரை விழுங்கிப் பின்
ஆனந்தக் கூத்திடுவாள்.
10. வெணமை வளரிம யாசலன றந்த
விறன மக ளாமெங்கள் தாய—அவன
திணமை மறையினுந் தானமறை யாணித்தஞ்
சீருறு வாளெங்கள் தாய.

8. மஹாத்மா காந்தி பஞ்சகம்

1. வாழ்க நீ எமமான, இந்த
வையத்து நாட்டிலெல்லாம்
தாழவுற்று வறுமை மிஞ்சி
விடுதலை தவறிக் கெட்டுப்
பாழ்பட்டு நின்ற தாமோர
பாரத தேசந் தனனை
வாழவிகக வந்த காந்தி
மஹாதமா ! நீ வாழ்க ! வாழ்க !
2. அடிமை வாழ வகன்றிந் நாட்டார்
விடுதலை யாராந்து, செல்வம்,
குடிமையி லுயரவு, கலனி,
ஞானமும் கூடி யோங்கிப்

படிமிசைத் தலைமை யெய்தும்.

படிக்கொரு சூழ்ச்சி செய்தாய்,
முடிவிலாக கோத்தி பெற்றாய்
புவிக்குள்ளே முதனமை யுற்றாய் !

வேறு

3. கொடியவெந் நாக் பாசத்தை மாற்ற
மூலிகை கொணர்ந்தவ னென்கோ ?
இடிமினனல்காக்கும் குடைசெய்தானென்கோ ?
என சொலிப் புகழுவதிங் குணையே ?
விடிவிலாத துன்பஞ் செய்யும பராதீன
வெம்பணி யுகற்றிடும் வண்ணம்
படிமிசைப் புதிதாச் சால்வு மெளிதாம்
படிக்கொரு சூழ்ச்சி நீ படைத்தாய்
4. தன்னுயிரி போலே தனக்கழி வெண்ணும
பிறனுயிரி தன்னையுங் கணிததல ,
மன்னுயிரி ரெல்லாங் கடவுளின வடிவம்
கடவுளின மக்களென றுணாதல ,
இன்ன மெய்ஞ் ஞானத் துணிவினை மறந்து
கிழிபடு போரா, கொலை, தண்டம்
பின்னியே கிடக்கும் அரசிய லதனிற
பிணைத்திடத் துணிந்தனை, பெருமான் !
5. பெருங்கொலை வழியாம் போவழி யிகழந்தாய் ;
அதனிலுந் திறனபெரி துடைத்தாம்
அருங்கலை வாணர் மெய்ததொண்டா தங்கள்
அறவழி யென்று நீ யறிந்தாய் ,

சுதந்திர தேவியின் துதி

நெருங்கிய பயனசேர் 'ஒத்துழையான்ம'
நெறியினால் இந்தியா விறகு
வருங்கதி கண்டு பகைத் தொழில் மறந்து
வையகம் வாழக் கல்லறத்தே.

9. சுதந்திர தேவியின் துதி

விருத்தம்

1. இதந்தரு மனையி லிங்கி
இடாமிகு சிறைப்பட்டாலும்
பதந்திரு விரண்டு மாறிப்
பழிமிகுத் திழிவுற்றாலும்
விதந்தரு கோடி யினால
விளைந்தனை யழித்திடாலும்
சுதந்திர தேவி! நினனைத்
தொழுதிடல மறக்கிலேனே.
2. நினன்னுள பெற்றிலாதார
நிகரிலாச செலவ ரேனும்
பன்னருங் கலவி கேளவி
படைத் துயரந் திட்டாரேனும்
பின்னரும் எண்ணி லாத
பெருமையிற் சிறந்தா ரேனும்
அன்னவா வாழ்க்கை பாழாம்
அணிகளவேய பினத்தோ டொப்பார்.

3. தேவி ! நின்னொளி பெருத
 தேயமோரா தேய மாமோ ?
 ஆவியங் குண்டோ ? செமமை
 அறிவுண்டோ ? ஆக்கமுண்டோ ?
 காவிய நூல்கள ஞானக
 கலைகள் வேதங்க ஞாண்டோ ?
 பாவிய ரன்றோ நின்றன
 பாலனம் படைத்திலாதாரா ?

4. ஒழிவறு நோயிற சாவார
 ஊக்கமொன றறிய மாட்டார
 கழிவுறு மாகக ளெல்லாம
 இகழந் திடக கடையி னிறபார
 இழிவறு வாழகை தேரார
 கனவினு மினபங் காணா,
 அழிவறு பெருமை நலகும்
 அனனை ! நின்னொள பெருதாரா.

வேறு

5 தேவி ! நின்னொள தேடி யுளந் தவித
 தாவியும் தம தனபு மளிப்பவா
 மேனி நிறபது வெஞ்சிறை யாயினுந்
 தாவில வானுல கெனதை தருவதே

6. அமமை யுனற னருமைய நிகிலார
 செமமை யென்றிழி தொண்டினைச் சிந்திப்பாரா.
 இமமை யினபங்க ளெயது பொன மாடத்தை
 வெமமை யார்புன சிறையெனல வேண்டுமே.

7. மேறறி சைப்பல நாட்டினா வீரத்தால்
போற்றி நினனைப் புது நிலை யெய்தினா,
கூற்றி னுககுயிர கோடி கொடுத்தும் நின்
பேற்றி னைப்பெறு வேமெனல பேணிவா.
8. அன்ன தனமைகொள நினனை யடியனேன
என்ன கூறி யிசைத்திட வல்லனே ?
பின்ன முற்றுப பெருமை யிழந்தாநின்
சின்ன மறறழி தேயத்திற னேனறிவேன.
9. பேர றத்தினைப் பேணுநல வேலியே !
சோர வாழ்க்கை, துயா, மிடி யாதுய
கார றுகக்க கதித்திடு சோதியே !
வீர ருக்கமுதே ! நினை வேண்டுவேன.

10. பாரத ஸமுதாயம்

ராகம்—பியாக்.]

[தாளம்—திரைக்கதாளம்]

பல்லவி

பாரத ஸமுதாயம் வாழ்கவே—வாழக வாழக
பாரத ஸமுதாயம் வாழ்கவே—ஜய ஜய ஜய (பாரத)

அனுபல்லவி

முப்பது கோடி ஜனங்களின் ஸங்க
முழுமைக்கும் பொது உடைமை
ஒப்பிலாத ஸமுதாயம்
உலகதுக் கொரு புதுமை—வாழக

(பாரத)

சரணங்கள்

1. மணித நுணவை மணிதா பறிகடும்
வழக்க மினி யுண்டோ ?
மணிதா நோக மணிதா பாககும்
வாழ்ககை மினி யுண்டோ ?—புலனில
வாழ்ககை மினி யுண்டோ ?—நமமி லந்த
வாழ்ககை மினி யுண்டோ ?
இனிய பெயில்கள நெடிய வயல்கள
எண்ணரும பெருநாடு
கனியுங் கிழங்குத தானயங்களும
கணக்கி னறித தரு நாடு—இது
கணக்கினறித தரு நாடு—நித்த நித்தம்
கணக்கினறித தரு நாடு—வாழ்க (பாரதி)
2. இனியொரு விதி செயவோம்—அதை
எந்த நாளும காப்போம்
தவிமொருவ றுக் குணவில் யெல்ல
ஐந்திலை யாழித்திடுவோம்—வாழ்க (பாரதி)
3. ‘ எல்லா உயிர்களிலும் நாளை யிருக்கிறேன் ’
என றுரைத்ததான கண்ணபெருமான ,
எல்லாரு மாதிலை யெய்து நன் முறையே
இந்தியா உலகிற களிக்கும்—ஆம்
இந்தியா உலகிற களிக்கும்—ஆம் ஆம்
இந்தியா உலகிற களிக்கும்—வாழ்க (பாரதி)
4. எல்லாரு மேரா குலம் எல்லாரு மேரினம்
எல்லாரு மிந்தியா மக்கள்

வருகின்ற பாரதத்தை வாழ்த்தல்

எல்லாரு மோர் நிறை எல்லாரு மோர் விலை

எல்லாரும் இந்நாட்டு மனார்—நாம

எல்லாரும் இந்நாட்டு மனார்—ஆம்

எல்லாரும் இந்நாட்டு மனார்—வாழ்க (பாரத)

11. வருகின்ற பாரதத்தை வாழ்த்தல்

1. ஒளி படைத்த கண்ணியை வா வா வா
உறுதி கொண்ட நெஞ்சியை வா வா வா
களி படைத்த மொழியினியை வா வா வா
கடுமை கொண்ட தோளினியை வா வா வா
தெளிவு பெற்ற மதியினியை வா வா வா
சிறுமை கண்டு பொங் நவாய வா வா வா
எளிமை கண்ட ரங்குவாய வா வா வா
ஏறு போல நடையினியை வா வா வா

2. மெய்மை கொண்ட நூலையே—அன்போடு வா வா வா
வேதமென்று போற்றுவாய வா வா வா
பொய்மை கூற லஞ்சுவாய வா வா வா
பொய்மை நூல்க ளெற்றுவாய வா வா வா
நொய்மை யற்ற சிந்தையாய வா வா வா
நோய்களற்ற உடலினியை வா வா வா
தெய்வ சாப நீங்கவே—நாங்கள் சீர்த வா வா வா
தேசமீது தோன்றுவாய வா வா வா

பாரதி மணி மலா

3. இனைய பாரத தத்தினுய வா வா வா
 எதிரிலா வலத்தினுய வா வா வா
 ஒளி யிழந்த நாட்டிலே—நினதேறும்
 உதயஞாயி ரொப்பவே வா வா வா
 ககை யிழந்த நாட்டிலே—முனபோலே
 ககை சிறக்க வந்தனை வா வா வா
 வினையு மாண்பு யாவையும்—பாரததன போல
 விழியினுல விளக்குவாய வா வா வா
4. வெற்றி கொண்ட கையினுய வா வா வா
 விநய நின்ற நாவினுய வா வா வா
 முற்றி நின்ற வடிவினுய வா வா வா
 முழுமை சோ முகத்தினுய வா வா வா
 கற்ற லொன்று பொய்கிலாய வா வா வா
 கருதிய தியற்றுவாய வா வா வா
 ஒற்றுமைக்கு ஞாயவே—நாடெல்லாம்
 ஒரு பெருஞ் செயல செயவாய வா வா வா

12 பெண்மை

1. பெண்மை வாழ்கென்று கூத்ததிடு வேமடா
 பெண்மை வெல்கென்று கூத்ததிடு வேமடா
 தண்மை இனபநற புண்ணியஞ் சோந்தன
 தாயின பேரும் ஸதியென்ற நாமமும்.
2. அனபு வாழ்கென்றமைதியி லாடுவோம்
 ஆசைக காத்தலைக கைகொட்டி வாழ்த்துவோம்

பெண்மை

துன்பந் தீர்வது பெண்மையி னால்டா
சூரப பிள்ளைகள் தாயென்று போற்றுவோம்.

3. வலிமை சோபபது தாய முலைப்பால்டா
மானஞ் சோக்கு மனைவியின வாராததைகள்
கலி யழிப்பது பெண்க ளறமடா
கைகள் கோததுக களித்து நின் றுடுவோம்.
4. பெண்ணறத்தினை யாணமக்கள் வீரந்தான
பேணு மாயிற பிறகொரு தாமுனிலலை ,
கண்ணைக் காககு மிரண்டிமை போலவே
காத லின்பதைக காததிடு வோமடா.
5. சகதி யென்ற மதுவையுண போமடா
தாளங் கொட்டித் திசைகள்திரவே
ஒத்தி யலவதொரா பாட்டுங் குழல்களும்
ஊர் வியக்கக் களித்துநின் றுடுவோம்.
6. உயிரைக் காக்கும் உயிரினைச் சோத்திடும
உயிரினுக குயிரா யினப மாகிடும
உயிரி னுமமிந்தப பெண்மை யினித்தா
ஊது கொம்புகள், ஆடு களிகொண்டே.
7. ' போற்றி தாய ' என்று தோள கொட்டியாடுவீர்
புகழ்ச்சி கூறுவீர் காதற களிகடகே
நூற்றிரண்டு மலைகளைச் சாடுவோம்
நுண்ணிடைப பெண்ணொருத்தி பணியிலே.
8. ' போற்றி தாய ' என்று தாளங்கள் கொட்டா
' போற்றி தாய ' என்று பொற்குழ லூத்தா

காற்றி லேறியவ விண்ணையுஞ் சாடுவோம்
காதற் பெண்கள் கடைக்கண் பணியிலே.

9. அனல் மூட்டிய தெய்வமணிக் கையின்
ஆணை காட்டில் அலை விழுகுவோம்
கொள்த தேமுத்தங் கொண்டு களிப்பினும்
கையைத் தளர்நம் பொற்கைகளைப் பாடுவோம்.

13. தமிழ்த் தாய்

தன் மக்களைப் புதிய சாத்திரம் வேண்டுதல்
(தாயுமாவா வா ஆனந்தக்களிப்பு சந்தா)

1. ஆதிசிவன் பெற்று விட்டான்—எனனை
ஆரிய மைந்தன் அகத்திய னென்றோ
வேதியன் கண்டு மகிழ்ந்த—நிறை
மேவும் இலக்கணஞ் செய்து கொடுத்தான்.
2. மூன்று குலத்தமிழ் மனவா—எனனை
மூண்டநல லன்பொடு நித்தம் வளரத்தாரா,
ஆனற் மொழிகளினுள்ளே—உயா
ஆரியத்திற்கு நிகரொ வாழ்ந்தேன
3. களையுந் தீயையும் சோத்து—நலல
காற்றையும் வாய் வெளியையுஞ் சோத்துத்
தெள்ளத் தமிழ்ப்புல வேர்கள்—பல
தீஞ்சுவைக் காவியஞ் செய்து கொடுத்தார்.

தமிழ்த்தாய

- 4 சாததிரங் களபல தந்தாரா—இந்தத்
தாரணியெங்கும் புகழ்நதிட வாழ்நதேன ,
நேத்திரங் கெட்டவன காலன—தனமுன
நோந்த தனை ததுந துடைத்த குழிப்பான்.
- 5 நனநென றுந திதென றும பாரா—முன்பு
நாடும பொருள்கள , அனை தைதயும் வாரிச
சென்றிடுங் காட்டுவென னம்போல—வையச
சோககையனை தைதயுங் கொன்று நட்டபான்.
- 6 கணனிப் பருவத்தில் , அந்நாள —என்றன
காதுல விழுந்த திசைமொழி யெல்லாம்
என்னென்ன வோபெய் நுண்டு—பின்னா
யாவும அழிவுந றிறந்தன கண்ணா
7. தந்தை அருளவலி யாலும்—முன்பு
சான்ற புவா தவவலி யாலும்
இந்தக் கண்மட்டுங் காலன—எனை
எறிட்டுப் பாரங்கவும் அஞ்சி யிருந்தான்.
- 8 இன்னொரு சொல்லினைக் கேட்டேன் !—இனி
ஏது செயவேன் ? என தாருயிர மக்காள !
கொன்றிடல போலோரு வார்த்தை—இங்கு
கூறத் தகாதவன கறினன கண்ணா !
- 9 “புத்தம புதிய கலைகள்—பஞ்ச
பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும் ,
மெத்த வளருது மேற்கே—அந்த
மேனமைக் கலைகள் தமிழினில இல்லை.

10. சொல்லவுங் கூடுவதிலலை—அவை

சொல்லுந் திறமை தமிழ்மொழிக் கிலலை ,
மெல்லத் தமிழினிச சாகும—அநத்
மேற்கு மொழிகள் புவிமிசை யோங்கும ”

11. எனறந்தப் பேதை உரைத்தான—ஆ !

இந்த வசையெனக் கெய்திடலாமோ !
சென்றிடுவீ ரெட்டுத்திக்கும—கலைச
செல்வங்கள் யாவுங் கொணர்ந்திங்கு சோப்பீர் !

12. தந்தை யருளவலி யாலும்—இன்று

சாரந்த புலவா தவவலி யாலும்
இந்தப் பெருமபழி தீரும்—புகழ்
எறிப புவிமிசை யென்று மிருப்பேன.

14 தமிழ்

1. யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபேரல்

இனிதாவ தெங்கும் காணோம்.
பாமரராய், விலங்குகளாய், உலகனைத்தும்
ஆகழ்ச்சி சொல்ப பானமை கெட்டு
நாமமது தமிழ்ரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ ? சொல்லீர் !
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல வேண்டும்.

தமிழ்

2. யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல்
வளஞவாபோல், இளங்கோவைப் போல
பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததிலை, உணமை
வெறும புகழ்ச்சி யிலலை,
ஊமையராய்ச் செவிடாகளாய்க் குருடாகளாய்
வாழ்கின்றோம், ஒரு சொற் கேளீர் !
சேமமுற வேண்டுமெனில் தெருவெல்லாம்
தமிழ் முழக்கம் செழிக்கச் செய்வீர் !
3. பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல வேண்டும் ;
இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள்
தமிழ் மொழியில் இயற்றல வேண்டும்,
மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
சொலவதிலோர் மகிமை பிலலை,
திறமான புலமையெனில் வெளி நாட்டோர்
அதை வணக்கஞ் செய்தல வேண்டும்.
4. உள்ளத்தில் உணமையொளி யுண்டாயின
வாகுகனிலே ஒளியுண்டாகும்,
வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போற் கலைப்பெருக்கும்
கனிப்பெருக்கும் மேவு மாயின
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம்
விழிபெற்றுப் பதவி கொள்வார்,
தெள்ளற்ற தமிழ்முதின சுவைகண்டார்
இங்கமரர் சிறப்புக் கண்டார்.

15. செந்தமிழ் நாடு

1. செந்தமிழ் நாடு னும போதினிலே—இனபத
தேன வந்து பாயுது காதினிலே—எங்கள்
தந்தையா நாடு என்ற பேச்சினிலே—ஒரு
சுகதி பிறக்குது மூச்சினிலே—எங்கள்
(செந்தமிழ்)
- 2 வேதம் நிறைந்த தமிழ் நாடு—உயா
வீரம் செறிந்த தமிழ் நாடு—நல்ல
காதல் புரியும் அரமபையா போலிளங்
கணியா சூழந்த தமிழ் நாடு.
(செந்தமிழ்)
3. காவிரி தென்பெண்ணை பாலாறு—தமிழ்
கண்ட தோர வையை பொருளை நதி—யென
மேனிய யாறு பல வோடத்—திரு
மேனி செழித்த தமிழ் நாடு
(செந்தமிழ்)
4. முததமிழ் மாமுலி நீள வரையே—நின்று
மொயம்புறக் காகுந் தமிழ்நாடு—செல்வம்
எத்தனை யுண்டு புவி மீதே—அவை
யாவும படைத்த தமிழ் நாடு.
(செந்தமிழ்)
5. நீலத் திரைக்கட லோரத்திலே—நின்று
நித்தந் தவளு செய குமரி யெலலை—வட
மாலவன குன்றம் இவற்றிடையே புகழ்
மண்டிக் கிடக்குந் தமிழ் நாடு.
(செந்தமிழ்)

செந்தமிழ் நாடு

6. கலவி சிறந்த தமிழ் நாடு—புகழ்க
கம்பன பிறந்த தமிழ் நாடு—நலல
பலவித மாயின சாததிரத்தின மணம
பாரெங்கும் வீசும தமிழ் நாடு. (செந்தமிழ்)
- 7 வளஞுவன தனனை உலகினுககே—தநது
வானபுகழ் கொண்ட தமிழ் நாடு—நெஞ்சை
அளஞம சிலப்பதி கார மெனேறா மணி
யாரம படைத்த தமிழ் நாடு (செந்தமிழ்)
- 8 சிங்களம் புடபகம் சாவக—மாதிய
திவு பலவி ஷுஞ செனதேற்றி—அங்கு
தங்கள் புலிக கொடி நின் கொடியும் நின்ற
சாலபுறக கண்டவா தாயநாடு. (செந்தமிழ்)
9. விண்ணையிடிக்கும் தலை மிமயம்—எனும்
வெறபை யடிக்கும் திற ஷுடையா—சமா
பண்ணிக கலிங்கத் திருள கெடுத்தார தமிழ்ப
பாரத்திவா நின்ற தமிழ் நாடு. (செந்தமிழ்)
10. சீனமிசிரம் யவன ரகம்—இன்னும்
தேசம் பலவும் புகழ் வீசிக—கலை
ஞானம் படைத்த தொழில வாணிபமும் மிக
நன்று வளர்த்த தமிழ் நாடு (செந்தமிழ்)

16. புது வருஷம்

ஆசிரியர்

வாழிய செந்தமிழ் ! வாழுக நற றமிழர் !
வாழிய பாரத மணித திருநாடு !
இன்றெமை வருத்தும் இனல்கள மாயக !
நனமை வந் தெயதுக ! தீதெலாம நலிக !
அறம் வளர்த்திடுக ! மற மடி வறுக !
ஆரிய நாட்டினர் ஆணமையோ டியறறுஞ்
சீரிய முயற்சிகள் சிறந்துமிக கோங்குக !
நந் தேயத்தினர் நாடொறும் உயாக !
வநதே மாதரம் ! வநதே மாதரம் !

17 ஆறு துணை

ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்—பரா சக்தி
 ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்.
 ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி—ஓம் சக்தி
 ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்

1. கணபதி ராயன—அவனிந்

காலைப் பிடித்த திடுவோம்

குண முயாந் திடவே—விடுதலை

கூடி மகிழ்ந் திடவே.

(ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

2. சொல்லுக கடங்கா வே—பரா சக்தி

சூரத் தனங்க ளெல்லாம் ,

வலலமை தந்திடுவாள —பரா சக்தி

வாழி யென்றே துதிப்போம்.

(ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

3. வெற்றி வடிவேலன—அவனுடை

வீரத்தினைப் புகழுவோம் ;

சுற்றி நில்லாதே போ !—பகையே !

துள்ளி வருகுது வேல.

(ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

4. தாமரைப் பூவினிலே—சுருதியைத்

தனி யிருந் துரைப்பாள

பூமணித் தாளினையே—கண்ணி லொற்றிப்

புண்ணிய மெய் திடுவோம்.

(ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

தீர்வைகள் தீரும—பிணி

தீரும, பலபல இனபங்கள் சோந்திடும்,

(பகதியினாலே)

5. கல்வி வளரும்,—பல

காரியங் கையுறும், வீரிய மோங்கிடும்,

அல்ல லொழியும்,—நல்ல

ஆணமை யுண்டாகும், அறிவு தெளிந்திடும்,

சொல்லுவதெல்லாம்—மறைச

சொல்லினைப் போலப் பயனுள் தாகும், மெய்

வல்லமை தோன்றும்,—தெய்வ

வாழ்க்கையுற்றே யிங்கு வாழ்ந்திடலாம், உண்மைப்

(பகதியினாலே)

6. சோமப் பழியும்,—உடல்

சொன்ன படிக்குந்தக்கும், முடி சற்றுங்

கூம்புத் திணி—நல்ல

கோபுரம் போல நிமிர்ந்த நிலைபெறும்,

வீம்புகள் போகும்,—நல்ல

மேனமையுண்டாகிப் புயங்கள் பருக்கும், பொய்ப்

பாம்பு மடியும்,—மெய்ப்

பரம வென்று நல்ல நெறிகளுண்டாய் விடும்,

(பகதியினாலே)

7. சந்ததி வாழும்,—வெறுஞ்

சஞ்சலங் கெட்டு வலிமைகள் சேர்ந்திடும்,

இந்தப் புனிககே—இங்கொ

நசுனுண்டாயின் அறிகையிட டேனுன்றன்

ஸரஸ்வதி தேவியின் புகழ்

கந்த மலாத தான—துணை ,
காதல்மகவு வளாநதிட வேண்டும், என்
சிறதை யறிந்தே—அருள
செய்திடவேண்டும், என்றால் அருளெய்திடும்,
(பகதியினாலே)

19. ஸரஸ்வதி தேவியின் புகழ்

ராகம்—ஆனந்த வரவி. தாளம்—சாரடி

1. வெள்ளைத் தாமரைப் புவி லிருப்பாள
வீணை செய்யும் ஓலியி லிருப்பாள
கொள்ளை யினபங் குலவு கனிதை
கூறுபாவலா உளளத் திருப்பாள
உளள தாமபொருள தேடி யுணர்ந்தே
ஓதும் வேதத்தி னுண்ணின் றொளிரவாள
களள மற்ற முனிவாகா கூறும்
கருணை வாசகத் துட்பொரு ளாவாள.
(வெள்ளைத்)
2. மாதா தீங்குற பாட்டி லிருப்பாள
மக்கள பேசும் மழலையி லுள்ளாள
கீதம் பாடும் குயிலின குரலாக
கிளியினவை யிருப்பிடங் கொண்டாள
கோதகனற தொழி லுடைத்தாகிக்
குலவு சித்திரம் கோபுரம் கோயில்

பாரதி மணி மலர்

ஈதனைத்தின எழிலிடை யுற்றாள்
இனபமே வடி வாகிடப் பெற்றாள்.

(வெள்ளைத்)

3. வஞ்சமற்ற தொழில் புரிந் துண்டு

வாழ் மாந்தாக குல தெய்வ மாவாள்
வெஞ்சமாக குயி ராகிய கொல்லா
விததை யோரநதிடு சிறபியா தச்சா
மிஞ்ச நற பொருள் வாணிகரு செயவோ
வீர மனவா பின வேதியர் யாரும
தஞ்சமென்று வணங்கிடுந் தெய்வம்
தரணி மீதறி வாகிய தெய்வம்.

(வெள்ளைத்)

4. தெய்வம் யாவும் உணர்நதிடுந் தெய்வம்

திமைகாட்டி விலக்கிடுந் தெய்வம்
உயவ மென்ற கருததுடை யோரகள்
உயிரினுக் குயி ராகிய தெய்வம்
செய்வ மென்றொரு செயகை யெடுப்போ
செம்மை நாடிப் பணிநதிடு தெய்வம்
கைவருநதி உழைப்பவா தெய்வம்
கவிஞர் தெய்வம், கடவுளா தெய்வம்.

(வெள்ளைத்)

5. செந்தமிழ் மணி நாட்டிடையுள்ளீர் !

சோநதித் தேவை வணங்குவம் வாரீர் !
வந்தன மிவட கேசெயவ தெனறால்
வாழியஃதிங் கெளிதனறு கண்டீர் !

ஸரஸவதி தேவியின புகழ்

மந்திரத்தை முணுமுணுத தேடடை
வரிசையாக அடுக்கி யதன மேல்
சந்தனத்தை மலரை யிடுவோர்
சாத்திரம் மிவள பூசனை யன்றும்.

(வெள்கீதத்)

6. வீடு தோறும் கலையின விளக்கம்
வீதி தோறும் இரண்டொரு பள்ளி
நாடு முற்றிலும் உள்ளன ஷாகள
நகரக ளெங்கும் பல பல பள்ளி
தேடு கலவியி லாததொ டிரைத
தீயினுக கிரை யாக மடுத்தல்
கேடு தீரகடும் அமுதமென அனனை
கேணமை கொள்ள வழியிவை கணமா.

(வெள்கீதத்)

7. ஊணா தேசம் யவனா தந தேசம்
உதய ஞாயிற நெடுளிபெறு நாடு
சேண்கனற தோரா சிறற்றிச் சீமை
செலவப பார சிகப பழநதேசம்
தோணலத்த துருக்கம் மிசிரம்
சூழ கடற் கப புறத்தினி லினனும்
காணும் பறபல நாட்டிடை யெல்லா
கலவித தேவி னொளிமிகுந் தோங்க.

(வெள்கீதத்)

8. ஞான மென்பதோர் சொல்லின பொருளாம்
நல்ல பாரத நாட்டிடை வந்தோ !

பாரதி மணி மலர்

ஊனா மினறு பெரிதிழைக் கின்றீர் !
 ஓங்கு கலனி யுழைப்பை மறந்தீர் !
 மாணா மறறு விலங்குக ளொப்ப
 மண்ணில் வாழ்வதை வாழ்வென லாமோ ?
 போன தற்கு வருந்தாதல வேண்டா,
 புனமை தீர்ப்ப முயலுவம் வாரீர்

(வெள்ளைத் த)

9. இனா னுங் கனிச சோலைகள் செய்தல
 இனிய நீர்த்தண சுணைக ளியற்றல
 அனா சத்திர மாயிரம் வைத்தல
 ஆலயம் பதி னாயிர நாட்டல
 பினா னுள்ள தருமங்கள் யாவும
 பெயர் விளங்கி யொளிர நிறுத்தல
 அனா யாவினும் புண்ணியங் கோடி
 ஆங்கோ ரேழைக் கெழுத தறிவித்தல

(வெள்ளைத் த)

10. நிதி மிகுந்தவா பொற்குவை தாரீர் !
 நிதி குறைந்தவா காசுகள் தாரீர் !
 அதுவு மறறவா வாய்ச்சொ லருளீர் !
 ஆணமை யாள ருழைப்பினை நல்கீர் !
 மதுரத் தேமொழி மாதாக ளெல்லாம்
 வாணி புச்சைக் குரியா பேரீர் !
 எதுவும் நலகியிங்கெவ்வகை யானும்
 இப்பெருந தொழில் நாட்டுவம் வாரீர் !

(வெள்ளைத் த)

20. லக்ஷ்மி பிரார்த்தனை

திரு வேட்கை

ராகம்—நாட்டை . தாளம்—சதுஸர ஏகம்

- 1 மலரின மேவு திருவே !—உனமேல
மையல பொங்கி நினதேன ,
நிலவு செய்ய முகமும—காண்பாரா
நினை வழிகமும விழியும
கலகலென்ற மொழியும்—தெய்வக
களி துலங்கு நலையும
இலகு செலவ வடிவும்—கூண்டுன
இன்பம் வேண்டு கினதேன
- 2 கமல மேவும் திருவே !—நினமேல
காதலாகி நினதேன ,
குமரி நினனையிங்கே—பெற்றோ
கோடியினப முற்றா ,
அமரா பேரல வாழவேன,—எனமேல
அன்பு கொளவையாயின ,
இமயவெறபின மோத,—நினமேல
இசைகள் பாடி வாழவேன.
3. வாணி தனனை யென்றும்—நீ எது
வரிசை பாட வைப்பேன !
நாணி யேகலாமோ ?—எனனை
நனகறிந்திலா யோ ?

பாரதி மணி மலர்

பேணுவைய மெல்லாம்—நன்மை
பெருக வைக்கும் விரதம்
பூணுமைந்த ரெல்லாம்—கண்ணன்
பொறிக ளாவ ரனோ?

4. பொன்னு நல்லமணியும்—சுடாசெய
பூணக ளேந்தி வந்தாய் !
மின னு நின்றன வடிவிற—பணிகள்
மேனி நிறகு மழகை
என னுரைப்ப வேடி !—திருவே !
என னுயிராக கொ ரழுதே !
நினனை மாறடி சேரத்—தழவி
நிக ரிலாக வாமழவேன.

5. செலவ மெட்டு மெய்தி—நினனாற
செய்யை யேறி வாழவேன ,
இலலை என்ற கொடுமை—உலகில
இலலையாக வைப்பேன ,
முலலை போன்ற முறுவல—காட்டி,
மோக வாழை நீக்கி,
எலலை யற்ற சுவையே !—எனை நீ
என னும் வாழ வைப்பாய்.

21. முருகன் பாட்டு

சாகம—நாட்டைக்குறிஞ்சி.

தாளம்—ஆதி.

பல்லவி

முருகா—முருகா—முருகா

சரணங்கள்

1. வருவாய மயில மீ தினிலே
வடிவே லுடனே வருவாய
தருவாய நலமுந் தகவும புகமுந்
தவமுந் திறமுந் தனிமுந் கனிமும. (முருகா)
2. அடியார பலரிங் குளரே
அவரை விடுவித் தருளவாய
முடியா மறையின முடிவே ! அசுரா
முடிவே கருதும வடிவே லவனே ! (முருகா)
3. சுருதிப பொருளே, வருக.
துணிலே, கனலே, வருக.
கருதிக கருதிக கவலைப் படுவாரா
கவலைக் கடலைக் கடியும் வடிவேல. (முருகா)
4. அமரா வதிவாழ் வுறவே
அருளவாய ! சரணம், சரணம் !
குமரா, பிணியா வையுமே சித்தறக
குமுறும் சுடாவேலவனே, சரணம். (முருகா)

5. அறிவா கியகோ யிலிலே
அருளா கியதாய மடிமேல
பொறிவே லுடனே வளாவாய், அடியார
புதுவாழ் ஷதவே புனித தருளவாய். (முருகா)

6. குருவே, பரமன மகனே,
சுகையில வளருங் கனலே
தருவாய் தொழிலும பயனும், அமரர்
ஸமராதிபனே, சரணம் சரணம்

— — —

(முருகா)

22. முருகன் பாட்டு

— — —

1. வீரத திருவிழிப பாவையும—வெற்றி
வேலு மயிலுமென முன்னின்றே—எந்த
நேரத திலுமெனேக காககுமே,—அனனை
நீலி பராசகதி தண்ணருட—கரை
யோரத்திலே புனை கூடுதே,—கந்தன
ஊக்கத்தை யென்னுள நாடுதே,—மலை
வாரத திலே வினை யாடுவான்—என நும
வாலவா துலபத்தைச் சாடுவான்.

2. வேடா கனியை விருமபியே—தவ
வேடம புனைந்து திரிகுவான்,—தமிழ்
நாடு மருமபுகழ் சேரவே—முனி
நாதனாக கிமமொழி கூறுவான்,—சுரர்

முருகன பாட்டு

பாடு விடிந்தது மகிழ்ந்திட—இருட
பார மலைகளைச் சீறுவான ,—மறை
யேடு தரித்த முதலவனும—குரு
வென்றிட மெய்ப்புகழே றுவான.

3 தேவா மகளை மணந்திடத்—தெற்குத்
திவி லக்ஷணை மாயத்திட்டான , மக்கள்
யாவருக குந்தலை யாயினுன , மறை
அலாதத் முணர்த்துநல வாயினுன ,—தமிழ்ப
பாவலாக கிணர்நுள செய்குவான ,—இந்தப்
பாரி லறமழை பெய்துவான ,—நெஞ்சின
அவ லறிந்தருள கூட்டுவான நித்தம்
அணையும வீரமு மூட்டுவான

4 தீவளாத தேபழ வேதியா—நின்றன
சேவகத் தினாடிகழ காட்டினா ,—ஒளி
மீவளருளு செம்பொ னாட்டினா—நின்றன
மேனமையி னுலற நாட்டினா—ஐய,
நீ வளருங் குரு வெறியிலே—வந்து
நின்றுநின் சேவகம் பாடுவோம்—வரம்
ரவள பராசகதி யனை தான—உங்கள்
இனருளே யென்று நாடுவோம்—நின்றன
(வீரத திருவிழிப)

23. முருகக் கடவுள்மீது கிளித்தாது

பல்லவி

சொல்ல வல்லா யோ?—கிளியே

சொல்ல நீ வல்லாயோ?

அனுபல்லவி

வலல வேல் முருகன—தனை யிங்கு

வந்து கலந்து மகிழ்ந்து குலா வென்று

(சொல்ல)

சரணங்கள்

1. திலலை யாம்பலத்தே—நடனம்

செய்யும் அமரா பிரான—அவன

செலவத் திரு மகனை—இங்கு வந்து

சோந்து கலந்து மகிழ்ந்திடுவா யென்று

(சொல்ல)

2. அல்லிக் குளத் தருகே—ஒரு நாள்

அந்திப் பொழுதினிலே—அங்கொர

முல்லைச் செடி யதனபாற—செய்த வினை

முற்று மறந்திடக் கற்ற தெனனே யென்று

(சொல்ல)

3. பாலை வனத் திடையே—தனைக் கைப்

பற்றி நடக்கை யிலே—தன் கை

வேலின் மிசை யாணை—வைத்துச் சொன்ன

விந்தை மொழிகளைச் சிந்தை செயவாயென்று

(சொல்ல)

24. வேலன் பாட்டு

ராகம—புன்னுகவரளி. தாளம்—திஸ்ர ஏகம்.

1. விலலினை யொத்த புருவம் வளைத்தனை,
வேலவா!—அங்கொர்
வெறபு நொறுங்கிப் பொடிப் பொடி
யானது, வேலவா!
சொல்லினைத் தேனிற குழைத் துரைப்பாள
சிறுவளளியைக்—கண்டு
சொக்கி மரமென நின்றனை
தெனமலைக் காட்டிலே.
கலலினை யொத்த வலிய மலங்
கொண்ட பாதகன—சிங்கன
கண்ணிர ணடாயிரங் காகக்கை
கிரையிட்ட வேலவா!
பலலினைக் காட்டி வெண முத்தைப்
பழித்திடும வளளியை—ஒரு
பாப்பைக் கோலந் தரித்துக் கரந்
தொட்ட வேலவா!
2. வெள்ளலைக் கைகளைக் கொட்டி முழங்குங்
கடலினை—உடல்
வெம்பி மறுகிக் கருகிப் புகைய
வெருட்டி னாய்.
களளை மொழிச சிறு வளளி யெனும்
பெயாச செல்வத்தை—என்றும்

குறிப்பு :—வேலன் அல்லது சுப்பிரமணியக் கடவுள் என்பது ஆத்மாவின் வீரய ரூபமாகிய அக்நி தேவனுக்குப் பெயர். இஃது வேதப் பொருள்.

பாரதி மணி மலர்

கேடற்ற வாழ்வின் பின்பிள்ளை
மருவினாய்.

கொள்ளை கொண்டே அமராவதி வாழவு
சூலைத் தவன—பாணு

கோபன தலை பத்துக கோடித்துணை குறக
கோபித்தாய்.

துள்ளிக் குலாவித் திரியுஞ் சிறுவன
மாண்புபேரால்—தினைத்

தோட்டத்திலே யொரு பெண்ணை மணங்
கொண்ட வேலவா !

3. ஆறுசுடர் முகங் கண்டு விழிக

கின்ப மாகுதே,—கையில்

அஞ்ச லெனுங்குறி கண்டு மகிழ்ச்சி
யுண்டாகுதே.

நீறுபடக் கொடுமபாவம் பிணி பசி
யாவையும்—இங்கு

நீக்கி யடியரை நித்தமுங் காத்த
திடும வேலவா !

கூறுபடப் பலகோடி யாணரின
கூட்டத்தைக்—கண்டு

கொக்கரித் தண்டங் குலுங்க நகைத்
திடுஞ் சேவலாய் !

மாறுபடப் பலவேறு வடிவோடு
தோன்றுவாளா—எங்கள்

வைரவி பெற்ற பெருங்கனலே,
வடி வேலவா !

25. கண்ணன் வரவு

பல்லவி

வருவாய, வருவாய, வருவாய—கண்ணு
வருவாய, வருவாய, வருவாய

சரணங்கள்

- 1 உருவாய, அறிவில் ஒளிராவாய—கண்ணு
உயிரின் னமுதாயப் பொழிவாய—கண்ணு
கருவாய என்னுள் வளாவாய—கண்ணு
கமலத் திருநீவா டிணைவாய—கண்ணு

(வருவாய)

- 2 இணைவாய என் தாவியிலே—கண்ணு
இதயத்தினிலே யமாவாய—கண்ணு
கணைவா யசுரா தலைகள்—சிதற்க
கடை ஈழியிலே படையோ டெழுவாய !

(வருவாய)

3. எழுவாய கடல் மீதினிலே—யெழுமோர
இரவிக் கிணையா உள மீதினிலே
தொழுவேன சிவனா நினையே—கண்ணு,
துணையே, அமரா தொழும வா வணே!

(வருவாய)

26. வெண்ணிலா

வெண்ணிலா எனபது இங்கு சந்திரனுடைய பிரகாசத்தை யன்றி, சந்திரனையே குறிப்பது.

1 எல்லை யிலலாததோர் வானக கடலிடை

வெண்ணிலாவே—விழிக

கின்ப மளிப்பதோர் தீவென றிலருவை

வெண்ணிலாவே

சொல்லையும் களையு நெஞ்சையுஞ் சோதிந்நகு

வெண்ணிலாவே—நின்றன

சோதி மயங்கும் வகையது தாலொன சொல

வெண்ணிலாவே.

நல்ல வொளியின வகை பல கண்டிலன

வெண்ணிலாவே—

நனவை மறந்திடச் செயவது கண்டிலன

வெண்ணிலாவே.

கொல்லு மமிழதை நிகாத்திடுங் களளொன்று

வெண்ணிலாவே—வந்து

கூடியிருக்குது நின்னொளி யோடிநகு

வெண்ணிலாவே.

2 மாதா முகத்தை நினக்கிணை கூறுவா

வெண்ணிலாவே—அஃது

வயதிற கவலையி னோவிற கெடுவது

வெண்ணிலாவே.

வெண்ணிலா

காதலொருத்தி யிளைய பிராயத்தள

வெண்ணிலாவே—அந்தக

காமனறன விலலை யிணைத்த புருவத்தள

வெண்ணிலாவே.

மீதெழு மனபின விலைபுன னகையினள

வெண்ணிலாவே—முத்தம்

வேண்டி முன காட்டு முகத்தி னொழிலிங்கு

வெண்ணிலாவே

சாத லழித லிலாது நிரந்தரம்

வெண்ணிலாவே—நின

தனமுகந தன்னில விளங்குவ தெனணைகொல்

வெண்ணிலாவே

3. நினனொளி யாகிய பாறகடல மீதுங்கு

வெண்ணிலாவே—நனகு

நீயு மமுது மெழுந்திடல கண்டன

வெண்ணிலாவே

மன்னு பொருளக ளனைத்திலு நிறபவன

வெண்ணிலாவே—அந்த

மாயப பாறகடல மீதுறல கண்டன

வெண்ணிலாவே.

துன்னிய நீல நிறத்தள பராசத்தி

வெண்ணிலாவே—இங்கு

தோன்று முலகவளே யென்று கூறுவர்

வெண்ணிலாவே.

பின்னிய மேகச சடைமிசைக கங்கையும்

வெண்ணிலாவே—

பெட்டிற்றீயும் விளங்குதல கண்டனன
வெண்ணிலாவே.

4. காதலர் நெஞ்சை வெதுப்புவை

நீயெனபா வெண்ணிலாவே—நினைக
காதல செய்வாரா நெஞ்சிற் கினனமு
தாருவை—வெண்ணிலாவே.
சீத மணி நெடு வானக் குளத்திடை
வெண்ணிலாவே—நீ
தேச மிகுந்த வெண்டாமரை போன்றனை
வெண்ணிலாவே
மோத வருங் கருமேகத திரளினை
வெண்ணிலாவே—நீ
முத்தி னொளிதந் தழகுறச் செய்குவை
வெண்ணிலாவே
தீது புரிந்திட வந்திடும் தீயாகும்
வெண்ணிலாவே—நலஞ்
செய்தொளி நலவுவாமேலவ ராமனோ ?
வெண்ணிலாவே.

5. மெல்லிய மேகத்திரைக்குள் மறைந்திடும்

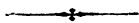
வெண்ணிலாவே—உன்றன
மேனி யழகு மிகைபடக் காணுது
வெண்ணிலாவே.
நல்லியலா யவனத்தியா மேனியை
வெண்ணிலாவே—மூடு
நற்றிரை மேனி நயமிகக் காட்டிடும்,
வெண்ணிலாவே.

சந்திரமதி பாட்டு

சொல்லிய வாராதையில நாணுற்றனை
போலும் வெண்ணிலாவே—நின்
சோதி வதன முழுது மறைத்தனை
வெண்ணிலாவே.
புல்லியன செயத பிழைபொறுத்தே
யருள வெண்ணிலாவே—இருள
போகிடச செயது நின் தெழில்
காட்டுகி, வெண்ணிலாவே

27. சந்திரமதி பாட்டு*

ராகம்—ஆனந்த வாரி. தாளம்—ஆதி.

1. பசசைக குழந்தை யடி—கண்ணிற
பாவை யடி சந்திரமதி
இசைக கினிய மது,—என்றன
இரு விழிகளுத தே நிலவு,
நசுசுத தலைப பாம்புக குளளே—நல்ல
நாக மணியுள்ள தென்பா ,
துசசப படு நெஞ்சிலே—நின்றன
சோதி வளரு தடி.

* “சந்திரமதி” என்பது காதல கொண்டவளாகிய பெண்ணை
குறிப்பது , சந்திரன் காதலுக்கு அநிதேவதை யாதலால்.

2. பேச்சுக கிடமே தடி—நீ

பெண குலத்தின வெற்றியடி ,
ஆச்சாய மாயை யடி—என்றன
ஆசைக குமரி யடி ,
நீச்ச நிலை கடந்த—வெள்ள
நீருக குளளே வீழந்தவா போல
தீச சுடரை வென்ற வெள்ளி—கொண்ட
தேவி, நினை விழந்தேனடி.

3. நீலக கடலினி லே—நின்றன

நீண்ட குழல தேதான்று தடி ,
கோல மதியினிலே—நின்றன
குளிரந்த முகங் காணுதடி ,
ஞால வெளியினி லே—நின்றன
ஞான வெள்ளி வீச தடி ,
கால நடையினி லே—நின்றன
காதல விளங்கு தடி

(பச்சைக குழந்தையடி)

28. மகா காளியின் புகழ்

காவடிச் சிந்து

ராகம—ஆனந்த பைரவி. தாளம்—ஆதி.

1. காலமாம வளத்திலண்டக கோலமா மரத்தின மீது
காள் சகதி யென்றபெயா கொண்டு—நீங்
கார மிட்டுலவுமொரு வண்டு—தழல

காலும விழி நீலவன்ன மூல அத்து வாககனெனும்
கால்களா றுடையதெனக் கண்டு—மறை
காணுமுனி வோருரைத்தாரா பண்டு.

மேலுமாகிக் கீழுமாகி வேறுவ திசையுமாகி
விண்ணு மண்ணுமாவ சகதிவெள்ளம்—இந்த
விநதையெல்லா மாங்குதுசெய கள்ளம்—பழ
வேதமா யதனமுனுள்ள நாதமாய விளங்குமிந்த
வீரசகதி வெள்ளம் விழும பள்ளம்—ஆக
வேண்டுதிதத மென்றேயிழை யுள்ளம்

2. அனபுவடி வாகிநிற்பன துனபெலா மவளிழைப்பள்

ஆக்க நீக்கம் யாவுமவள செய்கை—இதை
ஆராததுணாத வாகஞ்கருணடுயகை—அவள
ஆதியா யநாதியா யகண்டவறி வாவளுநறன
அறிவு மவள மேனியிலோர சைகை—அவள
ஆனந்தத்தி னெல்லையற்ற பொயகை.

இபைவடி வாகிநிற்பன துனபெலாமவளிழைப்பள்
இத்தெலா மவள புரியு மாயை—அவள
எதுமற்ற மெயப்பொருளின சாயை—எனில
எண்ணியே ஓம் சகதியெனும் புண்ணியமுனிவர்

[நித்த

மெயதுவார மெயஞ்ஞாந மெனுந்தியை—எரித்
தெறுவாரிந நானெனும் பொயப பேயை

3. ஆதியாஞ் சிவனுமவன சோதியான சத்தியுந்தான்
அங்குமிங்கு மெங்குமுள வாகும்—ஒன்றே
யாகினு லுலகனைத்தும் சாகும்—அவை

யன்றியோரா பொருளுநிலலை, அன்றியோனறுமில்லை
 , ஆயந்நிலை துயரமெலலாம போகு—இந்த [யிதை
 அறிவுதான் பராநான் மாசும்
 கீதியா நரச்செயவா நிதி களபல கோடி துயப்பா
 கிடைகாலம் வாழ்வா துயரிது—எந்த
 நெறியு மெய்துவா நினைத்தபோது-- இந்த
 நித்தமுத்த சத்த பத்த சத்த பெருங் கான்பத
 கழலடைந் தாக்கிலலை யோர் தீது—என்று
 நெமை வேதஞ் சொல்லும் வழியிது.

29. முத்துமாரி

1. " லக்த நு நாயகியே —எங்கள் முத்து
 மாரியமமா, எங்கள் முத்து மாரி !
 உன் பாடம் சரணாகநிதாம்,—எங்கள் முத்து
 மாரியமமா, எங்கள் முத்து மாரி !
 கலகந் தரக்கா பலா,—எங்கள் முத்து
 மாரியமமா எங்கள் முத்து மாரி !
 கருத்தி னுள்ளே புகுந்துவிட டாரா,—எங்கள் முத்து
 மாரியமமா, எங்கள் முத்து மாரி !
 பல கருணம் பல கேட்டும,—எங்கள் முத்து
 மாரியமமா, எங்கள் முத்து மாரி !
 பய னொன்று மிலலையடி,—எங்கள் முத்து
 மாரியமமா, எங்கள் முத்து மாரி !
 நிலை யெங்கும் காணவிலலை,—எங்கள் முத்து
 மாரியமமா, எங்கள் முத்து மாரி !

யோக சித்தி

நின்பாதம் சரண புகுந்தோம்—எங்கள் புகுது
மாரியம்மா, எங்கள் புகுது மாரி !

2 துணி வெளுக்க மண னுண்டு —எங்கள் புகுது
மாரியம்மா எங்கள் புகுது மாரி !

தோல வெளுக்க சாம்பருண்டு —எங்கள் புகுது
மாரியம்மா, எங்கள் புகுது மாரி !

மலம் வெளுக்க வழியிலலை,—எங்கள் புகுது
, மாரியம்மா, எங்கள் புகுது மாரி !

மணி வெந்நகர சாணையுண்டு —எங்கள் புகுது
மாரியம்மா, எங்கள் புகுது மாரி !

பிணிகளுக்க மாறாண்டு,—எங்கள் புகுது
மாரியம்மா, எங்கள் புகுது மாரி !

பேதைமைக்கு மாற்றிலலை,—எங்கள் புகுது
மாரியம்மா, எங்கள் புகுது மாரி !

குணிகளுக்கொருலையிலலாய்,—எங்கள் புகுது
மாரியம்மா, எங்கள் புகுது மாரி !

அடைக்கல் மிகுநீன்புகுந்தோம்—எங்கள் புகுது
மாரியம்மா எங்கள் புகுது மாரி !

30. யோக சித்தி

வரங் கேட்டல்

1 விண்ணம் மண னுந் தனியாநம்—எங்கள்
வீரை சுகதி நினைதருளே--என்றன
கண்ணுங் கருத்து மெனக் கொண்டு--அவர
கசிருது கசிருது கசிரு தருக--நான்

பாரதி மணி மலர்

பண்ணும பூசனைக் கெல்லலாம்—வெறும்
பாலை வனத்தி லிட்ட நீரோ? உலக
கெண்ணுஞ் சிந்தை யொன்றிலையோ—அறி
வில்லா தகில மளிப்பாயோ?

2. நீயே சரணமென்று கூவி—என்றா
நெஞ்சிற பேருறுதி கொண்டு—அடி
தாயே யெனக்கு மிக நிதியும்—அறந்
தனைக் காககு மொருதிறனும்—தரு
வாயே யென்று பணிந்தேத்திப—பல
வாரு நினது புகழ் பாடி—வாய
லையே னுவ துணராயோ?—நில
துணமை தவறுவ தோரழகோ?
3. காஹி வலிய சாமுண்டி—ஓங்
காரத்த தலைவி யென னிராணி—பல
நாளிங் கெனை யலைக்க லாமோ?—உள்ளம்
நாடும பொரு ளடைதற் கன்றோ—மலாத
தாளில் விழுந் தபயங் கேட்டேன—அது
தாரா யெனி லுயிரைத் தீராய்—துன்பம்
நீளி லுயிரா தரிகக் காட்டேன—கரு
நீலி யென னியல் பறியா யோ?
4. தேடிச் சோறு நிதந் தின்று—பல
சினனஞ் சிறு கதைகள் பேசி—மனம்
வாடித் துன்ப மிக வழன்று—பிறா
வாடப் பல செயல்கள் செய்து—நரை

யோக சித்தி

கூடிக் கிழப்பருவ மெய்தி—கொடுங்
கூற்றுக் கிரையெனப் பினமாயும்—பல
வேடிகை மனிதரைப் போலே—நான்
வீழுவே னென்று நினைத்தாயோ?

5. நினனைச் சில வரங்கள் கேட்பேன்—அவை
நேரே யினறெனக்குத் தருவாய்—என்றன
முனைத் தீய வினைப் பயன்கள்—இன்னும்
மூளா தமிழ்நிடுதல வேண்டும்—இனி
எனனைப் புதிய வுயிராகக்—எனக்
கேதுங் கவலை யறச் செய்து—மதி
தனனை மிகத்தெளிவு செய்து—என்றும்
சந்தோஷங் கொணடிருக்கச் செய்வாய்

6. தோளை வலியுடையதாகக்—உடற்
சோரவும் பிணி பலவும் போக்கி—அரி
வாளைக் கொண்டு பிளந்தாலும்—கட்டு
மாரு வுடலுறுதி தந்து—சுடா
நாளைக் கண்டதோ மலாபோல—ஒளி
நண்ணித் திகழு முகந் தந்து—மத்
வேளை வெல்லு முறை கூறித்—தவ
மேனமை கொடுத்த தருளல வேண்டும்.

7. எண்ணுங் காரியங்க ளெல்லாம்—வெற்றி
யேற்ப புரிந்தருளல வேண்டும்—தொழில
பண்ணப் பெரு நிதியம் வேண்டும்—அதிற
பல்லோர் துனை புரிதல வேண்டும்—சுவை

நண்ணும பாடடினெடு தாளம்—மிக
நன்று யுள்த தழந்தல வேண்டும்—பல
பண்ணிற கோடி வகை யினபம்—நாள
பாடத் திறவிடைதல வேண்டும்.

8. கலலை வயிரமணி யாககல—மொழை ,
காடித் தங்க மெய்ச் செய்தல—வெறும
புலலை நெல்லெய்ப புரிதல—பன்றிப
போததைச் சிங்கவே றுக்கல—மணலை
வெல்லத் துணிபு வரச் செய்தல—எய்
விநதை தோன்றிட விநநாடடை—நான
தொலை நோத துயாவு கலனி—வெற்றி
குழும் வீர மறி வாணமை
9. கூடுந திரவியத்தின குவைகள்—திறல
கொளளுங் கோடிவகைத் தொழில்கள்—இவை
நாடும படிக்கு வினை செய்து—இந்த
நாட் டோர் கொத்தி யெங்கு டோங்குக—கல்
சாடுந திற வெண்குத்த தருவாய—அடி
தாயே உனக் கரிய குண்டோ?—மதி
மூடும பொயமை யிரு ளெல்லாம்—எனை
முற்றும் விட டகல வேண்டும்.
10. ஐயந தீரநது விடல வேண்டும்—புலை
அச்சமபோ யொழிதல வேண்டும்—பல
பையச் சொலுவ திங் கெனனே—முனை
பாத்தன கண்ண னிவா நேரா—எனை
உயக்க கொண்டருள வேண்டும்—அடி
உனனைக் கோடிமுறை தொழுதேன்—இனி

வையத தலைமையெனக் கருளவாய—அனனை
வாழி, நின்ன தருள வாழி.
ஓம் காளி வலிய சாமுணம்.
ஓங்காரத தலைவி யென னிராணி.

31. காணி நிலம்

1. காணி நிலம் வேண்டும்,—பராசகதி
காணி நிலம் வேண்டும்,—அங்கு
தூணி லழகிய தாய—நன்மாடங்கள்
நுய்ய நிறத்தின தாய—அந்தக்
காணி நிலத்திடையே—ஓர் மாளிகை
கட்டித் தரவேண்டும்,—அங்கு
கேணியருகிலே—தெனனைமரம்
நெறு மிள நீரும்
2. பத்துப் பன்னிரண்டு—தெனனைமரம்
பக்கத்திலே வேணும்,—நல்ல
முத்துச் சுடர் போலே—நிலாவொளி
முன்பு வர வேணும்,—அங்கு
கத்துங் குயிலோசை—சற்றே வந்து
காதிற்பட வேணும்,—என்றன
சித்த மகிழ்ந்திடவே—நனருயிளந்
தென்றல வரவேணும்.

குறிப்பு :—காளி, சக்தி, மாரி முதலியன உலகத்தின் மூல
சக்தியைக் குறிக்கும் பெயர்களாம்.

3. பாடடுக கலந்திடவே—அங்கே யொரு
பத்தினிப பெண வேணும்,—எங்கள்
கூட்டுக களியினிலே—கவிதைகள்
கொண்டுதர வேணும்;—அந்தக்
காட்டு வெளியினிலே,—அம்மா, நின்றன
காவலுற வேணும்,—என்றன
பாட்டுத் திறத்தாலே—இவ்வையத்தைப்
பாலித்திட வேணும்

— — —

32. மாயையைப் பழித்தல்

ராகம—காம்போதி. தாளம்—ஆதி.

1. உணமை யறிந்தவ ருனனைக் கணிப்பாரோ
மாயையே—மனத
திணமையுள்ளாரை நீ செயவது
மொன்றுண்டோ—மாயையே.
2. எத்தனை கோடி படைகொண்டு வந்தாலும்
மாயையே—நீ
சித்தத தெளி வென்று நீயினமுன
நிற்பாயோ—மாயையே.
3. எனனைக் கெடுப்பதற் கெண்ணமுற்றாய்
கெட்ட மாயையே—நான
உனனைக் கெடுப்ப துறுதியென
றேயுணர்—மாயையே.
4. சாகததுணியிற் சமுத்திர மெமமட்டு
மாயையே—இந்தத்
தேகம்பெய யென்றுணர் தீரரை யென
செயவாய—மாயையே.
5. இருமை யழிந்தபின் எங்கிருப் பாயறப்
மாயையே—தெளிந்
தொருமை கண்டார முன்ன மோடாது
நிற்பையோ—மாயையே.

6. நீதரு மினபததை நேரென்று கொளவனோ
மாயையே—சிங்கம்
நாயதரக கொளனோமா நல்லர
சாட்சியை—மாயையே
7. எனநிரசை கொண்டுரை யெற்றி விட
வல்லென மாயையோ—ஒளி
" எனநிரசை கொண்டெனக கொலுறாம
வராது காணா—மாயையே.
- 8 யாக்கூம குடியல்லென யாடுவனா
தோந்தனா மாயையோ—" வறன
பொருகஞ்ச வேனோ பொடியாகருவே
னுனை—மாயையே

33. அச்சமில்லை

(பண்டாரம் பாட்டு)

அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமெனப் திலையே

1. அச்சகத்து னோரெலாம்
எதிர்த்து நின்ற போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமெனப் திலையே.
துச்சமாக வெண்ணி நமமைத
தூறு செய்த போதினும்,

அச்சமில்லை

அச்சமில்லை யச்சமில்லை

அச்சமெனப் திலையே.

பிபசை வாங்கி யுண்ணும் வாழ்க்கை

பெற்று விட்ட போதினும்,

அச்சமில்லை யச்சமில்லை

அச்சமெனப் திலையே

இசைசை கொண்ட பொருளுலாம்

இழந்தது விட்ட போதினும்,

அச்சமில்லை யச்சமில்லை

அச்சமெனப் திலையே

2 கச்சணிந்த கொங்கை மாதா

கண்கள் வீசு போதினும்,

அச்சமில்லை யச்சமில்லை

அச்சமெனப் திலையே

நாசை வாயி லேகொணாநது

நரைப நுட்டு போதினும்,

அச்சமில்லை யச்சமில்லை

அச்சமெனப் திலையே.

பசையூ னியைந்த வேற

படைகள் வந்த போதினும்,

அச்சமில்லை யச்சமில்லை

அச்சமெனப் திலையே.

உச்சிநிது வானிடிநது

வீழுகின்ற போதினும்,

அச்சமில்லை யச்சமில்லை

அச்சமெனப் திலையே.

34. அறிவே தெய்வம்

கண்ணிகள்

1. ஆயிரந் தெய்வங்க ளுண்டென்று தேடி-
அலையு மறிவிலிகாள்—பல
லாயிரம் வேத மறிவொன்றே தெய்வமுண
டாமெனல கேளீரோ ?
2. மாடனைக் காடனை வேடனைப் போற்றி
மயங்கு மதியிலிகாள்—எத
னாடுநின்றோங்கு மறிவொன்றே தெய்வமென
ரோதி யறியீரோ ?
3. சுதத அறிவே சிவமென்று கூறுந்
சுருதிகள் கேளீரோ—பல
பிதத மதங்களி லேதடு மாறிப்
பெருமை யழிவீரோ ?
4. ஸ்வடமபல கோடியொ ருணமைக் குளவென்று
வேதம் புகன்றிடுமே—ஆங்கோர்
வேடத்தை நீருணமையென்று கொளவீரென்றங்
வேத மறியாதே.
5. நாமமபல கோடியொ ருணமைக் குளவென்று
நாம மறை கூறிடுமே—ஆங்கோர்
நாமத்தை நீருண்மை யென்றுகொள வீரென்றங்
நான்மறை கண்டிலதே.

அறிவே தெய்வம்

6. போந்தநிலைகள் பலவும் பராசகதி
பூணு நிலையாமே—உப
சாந்த நிலையே வேதாந்த நிலையென்று
சான்றவா கண்டனரே.
7. கவலை துறந்திங்கு வாழ்வது வீடுனறு
காட்டு மறைகளெலாம்—நீவிர்
அவலை நினைந்துமி மெல்லுதல போலிங்
கவங்கள் புரிவீரோ?
8. உள்ள தனைத்திலு முள்ளொரியாகி
யொளிராநதிடு மானமாவே—இங்கு
கொள்ளற கரிய பிரம்மென றேமறை
கூவுதல கேள்வீரோ?
9. மௌளப பலதெய்வம் கூட்டி வளாதது
வெறுங் கதைகள் போத்துப—பல
களள மதங்கள் பரபுத்தற கோமறை
காட்டவும் வல்லீரோ?
10. ஒன்று பிரம் முள துணமை யுதுன
உணர் வெணும் வேதமெலாம்—என்றும்
ஒன்று பிரம் முள துணமை யுதுன
உணர்வெனக் கொள்வாயே.

35. ஜீவன் முக்தி

ராகம்—கமாஸ். தாளம்—ஆதி

பல்லவி

ஜயமுண்டு பயிரிலலை மனமே—இந்த
ஜனமத்திலே விடுதலையுண்டு நிலையுண்டு. (ஜய)

அனுபல்லவி

பயனுண்டு பகதியினுலே—நெஞ்சிற
பதிவுற்ற குலசக்தி சரணுண்டு பகையிலலை (ஜய)

சரணங்கள்

1. புயமுண்டு குன்றத்தைப் போலே—சக்தி
பொற பாதமுண்டதன மேலே
நியம மெல்லாம சக்தி நினை வன்றிப் பிறிதிலலை,
நெறியுண்டு, குறியுண்டு, தலசக்தி வெறியுண்டு (ஜய)
2. மதியுண்டு செல்வங்கள் சோகமும்—தெய்வ
வலியுண்டு தீமையைப் போகமும்,
விதியுண்டு, தொழிலுககு விடாவுண்டு, குறைவிலலை
விசைப் பொய்க்கட லுககுஞ்ஞமரன கைக்களை
யுண்டு (ஜய)
3. அலைப்பட்ட கடலுககு மேலே—சக்தி
அருளென்னுந தேராணி யினுலே
தொலையெடிக கரையுற்றுத் துயரற்று விடுபட்டுத்
துணிவுற்ற குலசக்தி சரணத்தில முடிதொட்டு(ஜய)

36. ஜய பேரிகை

பல்லவி

ஜயபேரிகை கொட்டடா—கொட்டடா
ஜயபேரிகை கொட்டடா !

சரணங்கள்

- 1 பயமெனும பேயதனை யடித்தேதாம்—பொயமைப
பாமபைப பிளந துயிரைக குடித்தேதாம்
விய னுல கனைததையும் அமுதென நுகரும
வேதவாழவினை க கைப்பிடித்தேதாம். (ஜயபேரிகை)
- 2 இரவியி னொளி பிடைக குளித்தேதாம்—ஒளி
யின னமுதினை யுணடு களித்தேதாம்
கரவினில வநதுயிராக குலத்தினை யழிகும
காலன நடு நடுங்க விழித்தேதாம். (ஜயபேரிகை)
- 3 காககை, குருவி யெங்கள் ஜாதி—நீள
கடலு மலையு மெங்கள் கூட்டம
நோககுந திசை யெல்லாம நாமனறி வேறிலலை!
நோகக நோகக களியாட்டம. (ஜயபேரிகை)

37. அல்லா

பல்லவி

அல்லா, அல்லா, அல்லா !

சரணங்கள்

1. பல்லாயிரம் பல்லாயிரம் கோடி கோடி யண்டங்கள்
எல்லா திசையிலுமோ ரெலலை யிலலா வெளி
வானிலே
நிலலாது சுழன்றோட நியமஞ் செய்தருள நாயகன
சொல்லாலு மனத்தாலுந் தொட ரொணாத பெருஞ்
சோதி !
(அல்லா, அல்லா, அல்லா !)
2. கலலாதவ ராயினும் உணமை சொல்லாதவ ராயினும்
பொலலாதவ ராயினும் தவமில்லாதவ ராயினும்
நல்லாருரை நீதியின்படி நிலலாதவ ராயினும்
எல்லாரும் வந்தேதது மளவில யம்பயங்கெடச
செயபவன
(அல்லா, அல்லா, அல்லா !)

38. யேசு கிறிஸ்து

தீய ஒழுக்கத்தில் நின்ற மேரி மக்தலேன் என்பாள யேசு
கிறிஸ்துவை அடைந்து, தனது ஒழுக்கத்திற்காகப் பரிதபித்து,
தன்னைக் கடையேற்ற வேண்டுமென்று வேண்டினாள். யேசுவும்
அவளுக்கு அருளபுரிந்தார். யேசு புதைக்கப்பட்ட மூன்றாம்

யேசு கிறிஸ்து

நாள் ஆவா உடம்புடன் எழுந்தவிண்ணேகினதை மேரி மக்த
லேன் கண்ணுல கண்டு பிறருக் கறிவித்ததாயக் கிறிஸ்து புரா
ணம் கூறுகிறது. இக்கதையையே இங்கு விளக்கியிருக்கிறது.

1. ராசன வந்து சிலுவையில் மாண்டான்,
எழுந் துயிர்ததனை நாள் ஒரு மூன்றில்,
நேச மா மரியா மக்தலேநா
நேரிலே யிந்தசு செய்தியைக் கண்டாள்.
தேசத்திர் ! இதன உட்பொருள் கேளீர் :
தேவா வந்து நமக்குட புருநதே
நாச மினறி நமை நித்தங் காப்பார,
நம் அகந்தையை நாம் கொன்று விட்டால்.

2. அடைபு காண மரியா மக்தலேநா,
ஆவி காணுதிர யேசு கிறிஸ்து
முன்பு தீமை வடிவினைக் கொண்டு
மூன்று நாளினில் நல்லியிர் தோன்றும்,
பொன் பொலிந்த முகத்தினிற் கண்டே
போற்றுவாள அந்த நல்லியிர் தனை
அன்பெனும் மரியா மக்தலேநா
அஹ ! சாலப் பெருங்களி யிஃதே

3. உணமை யென்ற சிஷ்வாரிற் கடடி
உணாவை ஆணித் தவங்கொண்டடித்தால,
வணமைப் பேருயிர் யேசு கிறிஸ்து
வான மேனியில் அங்கு விளங்கும்
பெண்மை காண மரியா மக்தலேநா,
பேணும் நல்லறம் யேசு கிறிஸ்து.
நுணமை கொண்ட பொருளிது கண்டிர்
நொடியி லிஃது பயின்றிட லாகும்.

39. நந்தலாலா

ராகம்—யதுகுல காமபோதி. தாளம்—ஆதி.

1. காககைகர சிறகினிலே நந்தலாலா—நின்றன
கரிய நிறந்தோன்று தையே நந்தலாலா ,
2. பராக ந மரங்குளெல்லாம நந்தலாலா—நின்றன
பசைசிறந் தோன்று தையே நந்தலாலா ,
3. கேட்கு மொலியிலெல்லாம நந்தலாலா—நின்றன
கீத மிசைகடுதடா நந்தலாலா ,
4. திகடுள விரலை வைத்தால நந்தலாலா—நின்றன
திண்டு மிளபந் தோன்று தடா நந்தலாலா

40 ஒளியும் இருளும்

1. வாவி மெங்கும் பரிதியின சோதி ,
மலைகள் மீதும பரிதியின சோதி ,
தானை நாககடல் மீதுலு மாங்கே
தரையின மீதுந் தருக்களின மீதும
காலாகத்திலும் பறபல ஆற்றின
கரைகள் மீதும பரிதியின சோதி ,
மாவவனற னுளத்தினில மடடும்
வந்து நிறகும் இருளிது வென்னே !

ஒளியும் இருளும்

2. சோதி யெனனுங் கரையற்ற வெள்ளம்
 தோன்றி யெங்குந் திரைகொண்டு பாய,
 சோதி யெனனும் பெருங்கடல், சோதி
 குறை, மாசறு சோதி யனந்தம்,
 சோதி யெனனு நிறைவிஃ துலகை
 குழந்து நிற்ப, ஒரு தனி நெஞ்சம்
 சோதியன்ற தொரா சிறற்றிளுள சேரக
 குமைந்து சோரும் கொடுமையி தெனனே !
- 3 தேமலாககொ ரமுதன்ன சோதி,
 சோந்து புள்ளினம் வாழத்திடும சோதி,
 காமமுற்று நிலத்தொடு நீருங்
 காற்ற நனகு தழுவி நகைத்தே
 தாமயங்கி நலலின்புறுஞ் சோதி,
 தரணி முற்றுந ததுமபி யிருப்ப,
 திமை கொண்ட புலையிருள சோந்தோர்
 சிறிய நெஞ்சந் தியங்குவ தெனனே !
- 4 நீசுனைக் கணம் மின் னுற நிலக,
 நெடிய குன்றம் நகைத் தெழில கொள்ள,
 காராசடைக்கரு மேகங்க ளெல்லாம்
 கனகமொத்துர சுடாகொண்டுலாவ,
 தோச்சி கொண்டுபல சாததிரங் கற்றுந்
 தெவிடடொணுத நலலின்பக் கருவாய்
 வோச்சுடா பரமாண பொருள கேடும்
 மெலிவொர நெஞ்சிடை மேவித் தெனனே !

41. விடுதலை

ராகம்—நாட்டை

பல்லவி

வேணடுமடி யெப்போதும் விடுதலை, அம்மா !

சரணங்கள்

1. தூண்டு மிபை வாடை வீசு துயய தேன கடல
சூழ நின்ற தீவி லங்கு சோதி வானவா
ஈண்டு நமது தோழ ராகி எம்மோ டமுதமுண்டு
நீண்ட மகிழ்ச்சி மூண்டு விளைய
நினைத்திடுமின்ப மனைத்தும் உதவ (வேணடுமடி)
[தலவ]
2. விருத்திராதி தாஹ வாகு மெலிவதின்றியே
விண்ணு மண்ணும் வந்து பணிய மேனமை துன
றியே
பொருத்த முறநல வேத மோரநது
பொயமை தீர, மெயமை நேர
வறுத்த மழிய வறுமை யொழிய
வையமுழுதும் வணமை பொழிய (வேணடுமடி)
3. பண்ணில இனிய பாடலோடு பாயு மொளி யெலாம்
பாரில எம்மை யுரிமை கொண்டு பற்றி நிறகவே
நண்ணி யமரா வெற்றிகூற
நமது பெண்கள் அம்மா கொள்ள
வண்ணமினிய தேவ மகளிர
மருவ நாமும் உவகை துள்ள (வேணடுமடி)

42. விடுதலை—சிட்டுக்குருவி

பல்லவி

விட்டு விடுதலை யாகி நிற்பா யிந்தச
சிட்டுக குருவியைப் போலே.

சரணங்கள்

1. எட்டுத திசையும பறந்து திரிசுவை
ஏறியக காற்றில் விரைவோடு நீந்துவை
மட்டுப் படாதெங்கும் கொட்டிக் கிடக்குமிவ
வாடுனொளி யென்னு மதுவின சுவை யுண்டு (விட்டு)
2. பெட்டையி னோடினபம பேசிக களிப்புற்று
பீடையிலாத தொர கூடு கடடிககொண்டு
முட்டைதருங் குஞ்சைக காதது மகிழ்வெயதி
முந்த வுணவு கொடுத்ததனடி செயதிங்கு (விட்டு)
3. முற்றத்திலேயுங் கழனி வெளியிலும
முனகண்ட தானியம தனனைக கொணாநதுண்டு
மற்றப் பொழுது கதை சொல்லித் தூங்கிப் பின
வைகறை யாகுமுன பாடி விழிப்புற்று (விட்டு)

43. பகைவனுக் கருள்வாய்

பகைவனுக் கருள்வாய்—நன்னெஞ்சே
பகைவனுக் கருள்வாய்.

1. புகை நடுவினில் தீயிருப்பதைப்
பூமியிற் கண்டோமே—நனனெஞ்சே
பூமியிற் கண்டோமே
புகை நடுவினில் அனபுரு வானநம்
பரமன வாழ்கின்றான்—நனனெஞ்சே
பரமன வாழ்கின்றான். (பகைவனு)
2. சிப்பியிலே நல்ல முதது விளைநதிடுஞ்
செய்தி யறியாயோ—நனனெஞ்சே
குப்பையிலே மலர் கொஞ்சங் குருக்கத்திக்
கொடி வளராதோ?—நனனெஞ்சே (பகைவனு)
3. உள்ள நிறைவிலோர் களளம் புருந்திடில்
உள்ள நிறைவாமோ?—நனனெஞ்சே
தெளிய தேனிலோர் சிறிது நஞ்சையும்
சோததபின தேனாமோ?—நனனெஞ்சே (பகைவனு)
4. வாழவை நினைத்தபின தாழவை நினைப்பது
வாழவுக்கு நேராமோ?—நனனெஞ்சே
தாழவு பிறாக்கெனத தானழிவானென்ற
சாததிரங்கேளாயோ?—நனனெஞ்சே (பகைவனு)
5. போருக்கு வந்தங் கெதிர்த்த கவுரவர்
போல் வந்தானுமவன்—நனனெஞ்சே
நேருக் கருச்சுவன் தேறிற் கசைகொண்டு
நின்றதுங்கண்ணனன்றோ? நனனெஞ்சே (பகைவனு)
6. தினன் வருமபுலி தனையுமனபொடு
சிறைபுற போற்றிடுவாய—நனனெஞ்சே
அனனை பராசகதி யவவுரு வாயினன்
அவனைக் கும்பிடுவாய—நனனெஞ்சே (பகைவனு)

44. நான்

இரட்டைக் குறள வென் செநதுறை

1. வானிற பறக்கின்ற புள்ளொலா நான
மண்ணிறநிரியும் விலங்கெலா நான
காணிழல் வளரு மரமெலா நான
காற்றும் புனலுங் கடலுமே நான.
2. விண்ணிற நெரிகின்ற மீனெலா நான
வெட்ட வெளியின விரிவெலா நான
மண்ணிற கிடக்கும் டிழுவெலா நான
வாரியிலுள்ள யுயிரெலா நான.
3. கம்பனிசைத்த கவியெலா நான
காருகா தீட்டு முருவெலா நான
இம்பா வியக்கின்ற மாடகட்டம்
எழினகா கோபுரம் யாவுமே நான.
4. இன்னிசை மாதரிசையுளே னுன
இனபத்திரளக ளனைத்துமே நான
புன்னிலை மாந்தாதம் பொய்யெலா நான
பொறையருந் துன்பப் புணாப்பெலா நான.
5. மந்திரங்கோடி யியக்குவோ னுன
இயங்கு பொருளினியல்பெலா நான
தந்திரங் கோடி சமைத்துளோ னுன
சாததிர வேதங்கள் சாற்றினே னுன.

6. அண்டங்கள் யாவையு மாககிலேனா னான
அவை பிழையாமே சுழற்றுலோ னான
கண்டற சக்திககணமெலா நான
காரணமாகிக கதிததுளோ னான.
7. நானெனும் பொய்யை நடத்துலோ னான
ஞானச சுடாவான்ற செல்லுலோ னான
ஆனபொருளக ளனைத்தினு மொன்றாய
அறிவாய விளங்கு முத்தறசோதி நான.

45. விநாயகர் நான்மணி மாலை

அகவல்

கடமை யாவன தனனைக் கட்டுதல,
பிறா துயா தீராததல, பிறா நலம வேணடுதல,
விநாயக தேவனாய, வேலுடைக குமரனாய,
நாராயணனாய, நதிச்சடை முடியனாய,
பிற நாடடிருப்போரா பெயா பல கூறி,
அல்லா யெஹாவா எனத் தொழுதனபுறும்
தேவருந் தானாய, திருமகள், பாரதி,
உமையெனுந் தேவிய ருகந்தவான பொருளாய,
உலகெலாங் காககு மொருவனைப் போற்றுதல—
இந் நானகே யிப் பூமி யிலெவாக்கும்
கடமை யெபபபடும், பயனிதில நானாகாம,
அறம், பொருள், இன்பம், வீடெலு முறையே.
தனனை யாளுஞ் சமாததெனக் கருளவாய,
மணக்குள் விநாயகா, வானமறைத் தலைவா,
தனைத் தானானுந் தனமை நான பெற்றறிடில்,
எல்லாப் பயனகளுந் தாமே யெய்தும்,
அசையா நெஞ்ச மருளவாய, உயிரெலாம்
இன்புற்றறிருக்க வேண்டி, நின் னிருதாள
பணிவதே தொழிலெனக் கொண்டு
கண்பதி தேவா, வாழவேன களித்தே.

(1)

சொல்லினுக் கரியனாய்ச் சூழ்ச்சிக் கரியனாய்ப்
பல்லுருவாகிப் படாந்த வான பொருளை,

பாரதி மணி மலர்

உள்ளாயிராகி யுலகங் காக்கும
சகதியே தானா தனிச்சுடாப் பொருளை,
சகதி குமாரனைச் சந்திர மவுலியைப்
பணிந்தவ னுருனிலே பாவனை நாட்டி,
ஓமெனும் பொருளை யுளத்திலே நிறுத்தி,
சகதியைக் காக்குந் தந்திரம் பபின்று,
யாக்கும் எளியனாய், யாக்கும் வலியனாய்,
யாக்கும் அன்பனாய், யாக்கும் மினியனாய்
வாழ்ந்திட விரும்பினேன் , மனமே ! நீ யிதை
ஆழ்ந்து கருதி, யாயந்தாயந்து, பல முறை
குழந்து, தெளிந்து, பின் குழந்தாக்க கெல்லாம
கூறிக் கூறிக் குறைவறத் தோந்து,
தேறித் தேறி, நான் சித்தி பெற்றிடவே,
நினனா லியன்ற துணை புரி வாயேல,
பொன்னா லுனக் கொரு கோயில் புனைவேன் ,
மனமே, எனை நீ வாழ்வித்ததிடுவாய்
வீணே யுழலுதல் வேண்டா,
சகதிக்குமாரன் சரண புகழ்வாயே.

(2)

மேனி மேவித் துயரில் வீழ்வாய்,
எத்தனை கூறியும் விடுதலைக் கிசையாய்,
பாவி நெஞ்சே, பாமிசை நினனை
இன்புறச் செயவேன் , எதற்கு மினியஞ்சேல் ,
ஐயன் பிள்ளை(யார்) அருளால் உனக்கு நான்
அபய மிங்களித்தேன நெஞ்சே)
நினக்கு நானுரைத்தன நிலை நிறுத்தி(டவே) .
தீயிடைக் குதிப்பேன், கடலுள் வீழ்வேன்,
வெவவிட முண்பேன், மேதினி யழிப்பேன்,

ஏதுஞ் செயதுனை யிடரினறிக காப்பேன ,
 முடநெஞ்சே, முப்பது கோடி
 முறையுடக குரைத்தேன , இன்னுமொழிவேன ,
 தலையிலிடி விழுந்தால சஞ்சலப் படாதே ,
 ஏது நிகழினு ' நமக்கேன ' என்றிரு ,
 பராசகதி யுளத்தினபடி யுலக நிகழும் ,
 நமக்கேன பொறுப்பு? "நான எனோரா தனிப்பொருள்
 இலலை , நானெனும் எண்ணமே வெறும பொய்"
 என்றான் புத்தன , இறைஞ்சுவோ மவன்பதம்.
 இனி யெப்பொழுது முரைத்திடேன. இதை நீ
 மறவா திருப்பாய், மடமை நெஞ்சே !
 கவலைப் படுதலே கரு நரகமமா !
 கவலையற றிருத்தலே முகதி ,
 சிவனொரு மகன்தை நினைக்கருள செயகவே

(3)

46. கண்ணன்—என் தோழன்

(புன்னாகவராளி—திஸ்ரஜாதி ஏகதாளம்—வதஸல ரஸம்)

பொன்னவிர் மேனிச சபததிரை மாதைப
புறங்கொண்டு போவதற்கே—இனி
எனன் வழியென்று கேட்கி லுபாயம
இரு கணத்தே யுரைப்பான்,—அந்தக்
“கன்னன் விலலாளா தலைவனைக் கொன்றிடக்
காணும் வழி யொன் றிலலேன்—வந்திரு
குணனை யடைந்தான்” எனனி லுபாயம்
ஒருகணத தேயுரைப்பான் ,

(1)

கானகத்தே சுற்று நாளிலு நெஞ்சிற
கலக்க மிலாது செய்வான் ;—பெருஞ்
சேனைத் தலைநின்று போராசெய்யும் போதினில
தோ நடத்திக் கொடுப்பான்,—என்றன
ஊனை வருத்திடு நோய் வரும் போதினில
உற்ற மருந்து சொல்வான்,—நெஞ்சம்
நானக் கவலைக் ளெய்திடும் போதில
இதஞ் சொல்லி மாற்றிடுவான் ,

(2)

பிழைக்கும் வழிசொல்ல வேண்டுமென ருல்லொரு
பேச்சினிலே சொல்லு வான் ,
இழைக்கும் வழி வினை யாளும் வழி பயன்
உணனும் வழி யுரைப்பான் ,
அழைக்கும் பொழுதினிற போக்குச் சொல்லாமல்
அரை நொடிக்குள் வருவான் ,

கண்ணன என தோழன்

மழைக்குக் குடை பசி நேரத் துணவென்றன
வாழ்வினுக் கெங்கள் கண்ணன. (3)

கேட்டபொழுதிற பொருள கொடுப்பான ; சொல்லுங்
கேலி பொறுத்திடுவான ,—எனை
ஆட்டங்கள் காட்டியும் பாட்டுக்கள் பாடியும்
ஆறுதல செய்திடுவான ,—என்றன்
நாட்டத்திற கொண்ட குறிப்பினை யிஃதென்று
நான சொல்லு முன்னுணராவான ,—அன்பா
கூட்டத்தி லேயிந்தக் கண்ணனைப் போலனப்
கொண்டவா வேறுளரோ ? (4)

உள்ளத்திலே கருவங் கொண்ட போதினில
ஒங்கி யடித்திடுவான ,—நெஞ்சில
களளத்தைக் கொண்டொருவாரத்தை சொன்னு
காறி யுமிழந்திடுவான ,—சிறு [லங்கு
பள்ளத்திலே நெடு நாளழகுங் கெட்ட
பாசியை யெற்றி விடும—பெரு
வெள்ளத்தைப் போலருள வாரத்தைகள் சொல்லி
மெலிவு தவிரத்திடு வாரா , (5)

சினனக் குழந்தைகள் பேரல வினையாடிச்
சிரித்துக் களித்திடுவான ,—நல்ல
வன்ன மகளிர வசப்படவே பல
மாயங்கள் குழந்திடுவான ,—அவன
சொன்னபடி நடவாவிடி லோ மிகத்
தொலை யிழைத்திடுவான ,—கண்ணன
தனனை யிழந்து விடில, ஐயகோ, பின்
சுகத்தினில் வாழுவதிலேன. (6)

கோபத்திலே யொரு சொல்லிற் சிரித்துக்
குலுங்கிடச் செய்திடுவான்,—மனஸ்
தாபத்திலே யொன்று செய்து மகிழ்ச்சி
தளிராததிடச் செய்திடுவான்,—பெரும்
ஆபத்தினில் வந்து பக்கத்திலே நின்
றதனை விலக்கிடுவான்,—சுடாத
தீபத்திலே விழும பூசசிகள் போல வருந
தீமைகள் கொன்றிடுவான் ,

(7)

உண்மை தவறி நடப்பவா தமமை
உதைத்து நசுக்கிடுவான்,—அருள்
வண்மையி னாலவன் மாத்திரம் பொய்கள்
மலை மலை யாவுரைப்பான்,—நல்ல
பெண்மைக் குணமுடையான் , சில நேரத்திற்
பித்தா குணமுடையான் , —மிகத்
தண்மைக் குணமுடையான் , சில நேரம்
தழலின் குணமுடையான் ,

(8)

கொல்லுங் கொலைக் கஞ்சிடாத மறவா
குணமிகத் தானுடையான்,—கண்ணன்
சொல்லு மொழிகள் குழந்தைகள் போலொரு
சூதறி யாது சொல்வான்,—என்றும்
நல்லவ ருக்கொரு தீங்கு நண்ணாது
நயமுறக் கரத்திடுவான்,—கண்ணன்
அல்லவ ருக்கு விடத்தினில் நோயில்
அழலி னிலுங் கொடியான்

(9)

காதல் விளைய மயக்கிடும் பாட்டினில்
கண் மகிழ் சித்திரத்தில்—பகை

மோதும் படைத்தொழில் யாவினுமே திற
முற்றிய பணடிதன காண ,—உயா
வேதமுணாந்த முனிவ ருணா வினில்
மேவு பரம பொருள காண ,—நல்ல
கீதை யுரைத்தெனை யினபுறச் செய தவன
காததிகள் வாழத்திடு வேன.

(10)

47 கண்ணன்—என் சேவகன்

ஊ லி மிகக கேட்பார கொடுத்த தெலாந தாமறப்பார ,
வேலை மிக வைத்திருந்தால வீட்டிலே தங்கிடுவார ,
' ஏனடா, நீ நேற்றைக கிங்குவர விலலை ' யென்றால்
பாணியிலே தேளிருந்து பலலாற கடித்த தென்பார ,
வீட்டிலே பெண்டாட்டி மேற்புதம் வந்ததென்பார ,
பாட்டியாசெத்துவிட்ட பன்னிரண்டாநாளென்பார ,
ஐயாம்பற பொய்யுரைப்பார , ஒன்றுரைக்க வேறு செய
தாயா தியோடு தனியிடத்தே பேசிடுவார , [வார ,
உள வீட்டுசெய்யதியெலாம் ஊரம் பலத்துரைப்பார ,
எள வீட்டி விலலை யென்றால் எங்கு முரசறைவார
சேவகராற பட்ட சிரம மிக வுண்டு, கண்டா ,
சேவகரில் லாவிட்டிலோ, செய்கை நடக்கவில்லை.
இங்கிதனால் யானும் இடா மிகுந்து வாடுகையில்,
எங்கிருந்தோ வந்தான, 'இடைச்சாதி நான் ' என்றான் ,

“ மாடு கன்று மேயத்திடுவேன, மக்களைநான காத்திடு
 வீடு பெருக்கி விளக்கேற்றி வைத்திடுவேன , [வேன ,
 சொன்னபடிக்கேட்பேன , துணிமணிகள் காத்திடுவேன ;
 சின்னக் குழந்தைக்குச் சிங்காரப் பாட்டிசைத்தே
 ஆட்டங்கள் காட்டி அழாதபடி பாரத்திடுவேன ,
 காட்டுவழி யானாலும், கள்ளாபய மானாலும்,
 இரவிற பகலிலே யெநநேர மானாலும்,
 சிரமத்தைப் பாரப்பதிலலை, தேவரீர் தம்முடனே
 சுற்றுவேன, தங்களுக்கோர் துன்பமுற்றற காப்பேன ,
 கற்ற வித்தை யே துமில்லை , காட்டு மனிதன் , ஐயே !
 ஆன பொழுதுங் கோலடி குத்துப்போர் மற்போர்
 நான் றிவேன , சுற்றும்நய வஞ்சனை புரியேன் ”
 என்று பல சொல்லி நின்றான் “ ஏது பெயர் ?

சொல் ” என்றேன.

“ஒன்றுமில்லை , கண்ணனென்பார் ஊரிலுள்ளோர்

எனனை ” என்றான்.

கட்டுறுதியுள்ள வுடல், கண்ணிலே நல்ல குணம்,
 ஓட்டுறவே நன்று வுரைத்திடுஞ் சொல்—ரங்குவற்றால்,
 தக்கவனென றுள்ளதே தாராத மகிழ்ச்சியுடன்
 “ மிக்கவுரை பல சொல்லி விருது பல சாற்றுகிறாய் ,
 கூலியெனக் கேட்கின்றாய் ? கூறு ” கெனேன. “ஐய
 தாலிகடும் பெண்டாட்டி சந்ததிகளேதுமில்லை; [னே !
 நானோ தனியாள ; நரை திரைதோன் றுவிடினும்
 ஆன வயதிற களவில்லை , தேவரீர்
 ஆதரித்தாற போதும் அடியேனை ; நெஞ்சிலுள்ள
 காதல் பெரிநெனக்குக காசு பெரிதிலலை ” யென்றான்.
 பண்டைக் காலத்துப்பயித்தியத்தி லொன்றெனவே

கண்டு, மிகவும களிப்புடனே நான்வனை
 ஆளாகக் கொண்டுவிட்டேன். அன்று முதற்கொண்டு,
 நான் 'க' நாளாக, நம்மிடத்தே கண்ணனுக்குப்
 பற்று மிகுந்து வரல பராக்கிவற்றேன், கண்ணனால
 பெற்றுவரு நன்மையெல்லாம் பேசிமுடியாது
 கண்ணை மிலமயிரண்டும் காப்பதுபோல, எனக்குமபம்
 வண்ணமுறக் காககினுன வாயமுணுத்தல கண்டறி
 வீதி பெருகுகின்றன, விடுசுத்த மாகுகின்றன. [யேன.
 தாதிமா செய குற்றமெல்லாந் துட்டி யடக்குகின்றன,
 மகக்ருக, வாததி வளாபுத்தாய, வைத்தியனாய,
 ஓக்க நயங் காட்டுகின்றன, ஒன்றுங் குறைவின்றிப்
 பண்டமெல்லாந் சோத்துவைத்துப் பால் வாங்கி மேரா
 பெண்டுகளைத் தாயபோற் பிரியமுற் ஆதரித்து [வாங்கிப்
 நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லா சிரியனுமாய்,
 பண்பிலே தெய்வமாய்ப் பாவையிலே சேவகனாய்,
 எங்கிருந்தோ வந்தாரை இடைச்சாதி யென்று சொன்னான்.
 ஸ்ரீங்கிவளை யானபெறவே என்ன தவஞ் செய்துவிட்டேன்!
 கண்ணன் என்தகத்தே காலவைத்த நாளமுதலாய்
 எண்ணம் விசாரம் எதுவு மவன் பொறுப்பாய்
 செல்வம், இளமாண்பு, சீர், சிறப்பு, நற்கூத்தி
 கலவி, அறிவு, கவிதை, சிவயோகம்,
 தெளிவே வடிவாஞ் சிவஞானம், என்றும்
 ஒளி சோநலமனை தும் ஓங்கி வருகின்றன காண்!
 கண்ணனை நான் ஆட்கொண்டேன்! கண்கொண்டேன்
 கண் கொண்டேன்!
 கண்ணனை யாட்கொள்ளக் காரணமு முள்ளனவே!

48. கண்ணம்மா—என் குழந்தை

(பரர சகதியைக் குழந்தையாகக் கண்டு சொல்லிய பாட்டு)

ராகம்—பைரவி. தாளம்—ரூபகம்

ஸ ஸ ஸ — ஸா ஸா — பபப

தநீத — பதப — பா

பபப — பதப — பமா — கரிஸா

ரிகம் — ரிகரி — ஸா

என்ற ஸ்வர வரிசைகளை மாதிரியாக வைத்துக்கொண்டு
மேலோபாயப்படி மாற்றிப் பாடுக

1 சிவனாரு சிறு கிளியே,—கண்ணம்மா !

செல்வக் களஞ்சியமே !

எனனைக் கலிதீராதே—உலகில

ஏற்றம் புரிய வந்தாய !

2. பிள்ளைக் கனியமுதே,—கண்ணம்மா !

பேசும் பொற சித்திரமே !

அள்ளி யணைத்திடவே—என முன்னே

ஆடி வருந தேனே !

3. ஓடி வருகையிலே,—கண்ணம்மா

உள்ளங் குளிருதடி ;

ஆடித்திரிதல கண்டால்—உனனைப்போய

ஆவி தழுவு தடி

- 4 உச்சி தனை முகந்தால—கருவம
ஒங்கி வளருதடி,
மெச்சி யுனை புரரா—|கழந்தால
மேனி சிலிரககு தடி.
- 5 கனல ததில் முததமிட டால—உள்ளந்தான
கள வெறி கொளரு தடி;
உனை த தழிவிடிலோ,—கண்ணமமா!
உனமதத மாடு தடி
- 6 உற்றுன முகரு சிவந்தால—மனது
சஞ்சல மாடு தடி,
நெற்றி சுருங்கக கண்டால—எனக்கு
நெஞ்சம் பதைககு தடி.
- 7 உன கண்ணில நீர் வழிந்தால—என ஸெஞ்சில
உதிரங் கொட்டு தடி,
என கண்ணிறபாவையனேரு?—கண்ணமமா!
என்னுயிர நினல தனேரு?
8. சொல்லு மழலையிலே,—கண்ணமமா!
துன்பங்கள் தாததிடுவாய்,
முலலைச் சிரிப்பாலே—எனது
மூக்கந தவிர ததிடுவாய்.
- 9 இனபக கதைகளெல்லாம—உனைப்போல
ஏடுகள் சொல்வ துண்டோ?
அனடி தருவதிலே—உனை நோ
ஆகுமொர் தெய்வ முண்டோ?

10 மாபி லணிவதற்கே—உனனைப்போல

வைர மணிக ளுண்டோ ?

சீர பெற்று வாழுவதற்கே—உனனைப்போல

செலவம் பிறிது முண்டோ ?

49. கண்ணன்—என் விளையாட்டுப் பிள்ளை

(கேதாரம்—கண்டஜாதி—ஏகதாளம்.

ரஸங்கள் அறபுதம், சிருங்காரம்)

திராசு விளையாட்டுப் பிள்ளை—கண்ணன்

தெருவிலே பெண்களுக்கே கோயாத தோலை. (நிபந்த)

1. தினசரி பழங்கொண்டு தருவான்,—பாதி
தினசிறு போதிலே தட்டிப் பறிப்பான்,
எவ்வப்பன என்னையன என்றால்—அதனை
எச்சிறு படுத்திக் கடித்துக் கொடுப்பான். (தி)

2. தேற்றத்த பண்டங்கள் கொண்டு—எல்லா
மொத்தாலும் எட்டாத உயரத்தில் வைப்பான்
மாறாத பெண்ணடி யென்பான்—சற்று
மலமகிழ் நேரத்திலே கிளவி விடுவான் (தி)

3. அழகுள்ள மலர் கொண்டு வந்தே—எனனை
அழகு அழகு செயது பின், “கண்ணை மூடிக்கொள்,
குழலிலே நடடுவேன,” என்பான்—எனனைக்
குருடாகக் கிரினைத் தோழிக்கு வைப்பான். (தி)

4. பின்னலைப் பின்னின் றிழுப்பான்,—தலை
பின்னே திருமபுமுன னேசென்று மறைவான்,
வண்ணப் புதுச்சேலை தனிலே—புழுதி
வாரிசு சொரிந்தே வருத்திக் குலைப்பான். (தி)
5. புல்லாங் குழல் கொண்டு வருவான்,—அழுது
பொங்கித் ததுமபுநற கீதம் படிப்பான்,
களளால் மயங்குவது போலே—அதைக்
கணமூடி வாய்திறந் தேக்கேட டிருப்போம் (தி)
- 6 அங்காந் திருக்கும்வாய் தனிலே—கண்ணன்
ஆறேழ் கடடெறும பைப்போட்டு விடுவான்,
எங்காகிலும் பார்த்துத் துண்டோ? கண்ணன்
எங்களைச் செய்கின்ற வேடிக்கை யொன்றோ? (தி)
- 7 வினையாட வா்வென றழைப்பான்,—வீட்டில்
வேலையென றுலதைக் கேளா திழுப்பான்,
வினையாரொ டாடிக் குடுப்பான்,—எம்மை
துடையிற் பிரிந்து போய் வீட்டிலே சொல்வான். (தி)
- 8 அம்மைக்கு நல்லவன் கண்ணா!—முனி
அதைக்கு நல்லவன், தந்தைக்கு மஃதே,
எம்மைத் துயாசெய்யும் பெரியோர்—வீட்டில்
யாவாக்கு நல்லவன் போலே நடப்பான் (தி)
- 9 கோளுக்கு மிகவுஞ் சமாததன்,—பொய்மை
குத்திரம் பழி சொல்க கூசாச் சழக்கன்,
ஆளுக் கிசைந்தபடி பேசி—தெருவில்
அத்தனை பெண்களையு மாகா தடிப்பான். (தி)

50. கண்ணன்—என் காதலன்

காட்டிலே தேடுதல்

ராகம்—ஹிந்துஸ்தானி தோடி தாளம்—ஆதி

(ரஸங்கள் பயாநகம், அறபுதம்)

திகுத தெரியாத காட்டில—உனைத்
தேடித் தேடி இளைத்தேதோ

1. மிகக் கலமுடைய மரங்கள்,—பல
விநதைய சுவையுடைய கனிகள்,—எந்தப்
பக்கத்தையு மறைக்கும் வரைகள்—அங்கு
பாடி நகாந்து வரு நதிகள்,—ஒரு (திக்குத்)
2. நெஞ்சிற கல்ல மணக்கும் பூக்கள்,—எங்கும்
நீளக் கிடைக்கு மிலைக் கடல்கள்,—மதி
வஞ்சித் திடும்கழை சுனைகள்,—முட்கள்
மணடித்துயா கொடுக்கும் புதர்கள்,—ஒரு (திக்குத்)
3. ஆசை பெற விழிக்கும் மான்கள்,—உள்ளம்
அஞ்சக் குரல் பழகும் புலிகள்,—நல்ல
நேசக் கவிதை சொல்லும் பறவை—அங்கு
நீண்டே படுத்திருக்கும் பாம்பு,—ஒரு (திக்குத்)
4. தன்னிசை கொண்டலையும் சிங்கம்—அதன்
சத்தத்தினிற் கலங்கும் யானை—அதன்
முன்னினரோடு மிள மான்கள்—இவை
முட்டா தயல் பதுங்குந் தவளை—ஒரு (திக்குத்)

5. காலகை சோரநது விழலானேன—இரு
கண்ணுந் துயிலபடர லானேன—ஒரு
வேலகைக கொண்டு கொலை வேடன—உள்ளம்
வெடகங்கொண்டொழியவிழித்ததான—ஒரு (திகுத)
6. “பெண்ணே, உனதழகைக கண்டு—மமம்
பித்தங் கொள்ளு” தென்று நகைத்ததான—“அடி
கண்ணே, எவ் திருகண மணியே—உனைக்
கட்டித் தழுவ மனங் கொண்டேன.
7. சோரநதே படுத்திருக்க லாமோ?—நல்ல
துண்டக் கறி சமைத்துத் தினபோம்—சுவை
தோரநதே கனிகள் கொண்டு தருவேன—நல்ல
தேங்கள னுணடினிது களிப் போம்.”
8. எனறே கொடிய விழிவேடன—உயிர்
இற்றுப் போகவிழித் துரைத்ததான—தனி
நின்றே இரு கரமுங் குவித்து—அந்த
நீசன முன்ன ரிவை சொல்வேன —
- 9 “அண்ணா, உன் தடியில் வீழவேன—எனை
அஞ்சக் கொடுமை சொல்ல வேண்டா—பிறன்
கண்ணுலகு செயதுவிட்ட பெண்ணே—உன்றன்
கண்ணுற பாரத்திடவுந் தகுமோ?”
10. “ஏடி, சாததிரங்கள் வேண்டேன—நினை
தினபம் வேண்டுமடி, கனியே!—நின்றன்
மோடி கிருக்குத்தடி தலையை,—நல்ல
மொநதைப் பழைய களளைப் போலே”.

11. காதா வந்த வுரை கேட்டேன—‘அட
கண்ணா!’ வென்றலறி வீழ்ந்தேன—மிகப்
போதாக விலலை யிதற்குள்ளே—என்றன
போதந் தெளிய நினைக கண்டேன.

12. கண்ணா, வேடவொங்கு போனானா?—உனைக்
கண்டே யலறி விழுந்தானோ?—மணி
வண்ணா! என தபயக குரலில்—எனை
வாழ்விக்க வந்த அருள் வாழி! (திகுத)

51. கண்ணன்—என் காதலன்

பாங்கியைத் தூது விடுதல்

(தங்கடாபாட்டு மெட்டு. ரஸங்கள் சிருங்காரம், ரௌத்ரம்)

கண்ணன் மலர்நிலையைத் தங்கமே தங்கம்—அடிதங்கமே
கணடுவர வேணும்டி தங்கமே தங்கம், [தங்கம்
எண்ண முரைத்துவிடில் தங்கமே தங்கம்—பின்னா
ஏதெனிலுஞ் செயவமடி தங்கமே தங்கம் (1)

கன்னிகை யாயிருந்து தங்கமே தங்கம்—நாங்கள்
காலங் கழிப்பமடி தங்கமே தங்கம்,
அன்னிய மனவா மக்கள் பூமியிலுண்டாம்—என்னும்
அதனையுஞ் சொல்லிடடி தங்கமே தங்கம். (2)

சொன்ன மொழி தவறு மனைவனுக்கே—எங்கும்
தோழமை யில்லையடி தங்கமே தங்கம் ;
என்ன பிழைக ளிங்கு கண்டிருக்கின்றன ?—அவை
யாடா தெளிவு பெறக் கேட்டு விட்டே . (3)

மையல கொடுத்தது விட்டுத் தங்கமே தங்கம்—தலை
மலற்றது திரிபவாககு மானமு முண்டோ ?
பொய்யை யுருவமெனக் கொண்டவனென்றே—கிழப
பொன்னி யுரைத்ததுண்டு தங்கமே தங்கம் (4)

அற்றங் கரையதனில் முன்னமொரு நாள்—எனை
அழைத்துத் தனியிடத்திற பேசிய தெலலாம்
தூற்றி நகர முரசு சாற்றுவ னென்றே
சொல்லி வருவையடி தங்கமே தங்கம். (5)

சோர மிழைத்திடையா பெண்களுடனோ—அவன
சூழ்ச்சித் திறமை பல காட்டுவ தெலலாம்
விர மறக் குலத்து மாதரிடத்தே
வேண்டிய தில்லையென்று சொல்லி விட்டே (6)

பெண் ணென்று பூமி தன்றி பிறந்து விட்டால்—மிகப்
பிழை யிருக்குதடி தங்கமே தங்கம் ; [அதைப்
பண்ணென்று வேயங்குழலில் ஊதி வந்திட்டான்—
பற்றி மறக்குதில்லை பஞ்சை யுள்ளமே. (7)

நேர முழுதிலும்ப பாவிதனனையே—உள்ளம்
நினைத்து மறுகுத்தி தங்கமே தங்கம்.
தீர ஒரு சொலின்று கேட்டு வந்திட்டால்—பின்பு
தெய்வ மிருக்குத்தி தங்கமே தங்கம். (8)

52. கண்ணன்—என் காதலன்

(ராகம - பிலஹரி)

1. ஆசைமுக மறந்து போச்சே—இதை
ஆரிடம் சொல்வேவாடி தோழி ?
நேச மறக்கவில்லை நெஞ்சம்—எனில்
நினைவு முகமறக்க லாமோ ?
2. கண்ணில் தெரியு தொரு தோற்றம்—அதில்
கண்ண வாழ்கு முழுதிலலை ,
நண்ணு முக வடிவு காணில்—அந்த
நல்ல மலாச சிரிப்பைக் காணோம்.
3. ஓயவு மொழிதலு மில் லாமல்—அவன்
உறவை நினைத்திருக்கு முள்ளம் ,
வாயு முரைப்பதுண்டு கண்டாய்—அந்த
மாயன் புகழினை யெப் போதும்
4. கண்கள் புரிந்து விட்ட பாவம்—உயிரை
கண்ண னுரு மறக்க லாச்சு ,
பெண்க ளின் ததி விது போலே—ஒரு
பேதையை முன்பு கண்ட துண்டோ ?
5. தேனை மறந்திருக்கும் வண்டும—ஒளி ,
சிறப்பை மறந்துவிட்ட பூவும்
வாளை மறந்திருக்கும் பயிரும்—இந்த
வைய முழுதுமில்லை தோழி.
6. கண்ணன் முக மறந்து போனால்—இந்தக்
கண்க ளிருந்து பயனுண்டோ ?
வண்ணப் படமுமில்லை கண்டாய்—இனி
வாழும் வழி யென்னடி தோழி.

—o—o—o—

53. கண்ணம்மா—என் காதலி

காட்சி வியப்பு

ராகம்—செஞ்சுருட்டி. தாளம்—ஏகதாளம்

(ரஸங்கள் : சிருங்காரம், அறபுதம்)

1. சுடடும் விழிச்சுடா தான,—கண்ணம்மா !
 குரிய சந்திரரோ ?
 வாடக கரிய விழி,—கண்ணம்மா !
 வானக கருமை கொல்லோ ?
 படடுக கருநிலை—புடவை
 பதித்த நல வயிரம்
 நட நட நிசியில்—தெரியும்
 நஷ்ட திரங்க ளை !
2. சோலை மல ரொளியோ—உனது
 சந்திரப ! னைகை தான் ?
 நிக கட லையே—உனது
 நெஞ்சி லைக ளை !
 கொலக குறி லோசை—உனது
 குரலி விமை யை !
 வாலக குமரியை,—கண்ணம்மா !
 மருவக காதல கொண்டேன.
3. சாதிரம் பேசுகியுய,—கண்ணம்மா !
 சாதிர மேதுக கடி !
 ஆதிரங் கொண்டவாககே,—கண்ணம்மா !
 சாதிர முண்டோடி ?

பாரதி மணி மலர்

முத்தவா சமமதியில்—வதுவை
முறைகள் பின்பு செயவோம் ,
காததிருப பேனோட ?—இது பாரா,
கனவத்து முததமொன்று !

54. கண்ணம்மா—என் காதலி

யோகம்

பாயு மொளி நீ யெனக்கு, பாராகும் விழி நா னுனக்கு ,
தோயு மது நீ யெனக்கு, துமபியடி நா னுனக்கு ,
வாயுரைக வருகுதிலலை, வாழி நின்றன மேனமை
தூய சுடா வாறொளியே ! குறையமுதே ! [யெல்லாம் ,
கண்ணம்மா ! (1)

வீணையடி நீ யெனக்கு, மேலும் விரல நா னுனக்கு ,
பூணும் வட நீ யெனக்கு, புது வயிர் நா னுனக்கு ,
காணுபிடந தோறு நின்றன கண்ணி றொளி விசுதல !
மானுடைய பேரரசே ! வாழவு நிலையே !
கண்ணம்மா ! (2)

வான மழை நீ யெனக்கு, வண்ண மயில நா னுனக்கு ,
பான மடி நீ யெனக்கு, பாண்டமடி நா னுனக்கு ,
ஞான வெளி வீசுதடி, நங்கை நின்றன சோதிமுகம் ,
ஊனமறு நல்லழகே ! ஊறு சுவையே !
கண்ணம்மா ! (3)

வெண்ணிலவு நீ யெனக்கு, மேவு கடல நானுனக்கு ,
பண்ணு சுதி நீ யெனக்கு, பாட்டினிமை நானுனக்கு ,
எண்ணி யெண்ணிப பாராததிடிலோரா எண்ணமிலை
[நின் சுவைக்கே ,
கண்ணின் மணி போனறவளே ' கடடியமுதே '
கண்ணமமா ! (4)

வீசு கமழ நீ யெனக்கு, விரியு மலா நானுனக்கு ,
பேசுபொருள நீ யெனக்கு, பேணுமொழி நானுனக்கு ,
நேசமுள்ள வானசுடரே ' நினையுழை யே துரைப்பேன ?
ஆசை மதுவே, கனியே, அளஞ் சுவையே '
கண்ணமமா ! (5)

காதலி- நீ யெனக்கு, காந்தமடி- நானுனக்கு ;
வேதமடி நீ யெனக்கு, விததையடி நானுனக்கு ,
போதமுற்ற போதினிலே பொங்கிவருந் திருசுவையே ,
நாதவடி- வானவளே ' நல்லடியிரே கண்ணமமா ! (6)

நல்லடியிர நீ யெனக்கு, நாடியடி- நானுனக்கு ,
செலவமடி நீ யெனக்கு ' சேம நிதி நானுனக்கு ,
எல்லையற்ற பேரழகே ' எங்கு நிறை பொறுசுடரே ,
முலலை நிகா புனவகையாய ' மோதுமினபமே '
கண்ணமமா ! (7)

தாரையடி நீ யெனக்கு, தணமதிய நானுனக்கு ,
வீரமடி நீ யெனக்கு, வெற்றியடி நானுனக்கு ,
தாரணியில் வானுலகில் சாரந்திருக்கு மினப மெல்லாம
ஓருருவமாய்ச சமைந்தாய ' உள்ளமுதமே '
கண்ணமமா ! (8)

55. கண்ணன்—என் ஆண்டான்

ராகம்—புன்னுகவரளி. தாளம்—திஸ்ரீகதாளம்

(ரஸங்கள் அறபுதம், கருணை.)

1. தஞ்ச முலகினில எங்கணு மினறித்
தவிததுத தடுமாறி
பஞ்சைப பறைய லடிமை புகுந்தேன,
பார முலக காணடே,
ஆணடே—பார முலக காணடே.
2. துன்ப நோயு மிடிமையுந தீர்த்துச்
சுகமரு ளல வேண்டும்,
அன்புட னினபுகழ பாடிக்குதித்தது நின்
ஆணை வழி நடப்பேன,
ஆணடே—ஆணைவழி நடப்பேன.
3. சேரி முழுதும் பறையடித்தே யருட
சீரத்திகள் பாடிடுவேன,
பேரிகை கொட்டித் திசைக ள்திரநின்
பெயர் முழக்கிடுவேன,
ஆணடே—பெயர் முழக்கிடுவேன.
4. பண்ணைப பறையா தங்குட்டத்திலே யிவன
பாக்கிய மோங்கி விட்டான,
கண்ண னடிமை யிவனெனுங் கோத்தியில
காதலுற நிககு வந்தேன,
ஆணடே—காதலுறநிககு வந்தேன.

5. காடு கழனிகள் கராததிடுவேன, நின்றன
காலிகள் மேயத்திடுவேன,
பாடுபடச் சொல்லிப் பராததன பின்னரென
பக்குவஞ் சொல்லாண்டே !
ஆண்டே—பக்குவஞ் சொல்லாண்டே !
- 6 தேட்டங்கள் கொத்திச் செடி வளரக்கச் சொல்லிச்
சொத்தை போடாண்டே ,
காட்டு மழைக்குறி தப்பிச் சொன்னா லெனைக
கட்டியடி யாண்டே ,
ஆண்டே—கட்டியடி யாண்டே
7. பெண்டு முழந்தைகள் கஞ்சி குடித்துப்
பிழைத்திட வேண்டுமையே !
அண்டை யல்லுகென னாலுப் காரங்கள்
ஆகிட வேண்டுமையே !
உபகாரங்கள்—ஆகிட வேண்டுமையே !
- 8 மானத்தைக் காககவோரா நாலு முழத்தூணி
வாங்கித் தரவேணும் ,
தானத்துக்குச் சில வேட்டிகள் வாங்கித்
தரவும் கடனாண்டே,
சில வேட்டி—தரவுங் கடனாண்டே.
9. ஒன்பது வாரிற் குடிவினைச் சுற்றி
யொரு சில பேய்கள் வந்தே
துன்பப் படுத்துது மந்திரஞ் செயது
தொலைத்திட வேண்டுமையே !
பகையாவுந்—தொலைத்திட வேண்டுமையே !

10. பேயும் பிசாசுந் திருடரு மெனறன
பெயரினைக் கேட்டளவில்,
வாயுங் கையுங்கடடி அஞ்சி நடக்க
வழி செய்ய வேண்டுமையே !
தொலைதீரும்—வழி செய்யவேண்டுமையே !

56. கண்ணம்மா—எனது குலதெய்வம்

ராகம்—புன்கு வரளி

பல்லவி

நினனைச் சரணடைந்தேன்—கண்ணம்மா !

நினனைச் சரணடைந்தேன் !

1. பொனனை உயாவைப் புகழை விரும்பிடும
எனனைக் கவலைகள் தினன்த தகாதென்று (நினனை)
2. மிடிமையு மச்சமு மேவியென லொஞ்சிற
குடிமை புகுந்தல், கொன்றவை போக்கென்று (நின்)
3. தன செய லெண்ணித் தவிப்பது தீரந்திங்கு
நின் செயல் செய்து நிறைவுபெறும் வணம் (நினனை)
4. துன்ப மினியிலலை, சோராவிலலை, தோறபிலலை,
அன்பு நெறியில் அறங்கள் வளாததிட (நினனை)
5. நல்லது தீயது நாமறியோ மனனை !
நல்லது நாட்டுக் ! தீமையை யோட்டுக் ! (நினனை)

57 முரசு

வெற்றி யெட்டுத திகழு மெட்டக
கொட்டு முரசே
வேத மெனறும வாழக வென்று
கொட்டு முரசே
நெற்றி யொற்றைக கண்ண னோடே
நிரத்தனஞ் செயதாள
நித்த சகதி வாழக வென்று
கொட்டு முரசே.

1. ஊருக்கு நல்லது சொலவேன—என்க
குணமை தெரிந்தது சொலவேன ,
சீருக்கெல்லாம் முதலாகும்—ஒரு
தெய்வம் துணை செய்ய வேண்டும்
2. வேத மறிந்தவன பாரப்பான,—பல
விததை தெரிந்தவன பாரப்பான .
நீதி நிலை தவறாமல்—தண்ட
நேமங்கள் செய்பவன நாயககன
3. பண்டங்கள் விற்பவன செட்டி,—பிறா
பட்டினி தீர்ப்பவன செட்டி.
தொண்டரென ஞோவகுப்பில்லை,—தொழில்
சோம்பலைப் போ விழி வில்லை.

4. நாலு வகுப்புமிங் கொன்றே,—இந்த
நான்கினி லொன்று குறைந்தால்,
வேலை தவறிச் சிதைந்தே—செத்து
வீழ்ந்திடும் மாண்டிச சாதி.
5. ஓற்றைக் குடுமபந் தனிலே—பொருள்
ஓங்க வளாபபவன தந்தை,
மற்றைக் கருமங்கள் செய்தே—மனை
வாழ்ந்திடச் செய்பவ ளானனை.
6. ஏவல்கள் செய்யவா மக்கள்,—இவா
யாவரு மேரா குல மன்றோ ?
மேவி யனை வரு மொன்றாய்—நல்ல
வீடு நடத்துதல் கண்டோம்.
7. சாதிப் பிரிவுகள் சொல்லி—அதில்
தாழ் வென்றும் மேலென்றும் கொள்வா
நீதிப் பிரிவுகள் செய்வா—அங்கு
நித்தமும் சண்டைகள் செய்வா.
8. சாதிக் கொடுமைகள் வேண்டாம்,—அன்பு
தனவிற செழித்திடும் வையம்,
ஆதரவுற்றிங்கு வாழ்வோம்,—தொழில்
ஆயிரம் மாண்புறச் செய்வோம்.
9. பெண்ணுக்கு ஞானத்தை வைத்தான—புனி
பேணி வளர்த்திடு மீசன் ;
மண்ணுகுள்ளே சில மூடா—நல்ல
மாத ரறிவைக் கெடுத்தா.

10. கணக ளிரண்டினி லொன்றைக—குத்திக
காட்சி கெடுத்திட லாமோ ?
பெண்க ளறிவை வளாததால்—வையம்
பேதைமை யற்றிடுங் காணீர்.
11. தெய்வம் பல பல சொல்லிப்—பகைத்
தீயை வளாப்பவா மூடா ,
உயவ தனைத்திலு மொன்றாய்—எங்கும்
ஓர் பொரு ளாட்சி தெய்வம்.
12. தீயினைக் குமிழிடும பாரப்பாரா,—நிதந்
திகை வணங்குந் துருக்கா,
கோயிற சிலுவையின் முனலோ—நின்ற
குமிழிடும யேசு மத்ததார
13. யாரும் பணிந்திடும தெய்வம்,—பொருள
யாவினும் நின்றிடும தெய்வம்,
பாருக்குள்ளே தெய்வ மொன்று,—இதில
பறபல சண்டைகள் வேண்டாம்
14. வெள்ளை நிறத்தொரு பூனை—எங்கள்
வீட்டில் வளருது கணமா ,
பிள்ளைகள் பெற்றதப் பூனை,—அவை
பேருக கொரு நிறமாகும் ;
15. சாமபல நிறமொரு குட்டி,—கருஞ்
சாந்து நிறமொரு குட்டி,
பாமபு நிறமொரு குட்டி,—வெள்ளைப்
பாலி நிறமொரு குட்டி.

16. எந்த நிறமிருந்தாலும்—அவை
யாவும் ஒரேதர மன்றோ ?
இந்த நிறம் சிறிதென்றும்—இஃ
தேற்ற மென்றுஞ் சொல்லலாமோ ?
17. வண்ணங்கள் வேற்றுமைபட்டால்—அதில்
மாறுடா வேற்றுமையிலலை.
எண்ணங்கள் செய்கைகளெல்லாம்—இங்கு
யாவாக்கு மொன்றெனல்காணீர்.
18. நிகரென்று கொட்டு முரசே—இந்த
நீணிலம் வாழ்பவ ரெல்லாம்,
தகரென்று கொட்டு முரசே,—பொய்மை
சாதி வகுப்பினை யெல்லாம்.
19. அனபென்று கொட்டு முரசே,—அதில்
ஆக்க முண்டா மென்று கொட்டு
துன்பங்கள் யாவுமே போகும்—வெறுஞ்
குதுப பிரிவுகள் போனால.
20. அனபென்று கொட்டு முரசே,—மக்கள்
அத்தனை பேரும் நிகராம்,
இனபங்கள் யாவும் பெருகும்—இங்கு
யாவரு மொன்றென்று கொண்டால்.
21. உடன பிறந்தார்களைப் போலே—இவ
வுலகில் மனித ரெல்லாரும்;
இடம் பெரிதுண்டு வையத்தில்—இதில்
ஏதுக்குச் சண்டைகள் செய்வீர் ?

22. மரத்தினை நட்டவன் தண்ணீர்—நனகு
வார்த்தை யோங்கிடச் செய்வான் ;
சிரத்தை யுடையது தெய்வம்,—இங்கு
சோந்த வுணவெலலை யிலலை.
23. வயிறறுகஞ்ச சோறுண்டு கண்டா—இங்கு
வாழு மனிதரெல் லோராகும் ,
பயிற்றி யுழுதுண்டு வாழ்வீர்!—பிறா
பங்கைத் திருடுதல் வேண்டாம்.
24. உடன பிறந்தவர்களைப் போலே—இவ
வுலகினில மனிதரெல் லோரும் ,
திடங் கொண்டவா மெலிந்தோரை—இங்கு
தின்று பிழைத்திட லாமோ?
25. வலிமையுடையது தெய்வம்—நமமை
வாழ்ந்திடச் செய்வது தெய்வம் ;
மெலிவு கண்டாலுங் குழந்தை—தனனை
வீழ்த்தி மிதித்திட லாமோ?
26. தம்பி சற்றே மெலிவானால்—அண்ணன
தானடிமை கொள்ள லாமோ?
செம்புகும் கொம்புக்கு மஞ்சி—மக்கள
சிறந்திமைப் படலாமோ?
27. அனபென்று கொட்டு முரசே,—அதில்
யாக்கும் விடுதலை யுண்டு ,
பின்பு மனிதர்களெல்லாம்—கலவி
பெற்றுப் பதம் பெற்று வாழ்வார்.

28. அறிவை வளர்த்திட வேண்டும்—மக்கள்
அதனை பேருக்கு மொன்றாய் ,
சிறியரை மேம்படச் செய்தால்—பின்பு
தெய்வ மெல்லோரையும் வாழ்த்தும்.
29. பாருக்குள்ளே சமத்தனமை—தொடா
பற்றுஞ் சகோதரத் தனமை
யாருக்குந் தீமை செய்யாது—புவி
யெங்கும் விடுதலை செய்யும்.
30. வயிற்றுக்குச் சோறிடவேண்டும்—இங்கு
வாழ் மனிதருக் கெல்லாம் ,
பயிற்றிப் பல கலவி தந்து—இந்தப்
பாரை உயர்த்திடவேண்டும்.
31. ஒன்றென்று கொட்டு முரசே—அனபில
ஒங்கென்று கொட்டு முரசே
நனநென்று கொட்டு முரசே—இந்த
நானில மாந்தருக் கெல்லாம்.

58. பார்ப்பாப் பாட்டு

1. ஓடி விளையாடு பாப்பா,—நீ
ஓயந்திருக்க லாகாது பாப்பா,
கூடி விளையாடு பாப்பா,—ஒரு
குழந்தையை வையாதே பாப்பா.
- 2 சின்னஞ் சிறு குருவி போலே—நீ
திரிந்து பறந்து வா பாப்பா,
வன்னப பறவைகளைக் கண்டு—நீ
மனதில் மகிழ்ச்சி கொள்ளு பாப்பா.
- 3 கொத்தித் திரியு மந்தக் கோழி—அதைக்
கூட்டி விளையாடு பாப்பா,
எத்தித் திருடுமந்தக் காககாய—அதற்
கிரக்கப் பட்டேவனும பாப்பா.
- 4 பாலீப பொழிந்து தரும், பாப்பா,—அந்தப்
பசு மிக நல்லதடி பாப்பா,
வாலீக குழைத்து வரும் நாய தான—அது
மனிதாக்குத் தோழ னடி பாப்பா.
5. வண்டி யிழுக்கும் நல்ல குதிரை,—நெல்லு
வயலில் உழுது வரும் மாடு,
அண்டிப் பிழைக்கும் நமமை ஆடு,—இவை
ஆதரிக்க வேணு மடி பாப்பா.

6. காலை யெழுந்த வுடன படிப்பு—பின்பு
கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு
மாலை முழுதும் விளையாட்டு—என்று
வழக்கப் படுத்திக் கொள்ளு பாப்பா.
7. பெரிய சொல்லக்கூடாது பாப்பா—என்றும்
புறஞ் சொல்ல லாகாது பாப்பா,
தெய்வம் நமக்குத் துணை பாப்பா—ஒரு
தீங்கு வர மாட்டாது பாப்பா.
8. பாதகஞ் செய்பவரைக் கண்டால்—நாம்
பயங்கொள்ள லாகாது பாப்பா,
மோதி மிதித்து விடு பாப்பா—அவர்
முகத்தில உமிழ்ந்து விடு பாப்பா.
9. துன்பம் நெருங்கி வந்த போதும்—நாம்
சோரந்துவிட லாகாது பாப்பா,
அன்பு மிகுந்த தெய்வமுண்டு—துன்பம்
அததனையும் போக்கி விடும் பாப்பா.
10. சோம்பல மிக்கெடுத்தி பாப்பா,—தாய்
சொன்ன சொல்லைத் தட்டாதே பாப்பா,
தேம்பி யழுங் குழந்தை நொண்டி,—நீ
திடங்கொண்டு போராடு பாப்பா.
11. தமிழ்த் திரு நாடு தனனைப் பெற்ற—எங்கள்
தாயென்று குமபிடடி பாப்பா,
அமிழ்தில் இனிய தடி பாப்பா,—நம்
ஆன்றோர்கள் தேசமடி பாப்பா.

12. சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச சொல்லே,—அதைத்
தொழுது படித்திடடி பாபபா!
செலவமநிறைந்த ஹிந்துஸ்தானம்—அதைத்
தினமும் புகழ்ந்திடடி பாபபா.
13. வடக்கில் இமயமலை பாபபா, தெற்கில்
வாழ்ந் குமரி முனை பாபபா,
கிடகமும் பெரிய கடல கண்டாய்—இதன
கிழக்கிலும் மேற்கிலும் பாபபா.
14. வேதமுடைய திருந் நாடு,—நல்ல
வீரர் பிறந்த திருந் நாடு,
சேத மில்லாத ஹிந்துஸ்தானம்—இதைத்
தெய்வ மென்று குறிப்பிடடி பாபபா.
15. சாதிகளா இல்லையடி பாப்பா—குலத்
தாழ்ச்சி உயாச்சி சொல்லல் பாவம்,
நீதி, உயர்ந்த மதி, கல்வி—அன்பு
நிறைய உடையவர்கள் மேலோர்.
16. உயிராளிடத்தில் அன்பு வேணும்;—தெய்வம்
உணமை யென்று தானறிதல் வேணும்,
வயிர் முடைய நெஞ்சு வேணும்,—இது
வாழும் முறைமையடி பாபபா.

59. பாஞ்சாலி சபதம்

—

பிரம ஸ்துதி

ஓ மெனப பெரியோராகள்—என றும
ஒதுவ தாய, வினை மோதுவ தாய,
தீமைகள் மாயப்பது வாய, துயா
தேயப்பது வாய, நலம வாயப்பது வாய,
நாமமு முருவு மறதே—மலம
நா டரிதாயப புநதி தேடரிதாய,
ஆ மெனும் பொரு ளனைத் தாய,—வெ றும
அறி வுட னாநத வியல புடைத் தாய

நின்றிடும பிரம மெனபா ,—அநத
நிரமலப பொருளினை நினைத்திடுவேன,
நன்று செய தவம யோகம—சிவ
ஞானமும் பகதியும் நணுகிடவே,
வென்றி கொள சிவ சகதி—எனை
மே வுறவே, இருள சா வுறவே,
இன் றமிழ நூ லிது தான—புகழ்
ஏயந் தினிதா யென்று மிலகிடவே.

துரியோதனன் சகுனியிடம் சொல்வது

‘ உலகு தொடங்கிய நாள்
முதலாக நஞ் சாதியில்—புகழ்
ஒங்கி நின்றாந் தருமனைப்
போலெவா? மாமனே !
இலகு புகழ் மனு வாகி
முதுவாகும், மாமனே !—பொரு
ளே மறமு மாட சியு மிப்
படி யுண்டு கொல?—மாமனே !
கலைக ளுணர்ந்த நல வேதியப்
பாவலா செய்த வாம—பழங்
கற்பனைக் காவியம்
பற்பல கற்றனை,—மாமனே !
பல கட னுடையு மிப் படி
வென்றதை எங்க ணும்—சொல்லப்
பாராத துண்டோ? கதை
கேட்ட துண்டோ? புகல், மாமனே !
‘ எதனை யுலகில் மறப்பி னும்,
யா னினி, மாமனே !—இவா
யாகத்தை என்னும் மறந்திட
லெனப் தொன றேது காண ?
வித முறச் சொன்னபொருட்
குவையும பெரிதிலலைகாண ,—அந்த

பாரதி மணி மலர்

வேளவியி லெனனை வெதுப
பின வேறு பல வுண டே ,
இதனை யெலா மவ விழியற்ற
தந்தையின் பாறசென்றே—சொல்லி,
இங்கிவா மீதவ னும பகை
எய திடச செய குவாய.
மித மிகு மன பவா மீது
கொண்டா னவன கேடக வே,—அந்த
வேளவி கண டென னுயிர
புண்படுஞ் செயதி விளமுவாய '

சகுனியின் சதி

‘ வெஞ் சமா செயதிடுவோ மெலில—அதில
வெற்றியும் தோலவியும் யார கண்டார ?—அந்தப்
பஞ்சவா வீரம் பெரிது காண !—ஒரு
பாரததன கை விலலுக கெதி ருண்டோ ? உன் றன
நெஞ்சத்திற சூதை யிகழ்ச்சி யாக—கொள்ள
நீத மிலலை, முனனைப் பாரததிவா—தொகை
கொஞ்ச மிலைப் பெருஞ் சூதினால—வெற்றி
கொண்டு பகையை யழித்த துளோர.

‘ நாடுங் குடிகளுஞ் செலவழும்—எண்ணி,
நா னிலத்தோர் கொடும டோர செயவார ;—அன்றி

திரிதராட்டிரன் பதிற கூறுதல்

ஓடுங் குருதியைத் தேக்கவோ?—தமா
ஊன குவை கண்டு களிக்கவோ?—அந்த
நாடுங் குடிகளுஞ் செலவழும்—ஒரு
நாழிகைப் போதினிற சூதினால—வெலலக
கூடு மெனிற பிறி தெண்ண லேன?—என்றன
கொளகை யிது'வெனக் கூறினார்.

— — —

திரிதராட்டிரன் பதிற கூறுதல்

— — —

களைய சகுனியு மிங்ஙனே—பல
கற்பனை சொல்லித் த னுள்ளத்தின—பொருள
கொள்ளப் பகட்டுதல் கேட்டபின்—பெருங்
கோபத் தொ டேதிரிதராட்டிரன்,—‘அஃ,
பிள்ளையை நாசம் புரியவே—ஒரு
பேயென நீ வந்து தோன்றியாய்,—பெரு
வெள்ளத்தைப் புல லொன நெதிராகு மோ?—இள
வேந்தரை நாம வெல்லலா, மோ?

‘சோதரா தம் முட பகை யுண்டோ?—ஒரு
சுற்றத்திலே பெருஞ் செற்ற மோ?—நம்மில்
ஆதரங் கொண்டவ ரல்லரோ?—முனா
ஆயிரஞ் சூழ்ச்சி இவன் செய தும்—அந்தச்
சீதரன் றண் ணருளாலு மோ—பெருஞ்
சீலத்தின லும் புயவலி—கொண்டும்
யாதொரு தீங்கு மிலாம லே—பிழைத்
தெண் ணருங் கோத்தி பெற்ற ரன்றோ?

‘பிள்ளைப் பருவந் தொடங்கி யே—இந்தப்
பிச்சை வைக்கப் பெரும் பகை—செய்து
கொள்ளப் படாத பெரும் பழி—யன்றிக்
கொண்ட தொர் நன்மை சிறி துண்டோ?—நெஞ்சில்
ள்ளாத தகுந்த பகைமையோ?—அவா
யார்க்கு மிளைத்த வகையுண்டோ?—வெறும்
நொள்ளைக் கதைகள் கதைக்கிறாய்,—பழ
நூலின் பொருளைச் சிதைக்கிறாய்.

‘மன்னவா நீதி சொல் வந்தாய்,—பகை
மா மலையைச் சிறு மட சூட்டா—கொள்ளச்
சொன்ன தொர் நூல் சற்றுக காட்டுவாய்!—விண்ணிற
சூரியன் போனிக ரின்றி யே—புகழ்
துன்பப் புவிச் சக கராதிபம்—உடற்
ரோதர தாங்கொண்டிருப்படிம,—தந்தை
யெனவக் கருதி யவ ரெனைப்—பணிக
தென சொற் கடங்கி நடப்படிம,

‘கண்ணனுக்கே முத லாகியம்—அவா
காட்டின ரென்று பழித்தனை!—எனில்
நண்ணும் விருந்திலாக் கன்றியே—நம்முன்
நா முபசாரங்கள் செயவ தோ—உற்
வண்ணனும் தம்பியு மாதலால்—அவ
ரன்னிய மா நமைக் கொண்டிலா,—முகில்
வண்ண னத்தியா தம்முளே—முதல்
மாண புடையா னெனக் கொண்டலா,

திரிதராடடிரன பதிற கூறுதல்

‘கண்ணனு க கே யது சாலு மென—றுயர்
கங்கை மகன சொலச செயதனா,—இதைப
பண்ணரும பாவ மென நெண்ணினுல—அதன
பார மவா தமைச சாரு மோ?—பின்னுங்
கண்ணனை யே தென்க கொண்டனை?—“அவன
காலிற சிறு துக ளொப்பவா—நிலத
தெண்ணரு மன்னவா தமமு ளே—பிறா
யாரு மிலை” யெனல காணுவாய்.

‘ஆதி பரம பொருள நாரணன,—தெளி
வாகிய பாற கடல மீதி லே—நல்ல
சோதிப பணமுடி யாயிரம—கொண்ட
தொல லறி வென்னு மொர பாம்பின மேல—ஒரு
போதத துயில கொளும் நாயகன,—கலை
போதது புவிமிசைத தோன்றினுன—இந்தச
சீதக குவகை விழியினுன”—என்று
செப்புவ ருணமை தெளிந்தவா.

“நானெனு மாணவந தளளலும்—இந்த
ஞாலத்தைத் தா னெனக கொள்ளலும்—பர
மோன நிலையி னடத்தலும்—ஒரு
மூவகைக காலங் கடத்தலும்—நடு
வான கருமங்கள் செயதலும்—உயிர
யாவிற்கும் நல்லருள பெயதலும்—பிறா
ஊனைச சிதைத்திடும போதினும்—தன
துள்ள மருளி னெகுதலும்,

“ஆயிரங் கால முயற்சியாற—பெற
லாவிரப பேறுகள் ஞானியா;—இவை

பாரதி மணி மலர்

தாயின வயிறற்ற பிறந்தனறே—தமைச்
சாரந்து விளங்கப் பெறுவரேல,—இந்த
மாயிரு ஞாந மவாதமைத—தெய்வ
மாண புடையா ரென்று போற்றுக காண !—ஒரு
பேயினை வேத முணராததல போற—கண்ணை
பெற்றி யுனக கெவா பேசுவாரா?"

திரிதராட்டிரன் பதில்

திரிதராட்டிரன் செவியில்—இந்தத்
தீ மொழி புகுதலுந் திகைத்து விட்டான் ,
'பெரிதாத துயர கொணராதாய ,—கொடும
பே யென்ப பிளபைகள் பெற்று விட்டேன ,
அரி தாககுதல போலே—அமா
ஆங் கவரொடு பொரலவல மென்றேன ,
நரி தாககுதல போலாம—இந்த
நாணமில் செயலினை நாடுவனோ ?

'ஆரியர் செயவாரோ ?—இந்த
ஆணமையிலாச் செய லெண்ணுவாரோ ?
பாரிநிற பிற ருடைமை—வெஃகும்
பதரினைப்போ லொரு பத ருண்டோ ?
பே ரியற செலவங்களும—இசைப்
பெருமையு மெய்திட வீருமபுதி யேல்,
காரிய மிதுவாமோ ?—என்றன
காளை யனனோ ? இது கருத லடா !

‘வீரனுக் கேயிசை வாரா—திரு
மேதினி எனு மிரு மனைவியா தாம் ,
ஆ ரமா தம ரல்லாரா—மிசை
யாற்றி நல வெற்றியி லோங்குதியேல,
பாரத நாடடினிலே—அந்தப
பாண்டவ ரென்ப புகழ் படைத்திடுவாய ,
சோரா தம மகனோ நீ?—உயா
சோமனற நொரு குலத் தோனற லனனோ ?

‘தம மொரு கருமத்திலே—நித்தந
தளா வறு முயற்சி மறனோ பொருளை
இமமியுங் கருதாமை,—சாரந
திருப்பவா தமை நனகு காததிடுதல—
இமமையி லிவற்றினை யே—செலவத
திலக்கண மென்றனா மு தறினா
அமம, இங் கிதனை யெலாம்—நீ
அறிந்திலை யோ? பிழை யாற்றல நனனோ?

‘நின னுடைத் தோளனையாரா—இள
நிருபரைச் சிதைத்திட நினைப்பா யோ ?
என னுடை யுயி ரனனோ?—எனை
எண்ணி இக் கொள்கையை நீக்குதியால் !
பொன னுடை மாபகத்தாரா—இளம
பொறகொடி மாதரைக் களிப்பதினும்
இன்னும் ப லின்பத்தினும்—உளம
இசைய விட்டே இதை மறந்திடடா’

தருமபுத்திரன் தீர்மானம்

தருமனு மிவவளவில்—உளத
தளர சியை நீக்கியொ ருறுதி கொண்டே
பருமங் கொள குரலினனாய்—மொழி
பதைத்திட லின்றி இங் கிவை உரைப்பான ;
'மருமங்க ளெவை செயினும்,—மதி
மருண் டவா விருந் தறஞ் சிதைத் திடினும்,
கரும மொன்றே உளதாம்—நங்கள்
கடன , அதை நெறிப்படி புரிந்திடுவோம்.

'தந்தையும வரப் பணித்தான ;—சிறு
தந்தையுந் தூதுவந் ததை உரைத்தான :
சிறதை யொன றினி இலலை,—எது
சேரினா நல மெனத் தெளிந்தது விட்டேன.
முநதை யச சிலை ராமன—செய்த
முடிவினை நமமவா மறப்பதுவோ ?
நொந்தது செய மாட்டோம்,—பழ
தூலினுக கிணங்கிய நெறி செலுவோம்.'

தருமபுத்திரன் முடிவுரை

வீம னுரைத்தது போலவே—உளம
வெம்பி நெடுவில் விசயனும்—அங்கு
காமனுஞ் சாமனு மொப்பவே—நின்ற
காளை இளைஞ் சிருவரும்—செய்ய
தாமரைக கண்ணன யுதிட்டிரன்—சொல்லீத்
தட்டிப் பணி வொடு பேசினா ,—தவ
நேமந தவறலு முணுகொண ,—நரா
நெஞ்சங் கொதித்திடு போழ்திலே.

அன்பும் பணிவு முருக கொண்டோ—அணு
வாயினுந் தனசொல வழாதவா—அங்கு
வனபு மொழி சொலக கேட்டன ,—அற
மன்னவன புன்னகை பூத்தன ,—‘அட !
முனபு சுயோதனன செயதது—இன்று
மூண டிருக்குங் கொடுங் கோலமும—இதன
பினபு விளைவதுந் தேநாதுளேன , எனனைப்
பித்த் நெனறெண்ணி உரைத் திடமா !

‘கைபரிடி கொண்டு சுழற்றுவோன—றன
கணக்கிற சுழன்றிடுஞ் சசகரம்—அது
தப்பி மிகையுங் குறையு மாச—சுற்றும்
தனமை அதற குள தாகு மோ?—இதை
ஒப் பிட லாகும் புனியின மேல—என்றும்
உள்ள உயிராகின வாழுவிறகே,—ஓரு

செப்பிடு விததையைப் போலவே—புவிச்
செய்திகள் தோன்றிடுமாயினும்,

‘இங்கிவை யாவுந் தவறிலா—விதி
ஏற்று நடக்குஞ் செயல்களாம்,—முடி
வெங்கணு மினறி எவற்றினும்—என்றும்
ஏறி இடை யின்றிச் செல்வதாம்—ஒரு
சங்கிலி யொக்கும் விதி கண்டா !—வெறுஞ்
சாத்திர மன நிது சத்தியம்,—நின்று
மங்கியொரா நாளி லழிவதாம்—நங்கு
வாழ்க்கை இதனைக் கடந்த தோ ?

‘தோன்றி அழிவது வாழ்க்கை தான்,—இங்கு
துன்பத் தொ டின்பம் வெறுமையாம்—இவை
மூன்றி லெது வருமாயினும்,—களி
அழகி நடத்தல் முறை, கண்டா !—நெஞ்சில்
ஊன்றிய கொள்கை தழைப்பரோ—துன்பம்
உற்றிடு மென்பதொ ரச்சத்தால் ?—விதி
போன்று நடக்கு முலகென்றே—கடன்
போற்றி ஒழுகுவா சான்றவா

‘சேற்றி ஒழுலும் புழுவின்கும்,—புவிச்
செல்வ முடைய அசாக்கும்,—பிசை
ஏற்றுடல் காத திடு மேழைக்கும்,—உயிர்
எத்தனை உண்டவை யாவிற்கும்,—நித்தம்
ஆற்றுகுந் குள்ள கடமை தான்—முன் வந்
தவ வக கண்ட தொறு நிற்குமால்,—அது
தோற்றும் பொழுதிற் புரிகுவா—பல
குழந்து கடமை அழிப்ப ரோ ?

தருமனின் பதில்

‘யாவருக்கும் பொதுவாயினும்—சிற்ப
பென்ப ரரசா குலத்திற்கே—உயா
தேவரை யொப்ப முன்னோ தமைத—தங்கள்
சிந்தையிற் கொண்டு பணிகுதல்,—தந்தை
ஏவலை மைந்தா புரிதற் கே—வில்
லிராமன கதையை யுங் காட்டினேன ;—புவிக்
காவலா தமமிற் சிறந்த நீர்—இன்று
காமம் பிழைத் திடுவீர் கொலோ?’

தருமனின் பதில்

தோல் விலைக்கு பசுவினைக் கொல்லும்
துட்ட னிவவுரை கூறுதல் கேட்டே,
நூல் விலக்கிய செய்கைக் ளஞ்சும்
நோன்பி னோ னுள நொந்திவை கூறும் :
‘தேவலப பெயா மா முனிவோ னும்
செய்ய கேளவி அசிதனும முன்னா
காவலாககு விதித்த தந் நூலிற்
கவறு நஞ் செனக் கூறினா, கண்டாய் !

“ வஞ்சகத்தினில் வெற்றியை வேண்டாரா,
மாயச சூதைப் பழியெனக் கொளவாரா,
அஞ்ச லினறிச்சமாக ளாத தேறி
ஆகும் வெற்றி அதனை மதிப்பாரா,
துஞ்ச நேரினுந் தூய சொல் லன்றிச்
சொல் மிலேசசரைப் போ லென்றுஞ் சொல்லாரா,

மிஞ்சி சீர்த்தி கொள பாரத நாட்டில்
மேவு மாரிய ” ரென்றனா மேலோர்.

“ஆதலா லிந்தச சூதினை வேண்டேன் '
ஐய, செலவம் பெருமை இவற்றின
காத லா லர சாற்றுவ னலலேன ,
காழத்த நல்லற மோங்கவு மாங்கே
ஓத லா னு முணாததுத லா னும
உணமை சானற கலைத் தொகை யாவும
சாத லினறி வளாந திடுமா னும,
சகுனி, யா னரசாளுதல, கண்டாய !

‘ எனனை வஞ்சித தென செலவத்தைக கொளவோர்
என றனக கிடா செயபவ ரலலா,
முனை நின்ற தொர் நான மறை கொலவார,
மூ துணாவிற் கலைத் தொகை மாயப்பரா,
பினனை என னுயிர்ப பாரத நாட்டில்
பீடை செய்யுங் கலியை அழைப்பரா ,
நினனை மிகக பணி வொடு கேட்பேன :
நெஞ்சிற் கொள்கையை நீக்குதி ’ என்றான்.

தருமன் இணங்குதல்

வெய்ய தான விதியை நினைந்தான
விலக கொணு தற் மெனப் துணாநதோன ;
பொய்ய தாகுஞ் சிறு வழக கொன்றைப்
புல னிலா தவர் தம் முடம பாட்டை

தருமன இணங்குதல

ஐய நெஞ்சி லற மெனக கொணடான.
ஐயகோ ! அந்த நாணமுத லாகத்
துயய சிந்தைய ரெத்தனை மக்கள
துன்ப மிவ வகை எய்தின ரமமா !

முன பிருந்த தொ காணத்தாலே,
மூடரே, பொய்யை மெய எனலாமோ ?
முன பெனச சொலுங் கால மதற்கு,
மூடரே, ஓர் வரையறை உண்டோ ?
முன பெனச சொலின நேற்று முனபே யாம்,
முன்று கோடி வருடமு முனபே ;
முன பிருந் தெண்ணிலாது புவி மேல
மொய்த்த மக்க ளெலா முனிவோரோ ?

நீர் பிறககு முன பார மிசை மூடர்
நோந்த தில்லை எனநினைந்தீரோ ?
பார் பிறந்தது தொட டின்று மட்டும,
பல பலப பல பறபல கோடி
கார் பிறககு மழைத் துளி போலே
கண்ட மக்க ளனைவ ருள ளேயும்,
நீர் பிறப்பதன முன்பு, மடமை
நீசத் தனமை இருந்தன வன்றோ ?

பொய் யொழுககை அற மென்று கொண்டும்,
பொய்யா கேலியைச் சாத்திர மென்றும்,
ஐயகோ, நங்கள் பாரத் நாட்டில்
அறி விலா ரறப் பற்று மிக குள்ளோர்
நொய்ய ராகி அழிந்தவா கோடி.
நூல வகை பல தேர்ந்த தெளிந்தோன,

பாரதி மணி மலர்

மெய் யறிந்தவா தமமு ஞாயாநதோன—

விதியினுலத் தருமனும் வீழ்ந்தான.

மதியினும் விதி தான பெரி தனறோ ?

வையமீ துள வாகு மவற்றுள

விதியி னும் பெரிதோரா பொரு ஞ்ணடோ ?

மேலை நாளு செய்யுங் காம மலலாதே,

நதியி லுள்ள சிறு குழி தன்னில

நானகு திககி லிருந்தும் பனமாசு

பதியு மாறு, பிறா செய்யுங் காமப்

பயனு நமமை அடைவ துணடனறோ ?

சூது மீட்டும் தொடங்குதல்

கா யுருட்ட லானா—சூதுக

களி தொடங்க லானா.

மாய முள்ள சகுனி—பினனும்

வாராததை சொல்லுகின்றன :—

‘நீ அழித்த தெலலாம—பினனும்

நின னிடத்து மீளும்.

ஓய வடைநதிடாதே,—தருமா !

ஊக்க மெய்து’ கென்றன.

கோயிற பூசை செய்வோ—சிலையைக்

கொண்டு விறறல போலும்,

வாயில் காட்டு நிற்போன—வீட்டை

வைத் திழத்தல் போலும்,

ஆயிரங்க ளாந — நீதி
 அவை உணர்நத தருமன
 தேயம வைத திழநதான ,—சி+சீ !
 சிறியா செய்கை செய்தான.

‘ நாட்டு மாந்த ரெல்லாம—தம போல
 நராக னென று கருதார ,
 ஆட்டு மந்தை யா மென’—மூலகை
 அரச ரெண்ணி விட்டார.
 காட்டு முணமை நூல்கள—பல தாங்
 காட்டினாக ளேனும்,
 நாட்டு ராஜ நீதி—மணிதா
 நனகு செய்யவில்லை

ஓராளு செய்திடாமே,—தருமத
 துறுதி கொன றிடாமே,
 சோராளு செய்திடாமே—பிறரைத
 துயரில் வீழ்த திடாமே.
 ஊரை யாளு முறைமை—உலகில
 ஓர புறதது மில்லை.
 ஸார மறற வாரததை !—மேமேலே
 சரிதை சொல்லுகின்றோம்.

திரௌபதியை இழுத்தல்

பாவியர் சபை தனிலே,—புகழ்ப
பாஞ்சால நாட்டினா தவப் பயனை,
ஆவியி லினியவளை,—உயிராத
தணி சுமந துல விடு செயய முதை,
ஒவிய நிகர்த்தவளை,—அரு
ளொளி யினைக் கறபனைக் குயி ரதனைத்
தேவியை, நிலத் திருவை,—எங்குந்
தேடினுங் கிடைப் பருந் திர வியததை,

படி மிசை இசை யுறவே—நடை
பயின றிடுந் தெய்விக மலாக் கொடியைக்
கடி கமழ் மின னுருவை,—ஒரு
கமனியக் கலவினைக் காதலினை,
வடி வுறு பே ரழகை,—இனப்
வளத்தினைச் சூதினிற பணய மென்றே
கொடியவ ரவைக் களத்தில்—அறக்
கோமகன வைத் திடல் குறித்து விட்டான்.

வேளவிப் பொருளினையே—புலை நாயின முன
மென்றிட வைப்பா போல,
நீள விட்டப் பொன மாளிகை—கடடிப் பேயினை
நேர்ந்து குடி யேறறல் போல,
ஆள விறப்ப பொன வாங்கியே—செய்த பூனை
ஆநதைக்குப் பூட்டுதல் போல்,

கௌரவர் கொண்ட மகிழ்ச்சி

கௌவிக கொருவ ரில்லை—உயிர்த தேவியைக்
கீழ மககட காளாககினுன.

செருபுககுத தோல் வேணடியே,—இங்குக கொல்வரோ
செல்வக குழநதை யினை ?

விருப புற்ற குதினுககே—ஒத்த பந்தயம்

மெய்த தவப பாஞ்சாலியோ ?

ஒருப படடுப போனவுடன,—கெட்ட மாமனும்

உன்னி யத தாயங் கொண்டே

இருப பகடை போடெனருன,—பொயமைக காயகனும்

இருப பகடை போட்டவே.

— — —

திரௌபதி சூதில் வசமானது பற்றிக் கௌரவர் கொண்ட மகிழ்ச்சி

— — —

திககுத குலுங் கிடவே—எழுந்தாடுமாம

தீயவா கூட்ட மெல்லாம,

தககுத தக கென்றே அவா—குதித தாடுவார்

தம மிரு தோள கொட்டுவார்.

ஒக்குந தரும் னுககே—இஃதெனப 'ரோ'

ஓ !' வென நிரைந் திடுவார்,

கக கக கென்றெ நகைப்பாரா—' துரியோதன,

கட்டிக கொ ளெமமை' எனபாரா.

மாமனைத ' தூக்கா' யெனபாரா ;—அந்த மாமன மேல்
மாலை பல வீசுவார்.

'சேமத திரவியங்கள்—பல நாடுகள்

சோந்ததி லொன்று மிலலை ,

காமத திரவிய மாம—இந்தப் பெண்ணையுங்
கைவச மாகச் செய்தான ,
மாம ஞா தெயவ' மென்பார , ' துரியோதனன்
வாழ்க' வென ஞாத திடுவார.

துரியோதனன் சொல்வது

நின்று துரியோ தனன்—அந்த மாமனை
நெஞ் சொடு சேரக் கடடி,
'என துயா தீரத்தா யடா—உயிர மாமனே,
ஏனந் தீர்த்து விட்டாய்.
அன்று நகைத்தா ளடா,—உயிர மாமனே,
அவளை என ஆளாகுகினாய்.
என்றும் மறவே னடா ;—உயிர மாமனே .
என்ன கைமமாறு செயவேன !

'ஆசை தணித்தா யடா,—உயிர மாமனே,
ஆவியைக் காததா யடா.
பூசை புரிவோ மடா,—உயிர மாமனே,
பொங்க லுனக் கிடு வோம்.
நாச மடைந்த தடா—நெடு நாட் பகை,
நா மினி வாழநதோ மடா !
பேசவுந தோன்று திலலை,—உயிர மாமனே,
பேரின்பங் கூட்டி விட்டாய் '

என்று பல சொல்லுவான,—துரியோதனன்,
எண்ணி எண்ணிக் குதிப்பான ,

குன்று குதிப்பது போல—துரியோதனன்
கொட்டிக் குதித் தாடுவான்.
மன்று குழப்ப முற்றே—அவா யாவரும்
வகை தொகை யொன்று மின்றி
அன்று புரிந்த தெல்லாம்—என்றன பாட்டிலே
ஆகக் கெளி தாகு மோ ?

**திரௌபதியைத் துரியோதனன் மன்றுக்கு
அழைத்து வரச் சொல்லியதுபற்றி
ஐகத்தில் உண்டான
அதர்மக் குழப்பம்**

தருமம் அழி வெய்தச் சததிய மும் பொய யாக
பெருமைத் தவங்கள் பெயா கெட்டு மண்ணாக,
வானததுத தேவா வயிறறிலே தீப பாய,
மோன முனிவா முறை கெட்டுத் தா மயங்க,
வேதம் பொரு ளின்றி வெறுரையே யாகி விட,
நாதம் குலைந்து நடுமை யின்றிப் பாழாக,
கந்தருவ ரெல்லாம் களை யிழக்கச் சித்தா முதல்
அந்தரத்து வாழுவோ ரணைவோரும் பித துறவே,
நான முகனார் நா வடைக்க, நா முகட்குப் புத்தி கெட,
வான முகிலைப் போன்ற தொரு வண்ணத் திருமாலும்
அறி துயில் போய மற றுங்கே ஆழந்த துயி லெய்திவிட
செறி தரு நற் சீரழகு செல்வ மெலாந் தானாகு
சீதேவி தன வதனஞ் செமமை போயக் காரடைய,
மாதேவன யோகம் மதி மயக்க மாகி விட,—

வாலை, உமா தேவி, மாகாளி, வீறுடையாள,
மூலமா சகதி, ஒரு மூவிலை வேல கையேற்றாள,
மாயை தொலைக்கு மஹா மாயை தானாவாள,
பேயைக் கொலையைப் பிணை குவையைக் கண்டுவிடப்பாள,
சிங்கத்தி லேறிச் சிரித் தெவையுங் காததிடுவாள,
நோவுங் கொலையு நுவ லொண்ப பீடைகளும்
சாவுஞ் சலிப்பு மெனத் தான பல கண முடையாள.
கடா வெருமை ஏறுங் கரு நிறத்துக் காலனா
இடாது பணி செய்ய இலங்கு மஹா ராணி,
மங்களஞ் செலவம் வளா வாழநாள நற கோத்தி
துங்க முறு கலவி மொன்ப குழும் பல கணத்தாள,
ஆக்கந் தாலாவாள, அழிவு நிலை யாவாள,
போக்கு வர வெய்தும் புதுமை யெலாந் தானாவாள,
மாறி மாறிப் பின்னும் மாறி மாறிப் பின்னும்
மாறி மாறிப் போம் வழக்கமே தானாவாள,
ஆதி பரா சகதி—அவணைஞ் சம வனமையுற,
சோதிக் கதிர் விடுகும் சூரியனாந் தெய்வத்தின
முகத்தே இருள் படர்.

துரியோதனன் விதூரனை நோக்கி உரைப்பது

மூடப் புலைமையினோன,
அகத்தே இருளுடையான, ஆரியரின் வேறுனோன,
துரியோதனனுஞ் சுறுக கெனவே தான திருமபி
அரியோன விதூர னவனுக் குரை செய்வான :
' செலவாய், விதூரா, நீ சிந்தித்திருப்பதென ? '
லில்வா னுதலினாள், மிகக் எழி லுடையாள,

விதுரன் சொல்வது

முன்னே பாஞ்சாலா முடிவேந்தன ஆனி மகள,
இன்னே நாம சூதில் எடுத்த விலை மகள பாஸ்
சென்று விளை வெவலாஞ் செவவனே தானுணர்த்தி,
“ மனறி னிடை யுள்ளாலின மைததுன்னின னோ
தலைவன
நினனை அழைக்கிறுந நீள மனையி லேவலுக்கே ”
என்ன உரைத தவனை இங்குக் கொணாவாய்’ என்றான்.

விதுரன் சொல்வது

துரியோதன விச சுடு சொற்கள் கூறிடவும்,
பெரியோன விதுரன் பெரிதுஞ் சினங் கொண்டு,
‘மூட மகனே, மொழி யொழு வாரததையினைக்
கேடு வர லறியாய், மேமையினுற சொல்லிவிட்டாய்.
புள்ளிச சிறு மான புலியைப் போய்ப் பாயவதுபோல,
பிள்ளைத் தவனை பெரும் பாம்பை மோதுதல போல,
ஐவா சினத்தின அழலை வளாக்கின்றாய்.
தெய்வத் தவத்தியைச் சோகுலையப் பேசுகிறாய்,
நினனுடைய நனமைக்கிந நீதி யெலாஞ் சொல்லுகிறேன்
என்னுடைய சொல் வேறெவாபொருட்டுமில்லையடா !
பாண்டவா தாம நாளைப்பழி யிதனைத் தீர்த்ததிடுவா,
மாண்டு தரை மேல், மகனே, கிடப்பாய நீ.
தன விழிவு நாடுந் தறுகணமை என்னேடா ?
முன்ன மொரு வேனன முடிந்த கதை கேட்டிலையோ ?
நல்லோர் தம துள்ளம் நையச் செயல் செய்தான
பொல்லாத வேனன, புழுவைப்போல மாயந்திட்டான.

பாரதி மணி மலர்

நெஞ்சஞ் சுடவுரைத்தல நேர்மை எனக் கொண்டாயோ?
 மஞ்சனே, அச்சொல் மருமததே பாயவதன்றோ?
 கெட்டாரா தம் வாபி லெளி தேகினைத்து விடும்,
 பட்டாரா தம் நெஞ்சிற பலநா ளகலாது.
 வெந் நரகு சோதது விடும், விததைத் தடுத்ததுவிடும்,
 மன்னவனே, நொந்தாரா மனஞ் சுடவே சொல்லுஞ்
 சொல்.

சொல்லி விட்டேன், பின்னொரு கால சொல்லேன்,
 கவுரவாகாள்!

புல்லியாகுட கின்பம் புவித் தலத்தில வாராது
 பேராசை கொண்டு பிழைச் செயல்கள் செய்யினர்!
 வாராத வன் கொடுமை மா விபத்து வந்து விடும்
 பாண்டவர் தம் பாதம் பணிந் தவா பாறகொண்ட
 தெலாம்

மீண்டவாக்கே னந்து விட்டு விநயமுடன்
 “ஆண்டவரே, யாங்கள் அறியாமையாற் செய்த
 நீண்ட பழி இதனை நீ பொறுப்பீர்” என்றுரைத்து,
 மற றவரைத் தங்கள் வள நகாக்கே செல்ல விடா.
 குற்றம் தவிரக்கு நெறி இதனைக் கொளவீரேல,
 மா பாரதப் போர் வரும், நீ ரழிந்திடுவீர்
 பூபாலரே’ என் றப் புண்ணியனுங் கூறினான்.
 சொல் விதனைக் கேட்டுத் துரியோதன் மூடன்,
 வல் விடிபோல ‘சீசசி’ மடையா, கெடுக நீ
 எப்போது மெமமைச் சபித்த லியல் புனக்கே.
 இப்போ துன் சொல்லி எவருஞ் செவிகொளார்.
 யாடா, தோப பாகன! நீ போய்க் கண மிரண்டில்
 “பாரதர்க்கு வேந்தன் பணித்தா” னெனக் கூறிப்

வி துரன சொல்வ து

பாண்டவா தந தேவிதனைப் பார வேந்தாமல் றி னிலே
 ாண்டழைத்ததுவா' எனறி யம்பிஞ்ஞன. ஆங்கே தோப
 பாகன விரைந்து போய்ப் பாஞ்சாலி வாழ மனையில
 சோகந ததுமபித துடித்த குரலுடனே,
 'அமமனே போற்றி ! அறங் காப்பாய், தாள போற்றி !
 வெமமை யுடைய விதியால் யுதிட்டிரனா
 மாமன சகுனி யொடு மாயச் சூதாடியதில்,
 பூமி யிழந்த பொரு ளிழந்த தம்பியரைத்
 தோற்றுகத் தமது சூதந்தரமும வைத்திழந்தாரா
 சாற்றிப் பணய மொத்த தாயே உனை வைத்தாரா
 சொல்லாமை நாடி துணிய விலலை , தோற்றி ட்டாரா .
 எல்லாருங் கூடி யிருக்காம ஸ்பை தனிலே,
 மினனை அழைத்து வர நேரித்தான எம்மரசன்'
 எனவா உரைத்திடினும, 'யார சொன்ன வா ததை

யடா !

சூதா ஸ்பை தனிலே தொல சீர மறக் குலத்து
 மாதா வருதல மர போடா ? யார பணிபால
 எனனை அழைக்கின்றாய் ?' என்றான். அ தற கவனும
 'மன்னன சுயோதனை றை வாராதையினால்' என

றிட்டான்

'நல்லது , நீ சென்று நடந்த கதை கேட்டு வா.
 வல்ல சகுனிகு மாண பிழந்த நாயகா தார
 எனனை முன்னே கூறி இழந்தாரா ? தாமையே
 முன்ன பிழந்து முடித் தெனனைத் தோற்றாரா ?
 சென்று ஸ்பையில் இச செயதி தெரிந்து வா'
 என றவளுங் கூறி, இவன போகிய பின்னா,
 தன்னந தனியே தவிகு மனத்தா ளாய்,

பாரதி மணி மலர்

என்னங் குலைந்து மலர் விழிகள் நீர் சொரிய,
உள்ளத்தை அச்சம் உலை வறுத்தப பேய கண்ட
பிள்ளையென விறற்றிருந்தாள். பின்னர்தத்தோப்பாகன
மன்னன் ஸபை சென்று, 'வாள் வேந்தே! ஆங்கநதப
பொன் வரசு தாள் பணிந்து "போதருவீர்" என்றிட
டேன.

"எனனை முதல வைத்திழந்த பின்பு தனனை என
மன்ன நிழந்தாரா? மாறித் தமைத் தோற்ற
பின்னரெனைய தோற்றாரா?" என்றேநாமபேரவைய
பின்னற கொடியார் வினவி வரத் தாம் பணித்தார்
வந்து விட்டேன்' என ஸுரைத்தான் மாண்புயாந்த
பாண்டவர் தாம்

நொந்து போயொன்றும் நுவலா திருந்து விட்டார்
மற்றும் சபை தனிலே வந்திருந்த மன்ன ரெலாம்
முற்று முரை யிழந்து மூங்குகயா போல விறற்றிருந்தார்.

வீமன் சொல்வது

'சூதா மனைகளிலே—அண்ணை '
தொண்டு மகளி ருண்டு.
சூதிற பணய மென்றே—அங்கோர்
தொண்டச்சி போவ திலலை.

'ஏது கருதி வைத்தாய?—அண்ணை,
யாரைப் பணயம் வைத்தாய?
மாதா குல விளக்கை—அன்பே
வாயந்த வடி வழகை.

வீமன் சொலவது

‘பூமி யரச ரெல்லாங்—கண்டே
போற்ற விளங்குகிறுன,
சாமி, புகழிஷுககே—வெம போரச
சண்டனப் பாஞ்சாலன்.

‘அவன சுடா மகளை,—அண்ணை,
ஆடி யிழந்தா விட்டாய்
தவறு செயது விட்டாய்,—அண்ணை,
தருமங் கொன்று விட்டாய்

‘சோரத்திறு கொண்டதிலை,—அண்ணை,
சூதிறு படைத்த திலை
வீரத்திறு படைத்தேதாம்,—வெம போரா
வெற்றி யிறு படைத்தேதாம்,

‘சகரவாத்தி யென்றே—மேலாந்
தனமை படைத்திருந்தோம் ;
பொக்கென ஓர் கணத்தே—எல்லாம்
போகத் தொலைத்து விட்டாய்.

‘நாட்டை யெல்லாந் தொலைத்தாய்,—அண்ணை,
நாங்கள் பொறுத்த திருந்தோம்.
மீட்டு மெமை யடிமை—செய்தாய்,
மேலும் பொறுத்த திருந்தோம்.

‘துருபதன் மகளைத்—திட்டத்
துயந் னுடற் பிறப்பை,
இரு பகடை யென்றாய்,—ஜயோ !
இவாக கடிமை யென்றாய் !

‘இது பொறுப்ப திலலை,—தம்பி’

எரி தழல கொண்டு வா.

கதிரை வைத் தீழ்ந்தான்—, ஏண்ணை

கையை எரித்திடுவோம்’

அர்ஜுனன் சொல்வது

என வீமன் ஸஹதேவ லிடத்தே சொன்னான்.

இதைக் கேட்டு வில் விஷயம் எதிர்த்துச் சொல்வான்

‘மன மாரச சொன்னாயோ? வீமர்! என்ன

வாந்ததை சொன்னாய்? என்ன சொன்னாய்? யாவா

[முன்னொ?

கன மாருந் துருபதஸா மகனைச் சூதுக

களியிலே இழந்திடுதல் குற்ற மென்றாய்,

சின மான தீ ஏறிவைப் புகைத்தலாலே,

திரி லோக நாயகனைச் சிவந்து சொன்னாய்.

“ தருமத்தின் வாழ வதனைச் சூது கவவும்,

தரும மறுபடி வெல்லும்” என்று மியற்கை

மருமத்தை நம்மாலே உலகங் கற்றும்

வழி தேடி விதி இந்தச் செய்கைசெய்தான்.

கருமத்தை மேன மேலுங் காண்போம் இன்று

கட்டுண்டோம், பொறுத்திருப்போம், கால மாறும்,

தருமத்தை அப்போது வெல்லக் காண்போம்.

தனு உண்டு காணாவ மதன போ’ என்றான்.

திரௌபதி கண்ணனுக்குச் செய்யும் பிரார்த்தனை

துச்சாதனை எழுந்தே—அனனை
 துகிலினை மன்றிடை யுரித லுற்றானு
 ‘அச்சோ தேவாகளே!’—என
 றலறி அவ னிதுரனுந் தரை சாயந்தான்.
 பிசு சேறியவனைப் போல—அந்தப்
 பேயனுந் துகிலினை உரிகையிலே,
 உட சோதியிற் கலந்தான் ;—அனனை
 உலகத்தை மறந்தான், ஒருமை யுற்றான்
 ‘ஹரி, ஹரி, ஹரி, என்றான்,—கண்ணா !
 அபய மபய முனக் கபய மென்றான்
 கரியினுக் கருள புரிந்தே—அன்று
 கயத் திடை முதலையி னுயிர மடித்தாய,
 கரிய நன்னிற முடையாய,—அன்று
 காளிங்கன தலைமிசை நடம் புரிந்தாய !
 பெரிய தொர பொரு ளாவாய,—கண்ணா !
 பேசரும் பழ மறைப் பொருளாவாய !
 ‘சககர மேந்தி நின்றாய,—கண்ணா !
 சார்ங்க மென்றெரு விலலைக் கரத் துடையாய !
 அக்ஷரப் பொருளாவாய,—கண்ணா
 அக்கார அமு துண்ணும பசங் குழந்தாய !
 துக்கங்க ளாழித் திடுவாய,—கண்ணா !
 தொண்டா கண்ணீரகளைத் துடைத் திடுவாய !

பாரதி மணி மலா

தக்கவா தமைக காப்பாய,—அந்தச்
சத்ராழக வேதனைப் படைத்து விட்டாய்.

‘வாஸ்த துள வானுவாய,—தீ
மண நீர் காற்றினில் அவை யாவாய்,
மோனத் துள வீழ்ந்திருப்பாரா—தவ
முனிவா தம் அகத்தினி லொளிரா தருவாய் !
காஸ்தத்துப் பொய்கையிலே—தனிக
கமல மென பூமிசை வீற்றிருப்பாள,
தானத்து ஸ்ரீ தேவி,—அவள
தாளினை கைக்கொண்டு மகிழ்ந் திருப்பாய் !

‘ஆதியி லாதி யப்பா,—கண்ணா !
அறிவினைக் கடந்த விண்ணகப் பொருளே,
சோதிகுங் சோதி யப்பா,—என்றை
சொல்லினைக் கேட்டருள செய்திடுவாய் !
மா திகு கு வெளியினிலே—நடு
வாஸ்தத்திற் பறந்திடும் கருடன் மிசை
சோதிகுளு ஊர்ந்திடுவாய்,—கண்ணா !
சுடாப் பொருளே, பேரடற் பொருளே !

“ கம்பத்தி லுள்ளானோ?—அடா !
காட்டுன றன கடவுளைத் தூண்டத்தே !
வம் புரை செய் மூடா ”—என்று
மகன மிசை யுறுமியத் தூணுதைத்தான
செம் பவிர குழ லுடையான ;—அந்தத்
தீய வலவிரணிய னுடல் பிளந்தாய் !
நம்பி நின் ஷடி தொழுதேன ,—எனனை
நா ணழியா திங்கு காத் தருள்வாய்.

திரௌபதி கண்ணனுக்குச் செய்யும் பிரார்த்தனை

‘வாக்கினுக் கீசனையும்—நின்றன
வாக்கினி லசைத் திடும வலிமையினாய்,
ஆக்கினை கரத்துடையாய்,—என றன
அன புடை எநதை, என னருட கடலே,
நோக்கின்ற கதி ருடையாய்,—இங்கு
நூற்றுவா கொடுமையைத் தவிரத் தருளவாய்,
தேக்கு நல் வானமுதே’—இங்கு
சிற றிடை யாய்ச்சி யில் வெண்ணெ யுண்டாய் !

வையகங் காத் திடுவாய் !—கண்ணா !
மணி வண்ணா, என்றன மலரே சுடரே !
ஐய,நின் பத் மலரே—சரண.
ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி!’ என்றாள்.
பொய்யா தந் துயரினைப் போல,—நல்ல
புண்ணிய வாளா தம் புகழினைப் போல,
தையலா கருணையைப் போல,—கடல்
சல சலத் தெறிந் திடும அலைகளைப்போல,

பெண் ணொளி வாழத் திடுவாரா—அந்தப்
பெரு மக்கள செலவத்தின் பெருஞ்ஞதல் போல
கண்ண பிரா னருளால்,—தம்பி
கழற் றிடக் கழற் றிடத் துணி புதிதாய்
வண்ணப் பொற் சேலைகளாம்—அவை
வளர்ந்தன, வளர்ந்தன, வளர்ந்தனவே !
எண்ணத்தி லடங்காவே,—அவை
எத்தனை எத்தனை நிறத்தனவோ !
பொன னிழை படடிழையும்—பல
புதுப் புதுப் புதுப் புதுப் புதுமைகளாய்,

சென்னியிற கை குவித்தாளா—அவள
செவ்விய மேனியைச்சாராது நின்றே,
முன்னிய ஹரி நாமம்—தனலில்
முழு நற பய னுல கறிந் திடவே
துன்னிய துகிற கூட்டங்—கண்டு
தொழுமபத துச்சாதலான வீழ்நது விட்டான

தேவாகள டூச சொரிந்தாரா,—‘ஓம்
ஜெய ஜெய பாரத சக்தி,’ என்றே.
ஆவலொ டெழுநது நின்றா—முனனை
ஆரிய வீட்டுமன கை தொழ்தான.
சாவடி மறவ ரெல்லாம—‘ஓம்
சக்தி சக்தி சக்தி’ என்று கரங் குவித்தாரா
காவலி வெறி பிழைத்தான,—கொடி
கடி யர வுடையவன தலை கவிழ்ந்தான.

வீமன் செய்த சபதம்

வீம னெழுந துரை செய்யான —‘இங்த
விண்ணவ ராணை, பரா சக்தி யாணை,
தாமரைப் பூவினில வந்தான—மறை
சாற்றிய தேவன திருக கழ லாணை;
மா மகளைக் கொண்ட தேவன—எங்கள்
மரபுக்குத் தேவன கண்ணன பத்த தாணை;
காமனைக் கண்ணழலாலே—சுட்டுக்
காலனை வென்றவன பொன் னடி மீதில

ஆணை யிடடிஃதுரை செயவேன :—இந்த
 ஆணமை யிலாத துரியோதனன் றனனை,
 பேணும் பெருங் கா லொத்தாள—எங்கள்
 பெண்டு திரௌபதியைத் தொடை மீதில
 நாணின்றி “ வந்திரு ” என்று—இந்த
 நாய மகனா துரியோதனன் தனனை,
 மாணற்ற மன வா கண முன்னே,—என்றன
 வனமை யிலுல யுத்த ரங்கத்தின கணனை,
 ‘தொடையைப் பிளந் துயிர மாயப்பேன—தம்பி
 சூரத் துச்சாதான தனையு மாங்கே
 கடை பட்ட தோள்களைப் பியப்பேன,—அங்கு
 கள னொ ள் று மிரத்தங் குடிப்பேன,
 நடை பெறுங் காண்பி ருலகா!—இது [வேண்டா
 நான் சொல்லும் வாரததை என றெண்ணிடல்
 தடை யற்ற தெய்வத்தின் வாரததை,—இது
 சாதனை செய்க, பராசகதி” என்று

அர்ஜுனன் சபதம்

பாரதத் தொழுந் துரை செய்வான் :—‘இந்தப்
 பாத்தக காணனைப் போரில் மடிப்பேன.
 தீர்த்தன பெரும புகழ் விஷ்ணு—எங்கள்
 சீரிய நண்பன கண்ணன் கழ லாணை ;
 காரத் தடங் கண்ணி எந் தேவி—அவன்
 கண்ணிலும் காண்டிவ விலலினு மாணை ,
 போரத் தொழில் விநதைகள் காண்பாய,—ஹே!
 பூதலமே! அந்தப் போதிலில்’ என்றான்.

பாஞ்சாலி சபதம்

தேவி திரௌபதி சொலவாள—‘ஓம்,
தேவி பராசகதி ஆணை யுரைத்தேன ,
பாவி துரசாசனன செந நீர்,—அந்தப்
பாழ்த துரியோதனன் ஆக்கை இரத்தம்,
மேவி இரண டுங் கலந்து—குழல்
மீதினிற பூசி நறு நெய் குளித்தே
சீவிக் குழல் முடிப்பேன யான்,—இது
செய்ய முனனே முடியே’ ஸௌறுரைத்தாள

ஓ மென றுரைத்தனா தேவா,—ஓம்
ஓ மென று சொல்லி உறுமிற்று வானம்.
பூமி யதிாசி உண்டாச்சு—விண்ணைப்
பூழிப் படுத்திய தாளு சுழற் காற்றை.
சாமி தருமன புனிககே—என்று
ஸாக்ஷி யுரைத்தன புத்தங்களைந்தும்.
நா முங் கதையை முடித்தோம்—இந்த
நா னில முற்று நல லின்பத்தில வாழ்க.

பாஞ்சாலி சபதம் முற்றிற்று.

60. ஸ்வசரிதை

ஆங்கிலப் பயிற்சி

நெலலை யூரசெனறவ ளுணா கலைத்திறன
நேரு மாறெனை ாந்தை பணித்தனன் ,
புலலை யுணகென வாள்ரிச சேயினைப்
போககல போலவும், ஊணவிலை வாணிகம்
நல்ல தென்றெரு பாபபயிப பிளையைய
நாடு விபபது போலவும், எந்தைதாரா
அல்லலமிககதேதா மணபடு கலவியை
ஆரியாக கிங் கருவருப பாவதை
நரியு யிரச்சிறு சேவகா தாதாகள
நாயெ னத்திரி யொற்றா உணவிலைப்
பெரிதெ னககொடு தமமுயிர விற்றிடும
பேடி யாபிறாக கிச்சகப் பேசுவோர
கருது மிவவகை மாகுகள பயினறிடுங்
கலைப் யிலகென வெனனை விடுத்தான.
அருமை மிகக மயிலைப் பிரிந்துமிவ
வறபர் கலவியி னெஞ்சுபொருந்துமோ?
கணிதம் பன்னிரண் டாண்டு பயிலவா, பிள
காரகொள வாலிலோர மீனிலை தேநந்திலார ,
அணிசெய காவிய மாயிரங் கற்கினும்
ஆழந்தி ருக்குங் கவியுளம் காண்கிலார ,
வணிக முமபொரு ணாலும் பித்தறறுவார ,
வாழு நாட்டிற் பொருளகெடல கேட்டிலார ,
துணியு மாயிரஞ் சாத்திர நாம்புகள
சொல்லுவாரெட டுணைப்பயன கணடிலார.

பாரதி மணி மலர்

கம்ப னெனறொரு மானிடன வாழ்ந்ததும்,
காளி தாசன கவிதைபு னைந்ததும்,
உமபர் வானத்துக் கோளையு மீனையு

மோர்ந்த ளந்தொரா பாஸ்கரன மாட்சியும்,
நமபருந்திற் லோடொரு பாணினி

ஞால மீதிலி லக்கணங் கண்டதும்,
இமபா வாழ்வி னி றுதிகண டுணமையின
இயலபு ணாததிய சங்கர னேற்றமும,

சேரன தம்பி சிலம்பை யிசைத்ததும்,

தெய்வ வளஞ்ஞவன வானமறை செய்யத்தும்,
பாரில நல்லிசைப பாணடிய சோழர்கள்

பார ளித்ததும் தாமம் வளர்த்ததும்,
பேர ருடசுடா வளங்கொண்ட சோகனா
பிழை படாது புவித்தலங் காத்ததும்,
வீரா வாழ்த்த மிலேரசா தந் தியகோல
வீழ்த்தி வென்ற சிவாஜியில வெற்றியும்

ஆனன யாவு மறிந்திலா பாரத்த

தாங்கி லம்பயில் பள்ளியுட போருநா ,
முன்னா நாடு திகழ்ந்த பெருமையும்

மூண்டி ருக்கிமிந் நாளி நிகழ்ச்சியும்
பின்னர் நாடுறு பெற்றியுந் தோகிலா

பேடிக்கலவி பயின றுழல் பித்தர்கள் ,
எனன கூறிமற நெங்ங னுணராததுவேன
இங்கி வாககென துள்ள மெரிவதே !

சூதி லாத வுளத்தின னெந்தைதான
சூழ்ந்த னககு நலஞ்செய னாடியே

ஆங்கிலப் பயிற்சி

ஏதி லாதருங் கலவிப் படுகுழி
 ஏறி யுய்தற கரிய கொடுமபிலம்
 தீதியன்ற மயக்கமு மையமும
 செய்கை யாவினா மேயரி ரததையுந்
 வாதும பொயமையு மொறவி லங்கிலம்
 வாழும் வெங்குடைக் கெனை வழுங்கினன,
 ஐய ரென்றுந் துறையென று மறநெனக்
 காங்கி லக்கலை யொன்றொ ளுணாததிய
 பொயய ருக்கிது கூறுவன, கேட்பிரேல
 'பொழுதே லாழங்குள பாடத்தில போக்கிநான
 மெயய யாநது விழித்தி வெய்திட
 வீறி முநதென துள்ள நொய் தாகிட
 ஐயம் விஞ்சச் சுதந்திர ல்கையொ
 அறிவு வாரித துருப்பென றலைந்ததால.'
 செலவு தந்தைக்கோ ராயிஞ் சென்றது,
 தீதெ னக்குப் பலலாயிரஞ் சோந்தன,
 நலமோ ரெட்டுணை யுங்கண்ட லேனிறை
 நாறப் தாயிரங் கோரிலிற் சொல்லுவேன.
 சிலமுன செய நலவினைப் பயனா லுந்
 தேவி பாரதத் தனை யருளிணும
 அலைவு றுததுநும பேரிருள வீழ்நதுநான
 அழிந்தி டாதொரு வாறுபிழைத்ததே.
 மணம்
 நினைக்க நெஞ்ச முருகும், பிறாகுகிதை
 நிகழ்த்த நாநனி கூசு மதனறியே
 னனைத்திங் கெணணி வருந்தியு மிவவிடர்
 யாங்ஙன மாற்றுவ தென்பது மோரந்திலம்.

பாரதி மணி மலர்

அனைத்தொர் செயதிமற் றேதெனிற் கூறுவேன.

அமம் ' மாக்கள மணமெனுஞ் செயதியே,
வினை த தொடாகளில மாண்ட வாழ்க்கையுள்
மேவு மிமமணம் போறபிறி தினற்றோ.

வீடுருவணம் யாப்பதை வீடெனப்பா ,
மிகளி ழிந்த பொருளைப் பொருளுென்பா ;
நாடுங் காலொரா மணமற்ற செய்கையை
நல்ல தோரண மாமென நாட்டுவா
கூடு மாயிற பிரம் சரியங் கொள் ;
கூடு கினறில் தெனனிற பிழைகளசெய
தீட ழிநது நரக வழிச் செலவாய
யாது செயயினு மிமமணஞ் செயயல காண

வசிட்டனுக்கு மிராமாகூதம் பின்னொரு
வளளுவாககுமுன வாயத்திட்டமாதாபோல
பசித்தொ ராயிர மாண்டு தவஞ்செயது
பாக்கி னும் பெறல சால வரிதுகாண.
புசிப்ப தும்பரி னல்லமு தெனறெணிப
புளையா விறறிடும களளுண வாகுமோ ?
அசுத்தா சொலவது கேட்கலிா, காணியீர் ' [மின்.
ஆணமை வேண்டின மணஞ்செயதலோமபு

வேறு தேயத தெவரெது செயயினும்
' விழ்ச்சி பெற்ற விப பாரத நாட்டினில
ஊறழிநது பிணமென வாழுமிவ
ஆன நீக்க விருமபு மிளையா தாம்
கூறு மெந்தத துயாகள விளையினும்
கோடி மக்கள பழிவந்து சூழினும்

ஆங்கிலப் பயிற்சி

நீறு பட்டவிப் பாழ்ச்செயல் மட்டினும்
நெஞ்சு ததாலு நினைப்ப தொழிகவே.

பால ருந்து மதலையா தம்மையே
பாதகக் கொடும பாதகப் பாதகர்
மூலத் தோடுகு லங்கெடல் நாடிய
மூட மூடநிர் மூடப் புலையர் தாம்
கோல மாக மணத்திடைக் கூட்டுமிக
கொலையே னுஞ்செயலொன்றினை யுள்ளவும்
சால வினனு மோ ராயிர மாண்டிவா
தாத ராகி யழிகெனத் தோன்றுமே.

ஆங்கொர் கன்னியைப் பத்துப் பிராயத்தில்
ஆழநெஞ்சிடை யுனறி வணங்கினன ,
நங்கொர் கன்னியைப் பன்னிரண்டாண்டனுள்
எந்தை வந்து மணமடபிரி வித்தனன,
தீங்கு மறறிதி லுண்டென றறிந்தவன
செய லெதிராகருந் திறனில னாயினேன.
ஓங்கு காதற் றழலெவ வளவென்றன
உள மெரிததுள் தென்பதுங் கண்டிலேன.

மற்றொர் பெண்ணை மணஞ் செய்த போழ்துமுன
மாத ராளிடைக்கொண்டதொர் காதல்தான
நிறறல் வேண்டுமெனவுளத் தெண்ணிலேன ,
நினைவையே யிமமணத்திற செலுத்திலேன ,
முற்றொடா பினிலுணமை யிருந்ததால்
மூண்டபின்ன தொர் கேளியென்றெண்ணி
கற்றுங் கேட்டு மறிவு முதிருமுன [னேன.
காதலொன்று கடமையொன்றாயின.

பாரதி மணி மலர்

மதனன் செய்யு மயக்க மொருவயின் ,
மாக்கள் செய்யும் பிணிப்பு மறஞ்ஞர்வயின்
இதனிற பனனிரண டாடடை யினை ஞ்ஞக்
கெனனை வேண்டு மிடாக்குறுகுழ்ச்சிதான ;
எதனி லேனுங் கடமை வினையுமேல
எத்துயர்க ஞ்ஞன றுமற நெனசெய்தும
அதனி லுண்மையோ டாராநதிடல சாலுமென
றறம விதிபுது மப்பொழு தோராதிலேன.

சாததி ரங்கள் கிரியைகள் பூசைகள்
சகுன மந்திரந தாலிமணி யெலாம
யாததெ னைக்கொலை செயதனரலலது
யாது தாமமுறை யெனல காட்டிலா ,
தித்தி ரனகொ ளறிவற்ற பொயச செயல
செய்து மறறவை ஞான நெறி யென்பா ;
மூத்த வாவெ றும வேடத்தி னிறகுங்கால
மூடப பிளனை யறமெவ ணோவதே ?

தந்தை வறுமை யெய்திடல்

ராங்கு தறகிடை யெநதை பெருந்துயர்
எய்தி நின்றனன , தீய வறுமையான
ஓங்கு நின்ற பெருஞ் செல்வம் யாவையும்
ஊணா செய்த சதியி லிழந்தனன ;
பாங்கு னின்ற புழசுகுகள பேசிய
பண்டை நண்பர்கள் கைநெகிழத்தேகினர்
வாங்கு யுயர்த கினை ஞ்ஞந் தாதரும
வாழவு தேயந்த பின் யாது மதிப்பரோ ?

தந்தை வறுமை யெய்திடல்

பாபபனக் குலங் கெட்டழி வெய்திய
பாழடைந்த கலியுக மாதலால
வோபபவோபபப பொருள செய்வதொன்றையே
மேனமை கொண்ட தொழிலெனக் கொண்

[டனன் ;

ஆரபபு மிஞ்சப் பலபல வாணிகம்
ஆற்றி மிக்க பொருள செய்து வாழ்ந்தனன் ;
நீர்ப்ப னொசிறு புறபுத மாமது
நிங்கவே யுளங் குன்றித் தளரத்தலன்.

தீய மாய வுலகிடை யொன்றினில்
சிறதை செய்து விடாயுறுங் காலதை
வாயடங்க மெனமேலும் பருகினும்
மாயத் தாகந் தவிரவது கண்டிலம் ,
நேயமுற்றது வந்து மிகமிக,
நித்தலும் மதற்காசை வளருமால்.
காய முள ளவரையுங் கிடைப்பினும்
கயவா மாயவது காயந்த வுளங்கொண்டே.

‘ ஆசைக்கோரளவில்லை மிடயத்துள
ஆழந்த பின்னங்கமைதி யுண்டாமென
மோசம் போகலிர்’ என்றிடித் தேர்திய
மோனி தாளினை முப்பொழு தேத்ததுவாம் ;
தேசத்தார புகழ் நுண்ணறி வோடு தான
திணமை விஞ்சிய நெஞ்சின னாயினும்
நாசக காசினி லாசையை நாட்டினன்
நல்ல நெந்தை துயர்க்கடல் வீழ்ந்தனன்.

பாரதி மணி மலர்

பொருட் பெருமை

பொருளி லாக்கிலை யிவவுல கென்ற நம்

புலவர் தாமமொழி பொய்யமொழி யனறுகாண்.

பொருளிலா க கிணியிலை, துணையிலை,

பொழு தெலாமிடர் வெள்ளம் வந்தெறுமாலை.

பொருளிலா பொருள செயதல முத்தகடன்

போற்றிக காசியைக் கேங்கி யுயிராவிடும

மருளா தமரிசை யேபழி கூறுவன,

மாமகட்கிங் கொளுல் முரைத்திலன,

அறமொன் றேதரு மெய்யினப் மென்றநல்

லறிஞர் தமமை யனுதினம் போற்றுவேன,

பிற னிருமபி யுலகினில யாரா பட்ட

பழையெத்தனை கோடி ! நினைக்கவும்

திறாழிகதென மனமுடை வெய்துமால்

தேசத்துள்ள இளைஞர் நிறமினே !

அறமொன் றேதரு மெய்யினப் பம், ஆதலால்

அறனையே துணையெனறுகொண்டியதிரால்.

வெய்ய காமப் பயன களிஞ்ஞது தான

மெய்யுணர்ந் திடலாகு மென்றாகிய

தெய்வமே யிது நீதி யெனினு நினை

திருவருடகுப் பொருந்திய தாகுமோ ?

ஐயகோ ! சிறிதுணமை விளங்குமுன,

ஆவிரையத் துயருறல் வேண்டுமே !

பையப்பைய வோராமை குன்றே றலப்போற

பாருளோ ருண்மை கண்டிவனுயவரால்.

முடிவுரை

தந்தை போயிலான், பாழமிழ் சூழந்தது ;
 தரணி மீதினி லஞ்செலென பாரிலா ;
 சிந்தையிறறெளி வில்லை ; உடலினில
 திறந்நுமில்லை , உரணுளத்திலலை யால் ;
 மந்தாபாற பொருள போக்கிப் பயின்றதா
 மடமைக கலவியில மணனும பயனிலை.
 எந்த மராகுகமுந் தோற்றில தென செயகேன ?
 என் பிறந்தனா வித்தையா நாட்டிலே ?

முடிவுரை

உலகெலாமொர பெருங் கவ்வஃதுளே
 யுண்டுறங்கு மிடாசெய்து செத்திடும
 கலக மானிடப் பூசிகள வாழ்க்கை யோரா
 கவ்வினுங் கவ்வாகு மிதற்கு நான
 பல நினைந்து வருந்தி யிங்கென பயன் ?
 பண்டு போனதை யெண்ணி யெண்ணுவது ?
 சில திவங்க ளிருந்து மறைவதிற
 சிந்தை செயதெவன செத்திடுவாண்டா !

ஞான முந் துற வுமபெற றிலாதவா
 நானிலதலுத சூயரன்றிக காண்கிலா
 போன தற்கு வருந்திலன். மெய்ததவப
 புலமையோனது வானத தொரிருமோரா
 மீனை நாடி வளைத்திடத் தூண்டிலை
 வீச லொக்கு மெனலை மறக்கிலேன்.
 ஆன தாவதனைத் தையுஞ் செயவதோரா
 அன்னையே ! இனி யேனு மருளவையால.

பாரதி மணி மலர்

அறிவிலே தெளிவு, நெஞ்சிலே யுறுதி,
அகத்திலே யனபினோர் வெள்ளம்,
பொறிகளின மீது தனியர சாணை,
பொழுதெலா நினை துபே ரருளின
நெறிமீலே நாட்டம், கரும யோகத்தி
னிலைத்திட லென்றிவை யருளாய்,
குறிஞ்ண மேதுமில்ல தாயனை ததாயக
குலவிடு தனிப்பரம பொருளே !

61. வேய்ங்குழல்

ராகம்—ஹிந்துஸ்தான் தோடி. தாளம்—ஏகதாளம்.

எங்கிருந்து வருகுவதோ—ஒலி

யாவா செய்கு வதோ?—அடி தோழி

(1) குன்றி னின றும வருகுவதோ—மரக
கொம்பி னின றும வருகுவதோ—வெளி
மன்றி னின று வருகுவதோ—என்றன
மதி மருண்டிச செய்குதம் — (இஃதெங்கிருந்து)

(2) அலை யொலித்திடும தெயவ—யமுனை
யாற்றி னின றும ஒலிப்பதுவோ—அன்றி
இலை யொலிக்கும் பொழிலிடை நின றும
எழுவதோ இஃதினன முதைப்போல—(எங்கிருந்து)

(3) காட்டி னின றும வருகுவதோ—நிலாக
காற்றைக கொண்டு தருகுவதோ—வெளி
நாட்டி னின று மிததெனறல கொணாவதோ
நாதமிஃதெனுயிரை யுருக்குதே— (எங்கிருந்து)

(4) பறவையேது மொன்றுளது வோ—இங்ஙன
பாடுமோ அமுதக்கன்ற பாட்டு
மறைவினின் றுங் கினன ராதியா
வாத்தியத்தினிசை யிதுவோ அடி— (எங்கிருந்து)

(5) கண்ண னூதிடும வேயங்குழல் தானம்
காதிலே யமுதுள்ளத்தில் நஞ்சு
பண் ணன்ற மடி பாவையா வாடப்
பாடி யெய்திடும அம்படி தோழி (எங்கிருந்து)

62. வள்ளிப் பாட்டு (1)

பல்லவி

எந்த நேரமும் நின் மையல எறுதல்,
குற வளளி ! சிறு களளி !

சரணங்கள்

1. (இந்த) நேரத்திலே மலை வாரத்திலே நதி
யோரத்திலே யுனைக கூடி—நின்றன
வீரத தமிழ்ச சொல்லி ஸாரத்திலே மலர்
மிகக் மகிழ்ச்சி கொண்டாடி—குழல்
பாரத்திலே இத ழீரத்திலே, முலையோரத்திலே
யனபு சூடி—நெஞ்சம்
ஆரத தழுவி யமர நிலை பெற்றதன
பயனை யினறு காண்பேன
(எந்த நேரமும்)
2. வெளகை நிலா வினகு வானத்தை மூடி
விரிந்து பொழிவது கண்டாய—ஒளிக
கொள்கையிலே யுனைக கூடி முயங்கிக்
குறிப்பினிலே யொன்றுபட்டு—நின்றன
பிள்ளைக்களி மென குதலையிலே மலர்
பின்ன மறச் செல்லவிட்டு—அடி
தெள்ளிய ஞானப் பெருகு செலவமே !
நினைச சேர விருமபின்ன, கண்டாய !
(எந்த நேரமும்)

வள்ளிப் பாட்டு

3. வட்டங்க ளிட்டுங் குளமகலாத

மணிப் பெருந் தெப்பத்தெப்போலே—நினை
விட்டு விட்டுப் பல லீலைகள் செயது நின

மேனி தனை விட லின்றி—

எட்டுத் திசையு மொளிராந்திடுங் காலை யிரவியைப்

போன்ற முகத்தாய்!—முத்த

மிட்டுப் பல முத்த மிட்டுப் பல முத்த மிட்டுனைச்

சேர்ந்திட வந்தேன.

(எந்த நேரமும்)

63 வள்ளிப் பாட்டு (2)

ராகம் - கரஹரபிரியை. தாளம் — ஆதி.

பல்லவி

உனையே மயல கொண்டேன,—வள்ளி !

உவமையி லரியாய், உயிரினு மினியாய் ! (உனையே)

சரணம்

எனை யாளவாய், வள்ளி, வள்ளி !

இள மயிலே, என இதய மலர் வாழவே,

கனியே, சுவையுறு தேனே,

கலவியிலே அமுதனைடாய்!—(கலவியிலே)

தனியே, ஞான விழியாய் ! நிலவின்னில

நினை மருவி, வள்ளி, வள்ளி !

நீ யாகிட வே வந்தேன.

(உனையே)

64. மழை

1. திகடுகக ளெட்டுஞ் சிதறி—தககத
 தீமதரிகிட தீமதரிகிட தீமதரிகிட தீமதரிகிட
 பகக மலைகளுடைநது—வெள்ளம்
 பாயுது பாயுது பாயுது—தாமதரிகிட
 தககத ததிங்கிட திததேதாம—அண்டம்
 சாயுது சாயுது சாயுது—பேயகொண்டு
 தககை யடிக்குது காற்றி—தககத
 தாமதரிகிட தாமதரிகிட தாமதரிகிட தாமதரிகிட.
2. வெட்டி யடிக்குது மின்னல,—கடல்
 வீரத்திரை கொண்டு விண்ணையிடிக்குது ,
 கொட்டியிடிக்குது மேகம் !—கூ.
 கூவென்று விண்ணைக்குடையுது காற்றி ,
 சட்டச்சட்ட சட்டச்சட்ட டட்டா—என்று
 தாளங்கள் கொட்டிக் களைக்குது வானம் ,
 எட்டுத திசையு மிடிய—மழை
 எங்ஙனம் வந்த தடா, தம்பி வீரா !
3. அண்டங் குலுங்குது, தம்பி !—தலை
 ஆயிரந் தூக்கிய சேடனும் பேய்போல
 மிண்டிக் குதித திடுகின்றன ,—திசை
 வெறபுக் குதிகுது ; வானத்துத தேவா
 செண்டு புடைத்திடு கின்றா ;—என்ன
 தெய்விகக் காட்சியைக் கண் முனபு கண்டோம் !
 கண்டோம், கண்டோம், கண்டோம்—இந்தக்
 காலத்தின கூத்தினைக் கண் முனபு கண்டோம் !

65 ஓவியர் மணி ஸ்ரீ விவரமா

1. சந்திர னொளியை யீசன

சுமைத ததுய பருக வெனறே
வந்திடு சாதகபுல
வகுத்தனாள் , அமுதுணடாககிப
பந்தியிற பருக வெனறே
படைத்தனாள் மரா தமமை ,
இந்திரன மாண்புக கெனாள்
இயற்றினாள் வெளிய யானை .

2. மலரினில் நீல வானில

மாதரா முகத்தில எல்லாம
இலகிய அழகை யீசன
இயற்றினான், சீரத்தி யிந்த
உலகினி லெங்கும் வீசி
யோங்கிய இரவி வாமன்
அலகிலா அறிவுக கண்ணு
லனை ததைய நுகரு மாறே.

3. மனலா மாளிகையி லேழை

மககளின குடிலி லெல்லாம
உனாருந தேசுவீசி
உளத்தினை க களிககச் செயவான
நனலரோ வியங்கள் தீட்டி
நலகிய பெருமான இந்நாட்

பொன்னணி யுலகு சென்றான்
புவிப்புக்குழ போதுமென்பான்

4. அரம்பை யூர்வசி போலுள்ள
அமர மெல்லியலார செவ்வி
திறம்பட வகுத்த வெம்மான !
செய்தொழி லொப்பு நோக்க
விரும்பியே கொல்லா மின்று
விண்ணுல கடைந்து விட்டாய் ?
அரம்பையா நின்கை ! செய்கைக
கழிதலங் கழிவை திண்ணாம்

5. காலவான போக்கி லென்றுங்
கழிலொப பெருமை கொண்ட
கோலவான றெழிலுகள் செய்து
குலவிய பெரியோரா தாழ்ம
சீலவாழ வகற்றி யோராநாட
செத்திடலுறுதி யாமின
ஞால வாழ்வின து மாயம்
நவினறிடற கரிய தனனோ ?

ஓம

65. சத்பதி சிவாஜி

தன் சைவியத்திற்குக் கூறியது

ஐய ஐய பவானி ! ஐய ஐய பாரதம் !
ஐய ஐய மாதா ! ஐய ஐய தூக்கா !
வந்தே த மாதரம் ! வந்தே மாதரம் !
சேனை த தலைவராகாள் ! சிறந்த மந்திரிகாள் !
யானை த தலை வரும் அருந்திறல் வீரராகாள் !
அதிர்ந்த மனவராகாள் ! தூக்கத் ததிபாகாள் !
எதிரிகள் துணுகுற இடித்திடு பதாதிகாள் !
வேலெறி படைகாள் ! சூலெறி மறவராகாள் !
காலனுருக கொளும் கணை துறந்திடுவீர்.
மற்று மாமிர விதம் பற்றலா தமமை !
செற்றிடுந் திறனுடைத் தீர ரத்தினங்காள் !
யாவிரும் வாழிய ! யாவிரும் வாழிய !
தேவி நந் தமக்கெலாம் திருவருள் புரிக !
மாற்றலா தம்புலை நாற்றமே யறியா
ஆற்றலகொண்டிருந்ததிவ வரும் புகழ் நாடு !
வேதநூல் பழிகும் வெளித்திசை மிலேசசர்
பாத்தும் பொறுப்பளோ பாரத தேவி ?
வீரரு மவரிசை விரித்திடு புலவரும்
பாரெலாம் பெரும்புகழ் பரப்பிய நாடு !
தாமமே யுருவமாத தழைத்த பேர ரசும்

பாரதி மணி மலர்

நிர்மல முனிவரும் நிறைந்த நன் னாடு !
 வீரரைப் பெறுத மேனமைதீர் மங்கையை
 ஊரவா மலடியென றுரைத்திடு நாடு !
 பாரதபூமி பழமபெரும் பூமி ,
 நீ ரதன புதலவா . இந் நினைவகற றுதீர் !
 பாரத நாடு பாராக்கெலாம திலகம்
 நீ ரதன புதல்வர் , இந் நினைவகற றுதீர் !
 வானக முட்டு மிமயமால வரையும்
 ஏனைய திசைக ளிலிருந் திரைக கடலும்
 காததிடு நாடு ! கங்கையுஞ் சிந்துவும்
 தூத திரை யமுனையுஞ் சுனைகளும் புலல்களும்
 இன்னரும் பொழில்களும் இணையிலா வளங்களும்
 உன்னத மலைகளும் ஒளிராதரு நாடு !
 பைநநிறப் பழனம் பசியிலா தளிக்க
 மைந்நிற முகில்கள வழங்கு பொன னாடு !
 தேவர்கள் வாழவிடம், திறலுயா முனிவா
 ஆவலோ டடையு மரும் புகழ்நாடு !
 ஊனமொன றறியா ஞானமெயப் பூமி !
 வானவா விழையு மாட்சியார தேயம் !
 பாரத நாட்டிசை பகர யான வல்லனோ ?
 நீ ரதன புதலவா , இந் நினைவகற றுதீர் !
 தாயத்திரு நாட்டைத் தறுகண மிலேசகர்,
 பேயத்தகை கொணடோர், பெருமையும் வண்மையும்
 ஞானமு மறியா நவைபுரி பகைவா,
 வானக மடக்க வந்திடு மரககர் போல்
 இந்நாட் படைகொணாந் தினனலசெய் கின்றார் !
 ஆலய மழித்தலு மருமுறை பழித்தலும்

சதரபதி சிவாஜி

பாலரை விருத்தரை பசுக்களை ஒழித்தலும்
 மாதாகற பழித்தலும் மறையவா வேள்விக்
 கேதமே சூழுவது மியற்றிநிற கினரூர் !
 சாத்திரத தொகுதியைத் தாழ்த்து வைக்கினரூர் !
 கோத்திர மங்கையா குலங்கெடுக கினரூர் !
 எண்ணில துணைவாகாள ! எமக்கிவா செய்யுநதுயர் ;
 கண்ணிய மறுத்தனா , ஆணமையுங் கடிந்தனா ;
 பொருளினைய சிதைத்தனா , மருளினை விதைத்

[தனார் ;

திணமையை யழித்துப் பெணமைபிங்களித்தனார் ;
 பாரதப் பெரும் பெயர் பழிப்பெய ராககினா ;
 சூராதம் மக்களைத் தொழுமபராயப் புரிந்தனா ;
 வீரிய மழிந்து மேனமையு மொழிந்து நம்
 ஆரியா புலையருக கடிமைக ளாயினா.
 மறறிதைப் பொறுத்து வாழுவதோ வாழ்க்கை ?
 வெற்றிகொள புலையாதாள் வீழ்ந்துகொல் வாழ்வீர் ?
 மொக்குளதான் தோன்றி முடிவதுபோல
 மக்களாயப் பிறந்தோர் மடிவது திண்ணம் !
 தாயத்திரு நாட்டைத் தகாததிடு மிலேச்சரை
 மாயத்திட விருமபான வாழவுமோர் வாழவுகொல் ?
 மானமொன றிலாது மாற்றலா தொழுமபராய
 ஈனமுற்றிருக்க எவன்கொலோ விருமபுவன் ?
 தாயபிறன் கைபடச் சகிப்பவனாகி
 நாயென வாழுவோன் நமரிலிங் குளனோ ?
 பிச்சைவாழ வுகந்த பிறருடை யாட்சியில்
 அச்ச முற றிருப்போன ஆரிய னல்லன் ;
 புனபுலால் யாக்கையைப் போற்றியே தாயநாட்

பாரதி மணி மலர்

டன்பிலா திருப்போன் ஆரிய னல்லன்.
 மாட்சிதீர் மிலேச்சா மனப்படி யாளும
 ஆரியத தனமை யற்றிடுஞ் சிறியா
 யாரிவ னுளரவா யாண்டேனு மொழிக் !
 படைமுகத் திறந்து பதம்பெற விருமபாக்
 கடைபடு மக்களென கணமுன்னில லாதீர் !
 சோதரா தமமைத் துரோகிக ளழிப்ப
 மாதரார நலத்தின மகிழ்பவன் மகிழக் !
 நாடெலாம் பிறர்வசம் நண்ணுதல் நினையான
 வீடுசென றெனிகக விருமபுவோன விருமபுக !
 தேசமே நலிவொடு தேயந்திட மக்களின
 பாசமே பெரிதெனப் பாரப்பவன் செலக் !
 நாட்டுளரா பசியினால் நலிந்திடத் தனவயி
 றாட்டுதல் பெரிதென உண்ணுவோன செலக் !
 ஆணுருக கொண்ட பெண்களு மலிகளும்
 வீணிலிங் கிருந்தெனை வெறுத்திடல விருமபேன்.
 ஆரிய ரிருமின ! ஆண்களிங் கிருமின !
 வீரிய மிகுந்த மேனமையோ ரிருமின !
 மானமே பெரிதென மதிப்பவ ரிருமின !
 ானமே பொருத வியலபின ரிருமின !
 தாயநாட் டனபுறு தனையரிங் கிருமின !
 மாய நாட் பெருமையின மாயபவ ரிருமின !
 புலையாத் தொழுமபைப் பொறுக்கிலா ரிருமின !
 கலையறு மிலேச்சரைக் கடிப்பவ ரிருமின !
 ஊரவர் துயரிலநெஞ் சுருகுவீ ரிருமின !
 சோர் நெஞ்சிலாத தூயவ ரிருமின !
 தேவி தாளபணியுந் தீரரிங் கிருமின !

சத்ரபதி சிவாஜி

பாவியா- குருதியைப் பருகுவா ரிருமின் !
 உடலினைப் போற்று வுத்தம் ரிருமின் !
 கடல் மடுபயினுமனங் கலங்கல ருதவுமின் !
 வமமினோ துணைவீர ? மருட்சி கொள்ளாதீர் !
 நமமினோ ராற்றலை நாழிகைப் பொழுதெனும்
 புல்லிய மாற்றலா பொறுக்கவல் லார்கொல ?
 மெல்லிய திருவடி வீறுடைத தேவியின்
 இன்னருள நமக்கோர் இருந்துணை யாகும்.
 பன்னரும் ! கழுடைப் பாராததனும் கண்ணனும்
 வீமனும் துரோணனும் வீட்டுமன றுனும்
 ராமனும் வேறுள இருந்திறல் வீரரும்
 நற்றுணை புரிவா , வாலக நாடறும் ;
 வெற்றியே யன்றி வேறெதும பெறுகிலேம.
 பற்றரு முனிவரும் ஆடிகள் பகாவா
 செற்றினி மிலேச்சரைத் தீர்த்திட வமமின் !
 ராடடியாற சிரங்களை விட்டிட எழுமின் !
 நீட்டிய வேலகளை நேரிருந் தெரிமின் !
 வாளுடை முனையினும், வயந்திகழ் சூலினும்,
 ஆளுடைக் கால்க ளடியினுந் தேர்களின்
 உருகையி னிடையினும், மாற்றலர் தலைகள்
 உருகையிற் கண்டுநெஞ் சுவப்புற வமமின் !
 நம் மிதம் பெருவளம் நலிந்திட விருமபும
 (வனமியை) வேரறத் தொலைத்தபின் னன்னோ
 ஆணைப பெறுவோம் ! அன்றிநா மிறப்பினும்
 வானுறு தேவா மணியுல கடைவோம் !
 வாழ்வமேற பாரத வானபுகழ்த் தேவியை
 தாழவினின் றுயாததிய தடம்புகழ் பெறுவோம் !

போரெனி விதுபோற புண்ணியத் திருப்போ
 பாரினி விதுபோர் பார்த்திடற் கெளிதோ ?
 ஆட்டினைக கொன்று வேளவிக ளியற்றி
 ஷிட்டினைப பெறுவான விருமபுவா சிலரே ;
 நெஞ்சக குருதியை நிலத்திடை வடித்து
 வஞ்சக மழிகும் மாதவம் புரிவம் யாம்.
 வேளவியி விது போல வேளவி யொன்றில்லை ;
 தவத்தினி விதுபோற றவம் பிறிதில்லை.
 முனையோர் பார்த்தன முனைத்திசை நின்று
 தன்னெதிர நின்ற தளத்தினை நோக்கிட
 மாதுலா சோதரா மைத்துனா தாதையா
 காதலின நண்பா கலைதரு குருவ ரென
 றினவை ரிருத்தலகண்டிதயநொந தோனாயத்
 தன்னருந தெயவிகச சாரதி முன்னா
 “ ஐயனே ! யிவாமீ தமபையோ தொடுப்பேன ?
 வையகத் தரசும வானக வாட்சியும்
 போயினு மிவாதமைப போரினில வீழத்தேன.
 மெய்யினில் நடுககம மேவுகின றதுவால ;
 கையினில் விலலும் கழன்றுவீழ கின்றது ;
 வாயுலா கின்றது , மனம்பதைக் கின்றது ;
 ஓயவுறுங் காலகள் ; உலைந்தது சிரமும் ;
 வெற்றியை விருமபேன ; மேனமையை விருமபேன் ;
 சுற்றமிங் கறுத்துச் சுகமபெறல விருமபேன ;
 ளனையிவா கொல்லினும் இவரையான் தீண்டேன்
 சினையறுத் திட்ட பின செயவதோ ஆட்சி ?”
 ளனப்பல கூறியவ் விந்திரன புதல்வன்
 கனப்படை வில்லைக் களத்தினி லெறிந்து

சோர்வொடு வீழ்நதனன , சுருதியின முடிவாயத்
 தோவயின நின்றந் தெயவிகப பெருமான
 வில்லெறிந் திருநத வீரனை நோக்கி,
 “புல்லிய அறிவொடு புலம்புகின்றனையால்
 அறத்தினைப் பிரிந்த சுயோதன தியரைச
 செறுத்தினி மாயப்பது தீமையென கினரூய,
 உணமையை அறியாய , உறவையே கருதிப்
 பெணமைகொண்டேதோ பிதற்றிநிற கினரூய,
 வஞ்சகா, தீயா, மனிதரை வருத்துவோரா,
 நெஞ்சகத தருக்குடை நீசாகள—இன்னோ
 தமமொடு பிறந்த சகோதர ராயினும்
 வெமமையோ டொறுத்தல வீரா தஞ்செயலாம்.
 ஆரிய! நீதி நீயறிக்கலை போலும்!
 பூரியா போல மமை புழுங்குற லாயினை.
 அருமபுகழ் தேயப்பதும் அனூரியத தகைத்தும்
 பெருமபதத தடையுமாந பெணமையெங் கெய்தினை?
 பேடிமை யகற்று! நின் பெருமையை மறந்திடேல்!
 ஈடிலாப புகழினாய்! எழுகவோ எழுக!”
 என்றுமெய ஞானமநம் மிறையவா கூறக
 குன்றெனும் வயிரக கொற்றவான புயத்தோன
 அறமே பெரிதென அறிந்திடு மனத்தனாய்
 மறமே யுருவுடை மாற்றலா தமமைச
 சுற்றமும் நோக்கான தோழமை மதியான
 பற்றலர் தமையெலாம் பாரக கிரையாககினன.
 விசயனன றிருந்த வியன் புகழ் நாட்டில்
 இசையுநற றவத்தா வினறுவாழந் திருக்கும
 ஆரிய வீராகள! அவருடை மாற்றலா,

பாரதி மணி மலர்

தேரில், இந் நாட்டினா, செறிவுடை உறவினா ,
நமமையின நெதிராகும நயனிலாப புலலோரா
செமமைதீர் மிலேச்சா, தேசமும பிறிதாம,
பிறபடினி லனனியா, பேச்சினி லனனியா,
சிறப்புடை யாரியச் சீரமையை யறியார.

[குறிப்பு:—இது அச்சுப்பிரதி ஒன்றிலிருந்து பதிபதிககப்
பட்டிருக்கிறது, தூலின் போககைப்பார்க்குமிடத்து, இது பூர்த்தி
யாகனிலலை யென்றும், கடைசியில் இன்னும் சில வரிகள் இருந்தி
ருக்கலாமோ என்னும் சந்தேகப்பட வேண்டி இருக்கிறது—பாடி]

67. நவராத்திரிப் பாட்டு

பராசக்தி (மூன்றாம் ஒன்றாகிய மூர்த்தி)

1. மாதா பராசக்தி வையமெலா நீ நிறைந்தாய் !
ஆதார முன்னையல்லால் ஆரெமக்குப் பாரினிலே !
ஏதாயினும் வழி நீ சொல்வாய், எமதுயிரே !
வேதாவின தாயே ! மிகப் பணிந்து வாழுவோமே.

வாணி

2. வாணி கலைத் தெய்வம் மணிவாக் குதவிடுவாள
ஆணிமுததைப் போலே அறிவு முதது மாலையினுள்
காணுகின்ற காட்சியாய்க் காண்ப தெல்லாங்
காட்டுவதாய்
மாணுயாந்து நிற்பாள மலரடியே குழுவோமே.

ஸ்ரீ தேவி

3. பொன்னரசி நாரணனா தேவி, புகழரசி
மின்னு நவரத்தினம்போல மேனியழகுடையாள
அன்னையவள் வையமெலாம் ஆதரிப்பாள ஸ்ரீதேவி
தன்னிரு பொற்றாளே சரண்புகுந்து வாழுவோமே.

பாவதி

4. மலையிலே தான பிறந்தாள, சங்கரனை மாலையிட
உலையிலே யூதி உலகக் கனல் வளரப்பாள [டாள
நிலையி லுயரத்திடுவாள, நேரே அவள் பாதம்
தலையிலே தாங்கித் தரணிமிசை வாழுவோமே.

68. காளிப் பாட்டு

1. யாதுமாகி நினருய காளி
எங்கு நீ நிறைந்தாய்
தீது நனமை யெல்லாம்—காளி
தெய்வ லீலை யன்றோ ?
பூத மைந்து மானாய்—காளி
பொறிகளைநது மானாய்
போதமாகி நினருய—காளி
பொறியை விஞ்சி நினருய.
2. இனபமாகி விட்டாய்—காளி
என்னுளே புகுந்தாய்
பின்பு நினனையல்லால்—காளி
பிறிது நானுமுண்டோ ?
அனபளிதது விட்டாய்—காளி
ஆணமை தந்தது விட்டாய்
துன்ப நீக்கிவிட்டாய்—காளி
தொலை போகுகி விட்டாய்.

69. நிலவுப் பாட்டு

1. வாராய நிலவே வையத திருவே,
வெள்ளைத் தீனில விகையுங் கடலே,
வானப் பெண்ணின மதமே, ஒளியே,
வாராய, நிலவே, வா.

வேலை

2. மண்ணுகுள்ளே யமுதைக் கூட்டிக்
கண்ணுக்குள்ளே களியைக் காட்டி-
எண்ணுகுள்ளே யினபத தெளிவாய
வாராய, நிலவே, வா.
3. இனபம வேண்டில வாழைக காண்பீர்,
வாடுளெரி தனனை மண்ணிற காண்பீர்,
துன்பந தானோ பேதைமை யன்றே !
வாராய, நிலவே, வா.
4. அச்சப பேயைக் கொல்லும் படையாம
விததைத் தேனில விளையுங் களியாய
வாராய, நிலவே, வா.

70. வேலை

தோகைமே லுலவுங் கந்தன
சுடாககரத் திருக்கும் வெற்றி
வாகையே சுமக்கும் வேலை
வணங்குவ தெமக்கு வேலை.

